STIINTE OCULTE

MAGNETISMUL

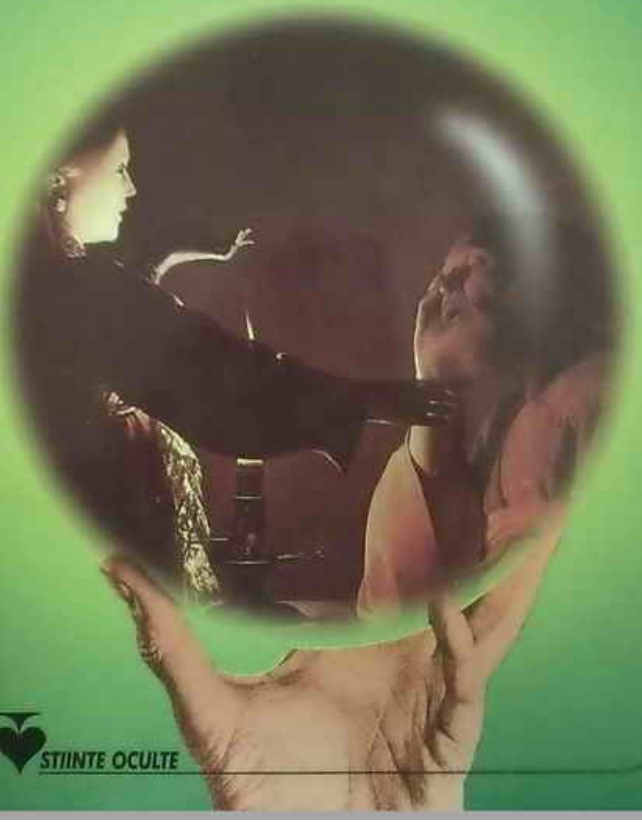

STIINTE OCULTE

Zilnic, datorită magnetismului mâinilor, mii de bărbaţi şi de femei sunt vindecaţi de durerile cele mai rebele. O metodă care şi-a dovedit pe deplin eficacitatea dar care rămâne deocamdată la marginea medicinei oficiale.

Fiecare dintre noi este parcurs de „fluidul magnetic”. Cum să transmiţi această energie naturală, cunoscută deja de vechii egipteni? Cum s-o stăpâneşti şi s-o dezvolţi? Cum s-o aplici în scopuri terapeutice?

Pase magnetice, metode de vizualizare, metode de relaxare... Lucrarea de faţă trece în revistă tot ce trebuie să ştiţi despre magnetism.

ISBN 973 – 9127 – 48 – 1

JEAN-CLAUDE SECONDÉ

MAGNETISMUL

Traducere de Nicolae Constantinescu
Editura Z 1998
Cuprins:

CUVÂNT ÎNAINTE

I. MICĂ ISTORIE A MAGNETISMULUI

1. De la basoreliefurile egiptene la Evanghelii
2. Vrăjitorie?
3. Puterea ciudată a regilor Franţei
4. Mesmer şi mesmerismul
5. Puységur şi „volontismul”.
6. Experienţele medicale ale baronului Potet…
7. Deleuse, cel mai „cartezian” dintre magnetizatori
8. Spre recunoaşterea ştiinţifică

II. MAGNETIZATORII CONTEMPORANI

1. Edgar Cayce şi vindecarea prin medium
2. Anthelme Nizier Philippe şi forţa sugestiei.

3. Metoda maestrului Philippe
4. Rugăciunile ciudate ale abatelui Julio
5. Cazul George Chapman

III. ANTRENAREA PENTRU MAGNETISM

1. Automagnetismul
2. Experienţa atragerii în spate
3. Respiraţia magnetică
4. Cum să te antrenezi cu o foaie de hârtie
5. Primii paşi spre vizualizare
6. Mumificare şi magnetism
7. Cum mumificăm?
8. Sugestia şi ceilalţi factori activi
9. Magnetizarea bijuteriilor

IV. CONDIŢIILE UNUI MAGNETISM REUŞIT...

1. Nu se face magnetism în stare de stres şi oboseală
2. Darul de a magnetiza
3. Condiţii generale
4. Cunoştinţe medicale
5. Partea intuiţiei
6. Igienă de viaţă şi regim
7. Ascultarea corpului

8. Magnetism şi spiritualitate
9. Mulţumirea şi gândurile negative
10. Somn, picioare goale şi respiraţie

V. GESTURILE ŞI PASELE

1. Pase şi polaritate magnetică
2. Degajarea
3. Curent mare şi curent mic
4. Rotiri palmare
5. Proiecţia digitală
6. Poziţionarea statică
7. Poziţionarea palmară
8. Poziţionarea digitală
9. Poziţionarea circulară
10. Poziţionarea perforantă
11. Pasele transversale
12. Suflul
13. Detectarea zonelor deficiente
14. Gestul bun cu bună ştiinţă
15. Durata tratamentului
16. Durata şedinţei
17. Numărul şedinţelor.

VI. MAGNETISMUL ŞI SĂNĂTATEA

1. Febra
2. Probleme intestinale şi dureri abdominale
3. Arsuri şi comoţii
4. Amenoree
5. Entorse şi luxaţii
6. Hipertensiunea
7. Insomnia
8. Înţepături de insecte
9. Furunculele
10. Sughiţ
11. Sângerări ale nasului
12. Oreion

VII. UN MAGNETISM EFICACE

1. „Tăcerea paselor”.
2. Meditaţii pasive şi meditaţii active
3. Vizualizarea
4. Acompaniamentul muzical
5. Relaxarea: mod de folosire
6. Câteva sfaturi alimentare
7. Îngrijirea mâinilor
8. Privirea

VIII. MAGNETIZATORUL ÎN FAŢA LEGII

1. Magnetismul, medicina şi fiscul
2. Precauţii şi autorizaţii
3. Legislaţia ţărilor europene

IX. MAGNETISMUL ŞI ŞTIINŢA

1. Fotografia Kirlian
2. Undele alpha ale creierului
3. Un fenomen electromagnetic?
4. Magnetoterapia
5. Păstrarea contactului cu materia
6. Magnetismul văzut de comunitatea ştiinţifică şi medicală
7. Spre o colaborare magnetism/***medicină***…
8. În căutarea unei respectabilităţi ştiinţifice

X. AURA UMANĂ

1. Aura şi corpul de energie
2. Perceperea aurei
3. Din ce e făcută aura?
4. Cum percepe ochiul aura?
5. Ce să vezi în aură?

6. Animalele şi vegetalele au aură?
7. E posibilă o viziune continuă?
8. Este aura sediul sufletului?
9. Aura fizică
10. Aura eterică
11. Aura vitală
12. Aura astrală
13. Culorile aurei

ANEXE

1. MAGNETISMUL ETNIC
2. VINDECĂRILE BIBLICE
3. RUGĂCIUNE DE VINDECARE
4. GÂNDURI POZITIVE

CUVÂNT ÎNAINTE

De milenii, în fiecare zi, în întreaga lume, femei şi bărbaţi îşi aşază mâinile asupra bolnavilor pentru a le alunga durerile.

Sigur, ar fi absurd să negăm succesele medicinei oficiale. Zilnic sunt salvaţi bolnavi datorită acţiunii penicilinei, antibioticelor sau cortizonului, pentru a nu menţiona decât medicamentele cele mai cunoscute.

Să nu uităm totuşi că aceeaşi medicină e neputincioasă uneori în tratarea insomniei, durerilor articulare datorate vârstei, zonei zoster, arsurilor uşoare şi torticolisului[1].

Există în lume mulţi vindecători. Unii au moştenit în mod natural această putere. Alţii, iniţiaţi de un maestru care a recunoscut în ei o „valoare adăugată” acordată de viaţă, au acceptat să devină terapeuţi.

Această lucrare îşi propune să iniţieze cititorul în bazele magnetismului curativ. Cei mai dotaţi, obţinând rezultate spectaculoase, vor dori să-şi aprofundeze cunoştinţele. Ceilalţi vor alina durerile celor apropiaţi în aşteptarea medicului, care uneori va constata… vindecarea.

Mulţi medici sunt deschişi acestor practici. Unii le

---

1 Reumatism localizat la muşchii cefei, care face ca mişcările gâtului să devină anevoioase şi dureroase (n.t.)

recunosc realitatea. Rezervele lor vizează mai mult lipsa de formaţie medicală a „empiricilor” decât eficacitatea lor.

Eu am urmat pregătiri paramedicale în Marea Britanie şi am obţinut certificate de fizioterapie şi de osteopatie; formaţia mea de ***Heilpraktiker*** (practician în terapii naturale) în Germania a fost confirmată de o diplomă specială a Ministerului Sănătăţii. Nouă ani de instruire în anatomie, patologie şi simptome clinice m-au familiarizat cu toate maladiile. Am învăţat să măsor limitele inerente practicilor medicale oficiale şi neoficiale. Această lucrare este şi o sinteză a treizeci de ani de observaţii personale şi de comparaţii între aceste două „curente”.

Auditorii conferinţelor mele şi elevii mei au contribuit şi ei, indirect, la elaborarea acestei cărţi. Întrebările „capcană”, uneori judicioase, pe care mi le-au pus, mi-au dat de gândit. În ceea ce priveşte persoanele care mă consultă, ele mă obligă zilnic să-mi pun tot felul de întrebări despre practica mea; îmi arată suferinţele lor ca un prizonier cătuşele, aşteptând de la mine să găsesc cheia cu care să-i eliberez de dureri sau de boală.

I
MICĂ ISTORIE A MAGNETISMULUI

De la descoperirea atomului, oamenii au învăţat că materia nu este una şi indivizibilă, ci că fiecare dintre obiectele din jurul nostru, de la cel mai mic la cel mai mare, este format din atonii cu vibraţii slabe, altfel zis, din energie. Când această energie se condensează, ne aflăm în faţa unui univers aparent concret. Şi invers, dacă este fluidă, atunci eliberează corpusculi de energie care se manifestă în fenomene precum electricitatea, energia termică, radioactivitatea sau… magnetismul.

Corpul omului emite o energie pe care unii au învăţat s-o amplifice, astfel încât să modifice, în sens terapeutic, metabolismul altor oameni Această energie trebuie să fie „prelucrată” pentru a putea fi canalizată.

Şansa a făcut să intru în contact cu câţiva ghizi luminaţi care îmi permit azi să transmit mai departe ceea ce am învăţat de la ei. Tot timpul le repet elevilor mei: „Ceea ce fac eu, flecare poate să facă încercaţi numai… şi veţi vedea că merge!”

O mamă atentă – asemenea domnului Jourdain al lui Molière – poate foarte bine să „facă magnetism fără să ştie”, pentru a risipi durerile benigne ale copilului ei, poziţionându-şi mâinile pe zona dureroasă sau suflând

asupra ei, asemenea şamanilor siberieni.

1. De la basoreliefurile egiptene la Evanghelii

Descoperirea magnetismului uman şi aplicarea sa în scop terapeutic par să dateze din zorii omenirii.

Oamenii cavernelor nu aveau arsenal terapeutic, uneori nici cel mai rudimentar, şi e mai mult decât probabil că au recurs la această practică. Unii oameni de ştiinţă, care nu pot fi calificaţi drept iluminaţi, nu ezită să reţină această ipoteză, considerând-o demnă de a fi examinată. Pe de altă parte, e regretabil că arheologii nu au acces la cunoştinţe mai ample.

Unele basoreliefuri egiptene descriu rudimentele magnetismului, arătând „pase" care se folosesc şi în zilele noastre. Din mâinile „magnetizatorului" strălucesc aşa-numitele ***ankhs***, cruci ansate care simbolizau energia vitală, în direcţia „pacientului".

Un papirus găsit de Ebers spune: „Aşază-ţi mâna pe durere şi spune-i durerii să plece".

În toate civilizaţiile – în India, în Perú, în Spania –, mărturii vechi, dar şi contemporane, relatează despre vindecările făcute prin poziţionarea mâinilor.

În Antichitate, primul sistem raţional medical s-a constituit sub îndrumarea inspirată a lui Hippocrate, şi

chiar romanii au fost nevoiţi să se supună dictatului medicilor greci. Totuşi, tratamentele lor erau scumpe, de aceea poporul se adresa vindecătorilor, tămăduitorilor şi altor taumaturgi.

Trei dintre cele patru ***Evanghelii***, cele ale lui Marcu, Luca şi Matei, se referă în mod explicit la magnetism, precum şi ***Faptele Apostolilor***. Citez din ***Evanghelia*** lui Marcu: „Vor pune mâinile peste bolnavi, şi bolnavii se vor însănătoşi” (XVI, 18)

2. ***Vrăjitorie***?

Unele temple antice erau consacrate în mod esenţial artei vindecării. Ele erau plasate sub egida zeilor sau chiar a semizeilor romani sau greci şi a zeilor egipteni.

Diodor din Sicilia spune:

„Au fost văzuţi oameni cu desăvârşire lipsiţi de vedere, sau care nu se mai puteau folosi de unul din membre, revenind la starea lor dintâi prin încrederea pe care au avut-o în zeiţa Isis”.

Astfel de descrieri se mai găsesc şi la alţi scriitori greci.

Se pare că primul om – dacă lăsăm de-o parte relatările biblice –, a cărui reputaţie de magnetizator a străbătut epocile, a fost Avicenna, născut în Turkestan în

anul 980. După ce a practicat medicina, el s-a consacrat cu hotărâre practicii masajului şi magnetismului.

Mai târziu, creştinismul se va opune acestui tip de practici, asimilând magnetismul, medicina empirică şi vrăjitoria. Nu erau acceptaţi decât preoţii… care nu ezitau să vindece prin poziţionarea mâinilor sau a crucifixului, precum şi sfinţii şi miracolele lor.

Au fost identificaţi nu mai puţin de trei sute de sfinţi vindecători. Atitudinea Bisericii a fost atât de ostilă, încât medicilor li s-a interzis orice formă de experimentare, având ca efect întârzierea evoluţiei acestei discipline. Totuşi, până la Renaştere, „medicaţiile vrăjitoreşti” au proliferat întruna.

În ciuda interdicţiei categorice, unii medici se interesau şi de artele magice. Aici îi putem aminti pe Albert cel Mare, Arnaud de Villeneuve, Nostradamus (1503 – 1566) şi Paracelsus (1493 – 1541), care n-au ezitat să declare elevilor lor, arzând cărţile lui Aristotel care dictau legea în acea vreme: „Am învăţat chirurgia de la bărbieri şi medicina de la vrăjitori”.

La începutul secolului nostru, unii medici au încercat să studieze cu atenţie cărţi precum ***Marele Albert***, pentru a separa grâul de neghină. Din acest moment datează noul interes pentru beladonă, plantă folosită de vrăjitori şi care, într-o doză infinitezimală, se află la baza tuturor

medicamentelor sedative.

Chiar şi Clement al V-lea, care a determinat arderea pe rug a templierilor pentru erezie, într-o perioadă în care puterile imposibil de explicat te trimiteau direct pe rug, pare să fi recurs la un magnetizator.

3. Puterea ciudată a regilor Franţei

Într-o oarecare măsură, magnetismul beneficia totuşi de o anumită protecţie oficială, întrucât era practicat chiar de regi.

O legendă spune că Clovis, regele franc, a obţinut prin botez darul de a vindeca. În realitate însă, ceea ce se numeşte „puterea vindecătoare a regilor” pare să fi apărut cu mult mai târziu, în jurul anului 1000, sub domnia lui Robert al II-lea cel Pios. Nepotul său, Philippe I, avea să moştenească acest dar. Excomunicat vreme de zece ani, el şi-a pierdut puterea, pe care şi-a recăpătat-o însă după ce papa i-a ridicat excomunicarea.

Conform tradiţiei, puterea de vindecare a regelui nu se manifesta decât după ungerea sa. După Philippe I s-a născut ritul „atingerii scrofulelor”, care era anunţat cu multe surle şi trâmbiţe. Cei care sufereau de ganglioni se duceau să fie atinşi de rege în speranţa că se vor vindeca.

În mai 1701, Ludovic al XIV-lea a îndeplinit acest rit

atingând două mii patru sute de scrofuloşi! Oare i-a vindecat? Asta e altă poveste! Acest rege se considera totuşi „trimisul lui Dumnezeu pe pământ”. Credinţa e posibil să-i fi salvat pe câţiva.

4. Mesmer şi mesmerismul

În zorii secolului al XIX-lea, medicina se detaşează în sfârşit de interdicţii şi de tabuuri religioase, putând să se dedea în deplină libertate unor experimentări fecunde. Această nouă deschidere va favoriza o recunoaştere a practicii magnetismului? Nici vorbă! Noua medicină oficială respinge în bloc magnetizatorii.

În 1734 se naşte omul care va atrage atenţia lumii întregi asupra fenomenului necunoscut al magnetismului. Numele lui mai stârneşte şi azi pasiunile: Mesmer.

Franz Mesmer posedă o cunoaştere temeinică a corpului uman şi a mecanismelor sale. La vârsta de treizeci şi doi de ani, doctor în medicină, el îşi exercită meseria la universitatea din Viena. Nimeni nu ştie că va ajunge un paria pentru colegii lui, deşi nu făcea decât ceea ce-i dicta sufletul: punerea în practică a tuturor mijloacelor posibile pentru uşurarea durerilor celor suferinzi.

Totuşi, un detaliu nu scapă contemporanilor săi. În alte vremuri, teza sa de doctorat – ***Influenţa planetelor***

asupra corpului uman – i-ar fi adus condamnarea. În această teză, Mesmer formulează deja ceea ce va constitui obiectul cercetărilor sale: influenţa unui fluid subtil care umple universul şi pătrunde în toate corpurile.

De-a lungul întregii sale existenţe, Mesmer se va folosi de procedee diverse pentru a pune în evidenţă magnetismul corpului omenesc şi a-şi vindeca semenii, atingându-i cu mâna sau cu o baghetă de sticlă sau fier. El a fost primul care a codificat regulile majore ale magnetismului, stabilind mai cu seamă legea polarităţii. Când atingea un organ afectat, Mesmer atingea şi un organ opus, pentru a stabili polii, creând astfel condiţiile unei bune circulaţii a lichidului vital. Când se dovedea necesar, el administra şi purgative şi vomitive, punând accentul pe efectele curative ale unei bune igiene alimentare.

În cursul curelor sale magnetice, el a favorizat reacţiile organismului (eructaţia, căscatul…) care au un efect eliberator asupra întregului corp, scopul urmărit fiind totdeauna acela de a restabili în organism echilibrul perturbat.

În 1784, Academia, zorită de rege, ajunge la concluzia inexistenţei faimosului „fluid” pe care îl consideră, paradoxal, contrar bunelor moravuri. Unii dintre oamenii de ştiinţă din epocă – precum Antoine-

Laurent de Jussieu – au totuşi curajul să apere cercetările lui Mesmer.

Mesmer a lăsat în urma lui adepţi luminaţi, dintre care unii i-au continuat cu inteligenţă opera: marchizul de Puységur şi baronul du Potet, care au marcat în felul lor istoria magnetismului.

5. Puységur şi „volontismul"

Nimic nu părea se anunţe rolul de fiu spiritual al lui Mesmer asumat de marchizul de Puységur. Născut la Paris în anul 1741, acest om, despre care se spune că era afabil şi cumsecade, are o carieră militară onorabilă. Colonel la vârsta de douăzeci şi şapte de ani, el se distinge la Gibraltar în timpul campaniei din Spania. La patruzeci şi unu de ani, hotărât să ducă o viaţă liniştită, el se retrage la locuinţa sa unde primeşte persoane persecutate din diferite motive.

Dar destinul hotărăşte altfel. Întâlnirea cu Mesmer a produs o cotitură decisivă în viaţa lui. Elevul nu împărtăşeşte totuşi orbeşte opiniile profesorului. Are păreri deosebite în mai multe privinţe. Puységur nu crede în legea polarităţii şi nici în influenţa astrelor. Pentru el, fluidul există. Dar nu se deplasează, se repercutează, asemenea unor bile de oţel care se ciocnesc între ele.

Puységur va crea o nouă şcoală care va cunoaşte un mare succes: şcoala „volontiştilor”. Exercitarea voinţei rămâne după părerea lui pivotul dezvoltării magnetismului din individ. Concepţia sa este trinitară: o voinţă activă îndreptată spre bine, o credinţă fermă în puterea ta şi o bază formată din încrederea deplină în principiu (a crede şi a vrea).

Crearea unui curent de opinie „volontist” se află la originea a doua şcoli diferite. Pentru adepţii magnetismului animal, totul decurge din voinţa celui care operează. Apărătorii magnetismului spiritual sunt siguri de existenţa unui autor transcendental, chiar divin.

Puységur reia pasele magnetice şi faimosul „hârdău” a lui Mesmer, dar adaugă două elemente importante: apa magnetizată şi… copacul de pe propriul domeniu. Chiar şi în zilele noastre, magnetizatorii se regenerează în mod frecvent prin contactul cu un copac. În ceea ce priveşte apa magnetizată, deşi permite să se obţină rezultate sigure în multe cazuri, ea îi divizează şi acum pe puriştii magnetismului.

Marchizul de Puységur a murit în anul 1815, la vârsta de şaptezeci şi patru de ani. Să fi fost magnetismul o sursă de longevitate într-o epocă în care existenţa rareori era atât de lungă? Baronul du Potet, care va prelua ştafeta, se va stinge din viaţă la vârsta de optzeci şi cinci

de ani…

6. Experienţele medicale ale baronului Potet

Jules-Denis, baron du Potet, născut în anul 1796, era un student model la medicină. Dar, din ziua în care a citit memoriile marchizului de Puységur, viaţa lui s-a transformat. La douăzeci şi patru de ani, el simte dorinţa (sau curiozitatea) să exploreze această cale, obturată de medicina oficială.

Baronul se destăinuie doctorului Husson, medic şef la Hôtel-Dieu, în care întâlneşte un interlocutor de calitate, care respecta dublul principiu fixat de Descartes: „Să nu accepţi nimic ***a priori***, să nu negi nimic ***a priori***”. Husson îi propune chiar să-şi testeze potenţialul asupra unei femei pentru care medicina era neputincioasă. Du Potet se hotărăşte să răspundă provocării şi, după douăzeci şi şapte de zile, bolnava părăseşte spitalul vindecată, fără nicio sechelă!

Încurajat de acest rezultat nesperat, baronul du Potet porneşte pe acest drum. Încearcă experienţe asupra unor bolnavi în timp ce aceştia dormeau, asupra orbilor, a copiilor… Şi emite o idee revoluţionară: pasele au puţină importanţă, esenţialul este energia transmisă. „Fluidul, spune el, nu este o substanţă care să poată fi cântărită,

măsurată, condensată. E o forţă vitală, la fel ca principiul newtonian de interacţiune sau de gravitaţie universală”.

În rest, teoremele sale sunt apropiate de cele ale marchizului de Puységur: „Totul constă în voinţă, în voinţa de a face bine” Du Potet practică magnetismul individual dar şi cel de grup. Totuşi, spre deosebire de Mesmer, nu-l practică pe acesta în lanţ, ci în „şir indian”, punând oamenii în cerc, unul în spatele celuilalt.

7. Deleuse, cel mai „cartezian „dintre magnetizatori

În mişcarea creată de Mesmer apare cel mai raţionalist, cel mai cartezian dintre magnetizatori: Deleuse

Bibliotecar la Muzeul de Istorie Naturală, născut în 1753. Deleuse este un adevărat savant… şi un sceptic. Auzise de cercetările lui Mesmer şi Puységur şi îi bănuia de escrocherie. Speculaţiile lui Mesmer sunt, după părerea lui, în total dezacord cu teoriile admise de fizicienii epocii. E adevărat că încă nu apăruse fizica cuantică şi că ştiinţa se pregătea să cunoască câteva erupţii vulcanice…

În ciuda concepţiilor sale ştiinţifice, Deleuse ia hotărârea să studieze problema cu mai multă atenţie. Şi se convinge.

Deleuse devine, într-un fel, primul arhivist al

magnetismului, cam cum va fi mai târziu Rhine pentru telepatie şi telekinezie. El consemnează faptele, grupează observaţiile, ceea ce nu-l împiedică să le considere drept o iluzie de fiecare dată când e posibil. Deleuse acţionează de parcă ar vrea să menajeze sensibilitatea spiritelor puternice din epoca sa, pentru a le convinge mai bine de realitatea magnetismului. Se declară discipolul lui Puységur dar, contrar acestuia, crede că „vreţi şi credeţi” ar fi fost un adagiu mai apropiat de realitate decât „credeţi şi vreţi”.

Deleuse foloseşte lâna, bumbacul, apa magnetizată şi mai mult pasele magnetice decât poziţionarea mâinilor. I se întâmplă să recurgă şi la hipnoză, conform principiului său foloseşte mâinile şi ochii ca să magnetizezi.

Voinţa se află pe primul loc în rândul principiilor sale, imediat urmată de credinţă, de încredere., şi de simpatia dintre magnetizator şi magnetizat. element esenţial pe care predecesorii săi nu puseseră deloc accentul cu alte cuvinte, trebuia „să treacă curentul”. După părerea lui Deleuse, atunci când magnetizatorul nu mai are voinţă, acţiunea magnetică încetează şi mai enunţă un principiu: magnetizatorul trebuie să fie sănătos moral şi fizic.

Deleuse a murit la Paris în anul 1832, lăsând două lucrări, ***Istoria critică a magnetismului*** şi ***Instrucţiuni***

practice asupra magnetismului.

Lucrările lui Puységur şi Deleuse vor face în curând un nou discipol, Charles Lafontaine (1803 – 1892), pasionat de magnetism. Deosebit de conştiincios, el doreşte să cunoască ***in vivo*** influenţa acestuia asupra organismului uman şi în acest scop, se oferă drept cobai unui magnetizator. Experienţa îl entuziasmează. Din acel moment începe să străbată Franţa, vindecând bolnavi şi înmulţindu-şi experienţele publice

Cu ocazia unei călătorii în Anglia, în 1841, Lafontaine îl întâlneşte pe Braid. Acesta face asupra lui diferite observaţii, pe baza cărora îşi perfecţionează hipnotismul – care, după cum vom vedea, diferă de magnetism prin multe aspecte.

Şapte ani mai târziu, Lafontaine este primit în audienţă particulară la papa Pius al IX-lea, care îl felicită călduros şi nu e deloc zgârcit cu încurajările entuziaste. În 1851, Lafontaine se stabileşte în Elveţia unde rămâne până la sfârşitul zilelor.

8. Spre recunoaşterea ştiinţifică

Hector Durville este primul care a creat un fel de deontologie a magnetizatorului. Pentru el, două condiţii sunt indispensabile deţinerea unei puteri alimentate de o

practică solidă şi stăpânirea unor cunoştinţe reale, nu numai a principiului magnetismului, ci şi a anatomiei omului, a patologiei şi a psihologiei. Pentru Durville, originea agentului magnetic este triplă: cosmică, electrică şi provenită chiar din magnetizator.

Durville fixează şi câteva principii morale. Magnetizatorul trebuie să aibă o dragoste adevărată pentru semenii săi, pentru bolnavi. Trebuie să fie blând şi binevoitor, dar fără familiaritate. Trebuie să posede o energie puternică, atât fizică cât şi morală. Având o natură entuziastă, el nu trebuie să se înduioşeze de soarta bolnavilor. O regulă de aur care, dacă e bine respectată, duce la evitarea multor greşeli a învăţăceilor în arta magnetismului…

Durville este unul dintre „legislatorii" magnetismului, deschizând în Franţa calea spre o recunoaştere ştiinţifică obţinută în ţări precum Germania sau Elveţia. Fondator al Şcolii practice de magnetism, el a lăsat o importantă operă literară.

Doi dintre nepoţii săi vor prelua ştafeta, Henri Durville (a cărui prolixitate o depăşeşte pe cea a unchiului său) şi Gaston Durville, care va determina un adevărat salt înainte în cunoaşterea magnetismului.

De profesie medic, Gaston Durville, se deosebeşte mai mult prin experimentare decât în ceea ce priveşte

teoria şi scrierile, fiind interesat în special de „procedeul Kirlian”, care permite fotografierea efluviilor magnetice.

Unele „spirite tari” s-au aplecat şi ele cu rigoarea necesară asupra fenomenului magnetismului. Colonelul de Rochas, administrator al Şcolii Politehnice, a recurs deseori la instrumente complexe care amintesc pe cele utilizate de radiesteziştii moderni. Totuşi a suferit un eşec în 1897 când şi-a prezentat lucrările Academiei de Ştiinţe.

Cercetarea experimentala, de care a ţinut seama până acum magnetismul, a putut să intereseze pe oamenii de ştiinţă curajoşi în schimb, ocultiştii aveau să-l discrediteze în ochii multor persoane, distrugându-i pentru multă vreme credibilitatea.

II
MAGNETIZATORII CONTEMPORANI

Secolul XX a fost marcat de personalităţi ieşite din comun, atât practicanţi cât şi teoreticieni, care au permis să se determine limitele şi regulile magnetismului, contribuind la o înţelegere în profunzime a fenomenului. Aportul lor a fost considerabil, deoarece personalităţi din lumea medicală au început să-i studieze cu seriozitate.

Secolul XX este şi el bogat în figuri notabile, chiar dacă acestea s-au impus mai mult prin valoarea lor practică (uneori surprinzătoare) decât prin teorie. Să-i amintim pe doctorii E.A. Maury, Claoué, Albert Leprince, profesor la Institutul internaţional de înalte studii din Nisa, Alexis Carrel, Auguste Lumière, Rémy Collin, Galimard, Léon, Vannier, precum şi G. Soulié de Morant, părintele acupuncturii în Europa.

1. Edgar Cayce şi vindecarea prin medium

Unul dintre cei mai uimitori magnetizatori din acest secol a fost americanul Edgar Cayce (1877 – 1945). Fiul unor ţărani inculţi, fără să posede nici cea mai mică noţiune medicală, el are la activ peste paisprezece mii de vindecări, înregistrate aşa cum se cuvine. În ciuda acestui

rezultat, cazul său deranjează şi acum medicina tradiţională, în special din două motive. Dacă vindecările se pot explica prin medicina psihosomatică şi utilizarea „efectului placebo”, în schimb, cu atât mai tulburător este faptul că E. Cayce a putut să prescrie anumite medicamente despre care, în stare de veghe, nu ştia nici măcar că există. Pe de altă parte, Cayce, în stare de transă, a putut să descopere în anumite maladii o origine „karmică”, adică provenită dintr-o existenţă anterioară.

— Această descoperire a făcut din el un zeu în viaţă pentru partizanii reîncarnării, dar i-a făcut să vadă negru în faţa ochilor pe susţinătorii ştiinţei oficiale. Cayce a mai prezis şi anunţat, unor prieteni financiari, crahul din 1929 şi al doilea război mondial. Dar aceste consideraţii depăşesc cu mult cadrul lucrării de faţă.

Din cea mai fragedă copilărie, Edgar Cayce a manifestat calităţi de medium. Tatăl său, care era îngrijorat de slabele rezultate şcolare ale copilului, l-a forţat să studieze. Într-o zi l-a surprins adormit într-un fotoliu cu o carte pe burtă. L-a scuturat, l-a certat serios… dar copilul a protestat spunând că ştie lecţia la perfecţie.

Mai târziu, după ce a primit o lovitură în spate, el a descris foarte precis leziunile corpului său şi a precizat remediile fitoterapeutice ce trebuiau folosite pentru vindecarea lor. Iar tatăl său le aplică cu succes!

Avem tot dreptul să contestăm aceste „minuni”, dar ar trebui să avem o doză mare de rea credinţă ca să negăm rezultatele obţinute mai târziu.

Ani de zile, Edgar Cayce e total nepăsător faţă de capacităţile sale. Acest tânăr american din Kentucky este preocupat mai mult de îndatoririle cotidiene. Face tot felul de munci prost plătite, de pe urma cărora abia îşi putea câştiga existenţa. Bate localităţile propunând spre vânzare material fotografic. Surmenajul îi afectează vocea. Devine afon. Medicii care îl consultă îl declară incurabil. În vremea aceea, medicina psihosomatică nu era încă dezvoltată.

Asta era o adevărată catastrofă pentru Cayce.

Şi pentru că „raţionalul” îl părăseşte, hotărăşte să-şi întoarcă faţa spre iraţional. În orăşelul său, Hopkinsville, vine să ţină o conferinţă despre hipnoză un anume profesor Hart. Cayce vede în asta ocazia de a-şi vindeca boala. Speranţă zadarnică. Vorbeşte în timpul şedinţelor pe care i le acordă Hart, dar în restul timpului rămâne afon. Cayce solicită alt hipnotizator, dar rezultatul e acelaşi.

Un simplu pălărier va reuşi acolo unde ceilalţi au eşuat. Îl cheamă Al Layne. Hipnoza şi medicina sunt pasiunile lui. După părerea lui Layne, dacă Cayce rezistă sugestiei, asta înseamnă că e susceptibil să se hipnotizeze

singur.

Imediat ce se lungeşte, Cayce adoarme. Layne îi sugerează să-şi scruteze el însuşi interiorul corpului, şi în special regiunea gâtului. Cayce începe să vorbească într-un limbaj ciudat, care va fi propriul său limbaj în cursul consultaţiilor sau „citirilor" sale – termen folosit de Asociaţia prietenilor lui Edgar Cayce: „Da, vedem corpul. Constatăm o paralizie parţială a coardelor vocale, provocată de o tensiune nervoasă prea mare. Ar trebui sugerat corpului să amplifice circulaţia sanguină în zona bolnavă timp de câteva minute".

Layne face întocmai. „Boala a fost vindecată. Acum, sugeraţi circulaţiei sanguine să revină la starea normală, apoi corpului să se trezească". După ce se trezeşte, Edgar Cayce constată că şi-a recăpătat vocea. E în al nouălea cer. Sigur, autovindecarea într-un caz clar de maladie psihosomatică, nu are nimic excepţional. Dar urmarea este mult mai ciudată…

Layne e stupefiat de capacităţile lui Cayce şi de limbajul său bizar. De multă vreme e chinuit de dureri de stomac de care medicina nu l-a putut scăpa. De ce să nu recurgă la Cayce? Tânărul acceptă, iar destinul lui va lua, din ziua aceea, o întorsătură radicală. În stare de transă hipnotică, Cayce descrie toate simptomele maladiei şi, la sugestiile lui Layne, prescrie medicamentele.

Când se trezeşte, Cayce este uluit de entuziasmul lui Layne. Nu se pricepe deloc la medicină şi nu are habar de produsele farmaceutice. Medicamentele prescrise sunt probabil periculoase. Layne răspunde că Se pricepe destul de bine la medicină ca să ştie despre ce e vorba. De altfel, majoritatea medicamentelor se puteau obţine fără reţetă. Cayce este profund tulburat. Dar va fi şi mai tulburat după câteva zile, când Layne se va întoarce radios ca să-i spună că s-a vindecat.

Natural, nici nu i-a trecut prin cap să fie discret. Tot oraşul numai de asta vorbeşte. Toţi vor să-l consulte pe Cayce, şi Layne are proiecte mari. Vrea să închirieze un apartament de două camere care să servească consultaţiilor mediumului… care însă nu se arată chiar atât de entuziast! Cayce, în stare naturală, adică atunci când nu e în transă, nu are nimic dintr-un profet mistic. Un tânăr, care îl considera astfel, a fost profund dezamăgit când a constatat că Cayce nu are niciun fel de cunoştinţe esoterice!

Cayce, crezând că succesul său se datora numai întâmplării, nu era deloc încântat de ideea deschiderii unui „cabinet”. Layne a aplanat dificultăţile: Cayce nu va prescrie decât tratamentul fitoterapeutic etc. Cayce s-a lăsat convins în cele din urmă, dar a impus două condiţii: nu va avea niciun contact cu pacientul, nici măcar vizual,

şi nu-i va şti nici măcar numele. O a treia condiţie pare să se fi impus de la sine în mintea lui: nu va pretinde nicio plată. Orice părere am avea despre Cayce, e sigur că nu-l putem considera un şarlatan.

Cayce nu-şi punea în valoare calităţile cu entuziasm. Se temea tot timpul să nu fie acuzat de „exercitarea ilegală a medicinei”. Se mai temea ca nu cumva să facă rău „pacienţilor” săi şi a declarat că dacă una singură dintre „citirile” sale va duce la un rezultat nociv, oricât de mărunt, va înceta imediat consultaţiile. Dar este împins să-şi exploateze calităţile de familia sa şi de familia logodnicei sale, amândouă extrem «le insistente. Sperau să câştige bani mulţi? Vor fi foarte decepţionate.

Cayce preferă să trăiască într-un fel de semi-sărăcie decât să ceară bani pentru consultaţiile sale. Aşteaptă cu mare nerăbdare să se termine tot acel „circ” pentru a se ocupa de ceea ce crede că este vocaţia sa: fotografia. Dar „circul” va dura câteva decenii, iar Cayce nu va fi niciodată fotograf.

Împins mai mult de setea de descoperiri decât de cea de câştiguri, Layne nu-şi slăbeşte deloc „cobaiul”. Înmulţeşte experienţele, în ciuda reticenţelor acelui „medium fără voie”.

Într-o zi, pentru că un pacient întârzia, Layne ia hotărârea – aşteptându-se să-l vadă apărând dintr-o clipă

în alta – să înceapă şedinţa fără el. Atunci, spre marea sa uimire, Cayce descrie perfect eficienţele, carenţele şi remediile. La sosirea pacientului, el deja terminase.

Mediumul poate deci să practice fără prezenţa fizică a bolnavului!

Experienţa este repetată de mai multe ori. Din ce în ce mai multă lume se înghesuie în „cabinetul" lui Cayce care, la fel ca Layne – în ciuda câtorva noţiuni medicale şi cunoştinţe în osteopatie –, nu are dreptul oficial să practice această meserie şi ceea ce trebuia să se întâmple, s-a întâmplat.

În 1932, o tânără femeie din cadrul poliţiei ia hotărârea să-l prindă în capcană pe Cayce. Şi reuşeşte fără nicio greutate. Cayce este acuzat că practică prezicerea. Dar tribunalul îi declară – pe el, secretara şi nevasta lui – nevinovaţi. Asta constituit o publicitate considerabilă pentru Cayce.

Numărul cazurilor de vindecare este extrem de mare, şi nu priveşte doar maladiile psihosomatice. A salvat multe vieţi omeneşti detectând maladii pe care medicina oficială nu a putu: să le descopere, de la hernia de disc până la ocluziunea intestinală şi multe altele.

Cayce a fost însă depăşit de o cerere prea mare – nu mai puţin de şapte „citiri" pe zi, ceea ce e considerabil – care l-a epuizat înainte de vreme.

Edgar Cayce a fost un taumaturg de un gen aparte. Referitor la el, nu putem folosi termenul de „magnetism”, întrucât talentele sale, în stare de transă, se loveau de ceea ce rămâne obstacolul major al tuturor magnetizatorilor: diagnosticul, care cade sub incidenţa „exercitării ilegale a medicinei”.

Cayce rămâne deci un caz aparte în istoria magnetizatorilor.

2. Anthelme Nizier Philippe şi forţa sugestiei

Cel care a fost numit „maestrul Philippe din Lyon” (1849 – 1905) a fost predecesorul rusului Rasputin.

Remarcabil din multe puncte de vedere, el nu a recurs decât rareori la pasele tradiţionale ale magnetizatorilor. Prefera rugăciunea şi tehnicile de sugestie, datorită cărora a obţinut vindecări rămase inexplicabile până în ziua de azi.

O personalitate puternică şi, în consecinţă, o autoritate naturală explică multe lucruri în legăturile dintre magnetizator şi magnetizat, mai ales în cazul bolilor de piele. Magnetizatorul obţine deseori rezultate spectaculoase în cazuri de herpes, de micoze, de erupţii cutanate şi de zona zoster, chiar şi de tulburări sanguine sau nervoase. Dar această interpretare nu poate să fie

decât fragmentară atunci când taumaturgul e confruntat cu o tuberculoză incurabilă sau cu maladii osoase.

E adevărat că legăturile dintre corp şi spirit erau încă misterioase pentru mulţi oameni de ştiinţă. A fost nevoie să se aştepte decenii până când să se creeze un institut de medicină psihosomatică recunoscut oficial.

Anthelme Nizier Philippe s-a născut la 25 aprilie 1849 într-o mică comună din Savoia. Unii mistici cred că au descoperit semnele prevestitoare ale destinului celui care va fi numit maestrul Philippe. Noi ne mulţumim să amintim o anecdotă. Mama sa, însărcinată, s-a dus să afle de la Jean-Marie Vianney, preot de Ars, când se va naşte copilul. Celebru pentru viziunile şi premoniţiile sale, acesta a prezis că copilul va deveni o fiinţă de o mare spiritualitate.

Dar să ne întoarcem la fapte.

La treisprezece ani, grav bolnav, copilul a fost vindecat de o magnetizatoare, care le-a spus că acel copil are calităţi deosebite. Chiar din această perioadă datează – după spusele maestrului Philippe – primele vindecări. „Făceam vindecări de la vârsta de treisprezece ani, când încă nu eram în stare să-mi dau seama de lucrurile ciudate pe care le săvârşeam”.

În timp ce-şi urma studiile la Institutul Sainte-Barbe, el lucra în măcelăria unchiului său de la Lyon. Treptat, se

răspândeşte zvonul miracolului vindecărilor sale. La douăzeci şi doi de ani. maestrul Philippe îşi deschide primul cabinet de consultaţii. Nici el nu e mânat de câştig, ci de o dorinţă sinceră de a-şi ajuta aproapele. Azi, „milă şi gratuitate” ar fi un slogan. Maestrul Philippe nu primea bani pentru consultaţiile sale. Bolnavii îi consumă mult timp şi multă energie, drept pentru care, mai târziu, le va cere o taxă de intrare simbolică. Din 1872, cabinetul e tot timpul plin.

Maestrul Philippe obţinuse înainte vindecări, dar în mod foarte sporadic. Ceea ce te frapează în primul rând la acest taumaturg, este eclectismul centrilor săi de interes şi diversitatea „puterilor”, dintre care unele nu intră în cadrul acestei lucrări.

În 1874, maestrul Philippe intră la Şcoala de medicină şi farmacie din Lyon, împins de dorinţa de a înţelege mai bine mecanismele corpului – intenţie lăudabilă când atâţia magnetizatori lucrează „orbeşte”.

În 1874 şi 1875, Philippe obţine patru autorizaţii de practicare a medicinei şi frecventează cu asiduitate Hôtel-Dieu şi în special clinica profesorului Benedict Teissier. A cincea autorizaţie îi este însă refuzată.

Tânărul se putea mulţumi să observe, să înveţe şi să urmeze sfaturile celor mai în vârstă. Dar cum să rămână insensibil la suferinţele celorlalţi dacă natura îl înzestrase

cu capacităţi care îi permiteau să le aline durerile? Procesul lui de conştiinţă este şi mai acut în faţa bolnavilor consideraţi incurabili de medicina tradiţională.

Într-o zi, noul intern aude un pacient gemând. Îl întreabă ce are. A doua zi trebuie să i se facă o amputare. Philippe îl priveşte fix în ochi şi îi spune cu hotărâre că nu i se va face nicio amputare. Uluit la culme, chirurgul este obligat să constate că bolnavul este pe cale de vindecare.

Nu. mai puţin uimitor este şi cazul celor trei soldaţi muribunzi, suferind de febră tifoidă, aflaţi în ultimul stadiu. Maestrul Philippe le spune:

„Se consideră că nu mai aveţi nicio şansă; să nu credeţi asta. Toţi trei vă veţi vindeca. Mâine veţi intra în convalescenţă şi veţi fi trimişi la Longchene”.

O astfel de siguranţă poate să surprindă, şi totuşi, „condamnaţii” s-au vindecat. Maestrul Philippe a intervenit în multe alte cazuri. Nu le cunoaştem pe toate. Lucrul cel mai surprinzător al acestor vindecări este că se făceau fără pase, fără poziţionarea mâinilor, doar prin sugestie. Prin simpla sa prezenţă, Philippe din Lyon vindeca migrene persistente – un caz care se explică mai uşor. El le cere celor vindecaţi să nu spună nimic nimănui.

Din păcate, medicul Albert pune capăt scurtei cariere medicale a tânărului, care îşi permite să-şi vindece clienţii mai înainte de a-şi fi obţinut doctoratul în medicină

şi se dedă „medicinei oculte, ca un adevărat şarlatan”.

Philippe însă nu se descurajează. A avut tirtip să înveţe ceea ce voia să ştie. În afara consultaţiilor, tânărul hotărăşte să-şi consacre timpul cercetării şi îşi creează propriul laborator de chimie în 1881. Din cercetările lui vor rezulta mai ales ***Philippina***, concentrat de apă de chinină folosit ca întăritor al pielii de pe cap, pasta dentară ***Rubathier*** şi diverse medicamente. E greu să-l consideri un iluminat!

Maestrul Philippe din Lyon se interesează şi de alchimie, după cum dovedeşte o scrisoare trimisă celebrului ocultist Papus.

În care evocă proiectul unui laborator spagiric, asociat cu cel al lui Jolivet Castelot. Legată de alchimie, spagiria este o filosofie, o ştiinţă care te învaţă să divizezi corpurile, să le descompui şi să le separi principiile prin mijloace fie naturale, fie violente. Obiectul ei este deci schimbarea, purificarea şi chiar perfecţiunea corpurilor, adică generarea şi tratamentul lor. Se separă părţile heterogene şi accidentale pentru a putea reuni mai uşor şi a împreună mai intim omogenele. Filosofia spagirică propriu-zisă este aceeaşi cu filosofia ermetică. Paracelsus este părintele ei. Dar asta e o altă poveste.

Maestrul Philippe nu făcuse până atunci decât puţine valuri. În curând va provoca un adevărat val seismic.

În 1885, magnetizatorul, care practică şi radiestezia, se instalează pe strada Tête-d'Or, într-o mică reşedinţă particulară. Aici, practică de două ori pe zi ceea ce am putea numi şedinţe de „magnetism colectiv". Separă novicii de „recidivişti", apoi îi descoperă pe cei care n-au venit decât din simplă curiozitate sau pentru a-l pune la încercare. Aceştia s-au deranjat degeaba. Apoi începe consultaţiile.

Participanţii sunt aşezaţi pe mai multe rânduri. Maestrul Philippe le cere să se reculeagă, să se roage, pleacă, revine, îndeamnă din nou la reculegere şi la rugăciune. Merge printre participanţi, se opreşte în faţa unuia dintre ei, îl priveşte fix şi li cere imperios să se vindece, uneori face pase sau atinge umeri, apoi îşi reia mersul până când trece prin faţa tuturor.

Asemenea lui Cayce – cu care are câteva puncte comune, mai ales explicaţia „karmică" a maladiei, cu alte cuvinte, legătura lor cu precedentele „încarnări" –, maestrul Philippe foloseşte uneori un limbaj ciudat. Astfel în legătură cu o femeie, spune: „Pentru că este foarte bogată, îi vom cere lui Dumnezeu vindecarea corpului ei". Dar nu trebuie să ne înşelăm. E vorba de ceea ce taumaturgul numeşte „moneda lui Crist os", cu alte cuvinte, virtuţile pe care le consideră mai presus de orice, dragostea pentru aproape, mila, generozitatea – adică o

bogăţie spirituală, nu materială.

După cum am spus, Philippe, la început, nu cerea bani pentru consultaţiile sale, ceea ce a făcut să fie numit „Providenţa săracilor. Iar vindecările lui sunt spectaculoase atât prin efectele lor cât şi prin rapiditate.

Într-o zi, o femeie a venit la el cu un copil infirm, în vârstă de optsprezece luni. Vreo zece martori, plus doi medici, constată o deviaţie a tibiilor care îl împiedică să stea în picioare. Copilul a fost vindecat în mai puţin de un minut, putând să stea drept pe ambele picioare. La fel a procedat şi cu o fetiţă de zece luni, care suferea de o bronşită tuberculoasă agravată de o tuberculoză intestinală.

Nişte vindecări care sfidează în aşa măsură logica nu pot să rămână multă vreme nebăgate în seamă. Discreţia are şi ea limitele ei.

Din 1887 se înmulţesc procesele pentru exercitarea ilegală a medicinei, dar ele nu duc decât la amenzi şi la un renume şi mai mare, care deja a depăşit frontierele. Beyul Tunisului face apel la Philippe în 1881. El îi va recompensa calităţile făcându-l ofiţer.

Preocupările „mistice” nu-l împiedică pe maestrul Philippe să rămână în contact cu viaţa materială.

În 1877 se căsătoreşte cu una dintre pacientele sale. O căsnicie fericită din care va rezulta o fată. În 1884,

Philippe e numit, prin decret ministerial, căpitan al geniştilor-pompieri din Arbresle, iar în acelaşi an obţine, la universitatea din Cincinnati, doctoratul în medicină pe care i-l refuzase Franţa. Teza lui s-a numit: „Principii de igienă ce trebuie urmate în timpul sarcinii, naşterea şi durata ei”. Va mai fi numit şi ofiţer de onoare al Crucii Roşii.

Valul de procese se potoleşte în 1892. Unii terapeuţi nu mai ezitau să-i trimită pacienţi pentru care nu mai găseau leac. „Am primit puterea de a comanda, vă spun că am un grad care îmi permite să iert greşelile”, a spus Philippe din Lyon. Despre ce grad e vorba? Este încă un mister. Contactele şi influenţa sa asupra ocultiştilor din epocă nu poate fi negată, dar nu se poate găsi nici cel mai mic indiciu ai afilierii sale la vreo societate secretă.

3. Metoda maestrului Philippe

Chemat de prietenul său Papus (alias Gérard Encausse) să ia conducerea destinelor Noii Şcoli de Magnetism din Lyon, înfiinţată de Hector Durville, Philippe nu se sustrage.

„Faceţi toţi tot ce puteţi în privinţa iubirii pe care o datoraţi fratelui vostru, pentru a face bine în locul răului. Dar dacă vă gândiţi mai bine, veţi recunoaşte că aţi fi

putut să faceţi şi mai bine. De aceea vă spun că trebuie să plătiţi mai mult decât ***sunteţi*** în stare. Nu repetaţi aceste cuvinte în afară, căci nimeni nu va înţelege ceea ce voi înţelegeţi în acest moment şi vă veţi pierde timpul”.

Cuvintele lui Philippe din Lyon pot să pară foarte ciudate, ca şi indicaţiile sale referitoare la proprietăţile magnetice ale anumitor plante, precum degeţelul-roşu sau pelinul, care, după părerea lui, sporesc magnetismul uman dacă le ţii în palme în timpul paselor.

În faţa elevilor săi, Philippe nu uită niciodată „lucrările practice”. Un bărbat de cincizeci de ani a venit la el cu tibia ruptă de loviturile unui cal. Medicii voiau să-i amputeze piciorul. El refuzase. Philippe cere unuia dintre elevii săi să-l asiste. Timp de trei minute, Philippe magnetizează piciorul rănit… şi bărbatul declară că nu mai simte nicio durere. Philippe a trecut apoi la sudura tibiei. Pune la celălalt capăt al camerei cârja invalidului şi cere unuia dintre elevi s-o maseze, prin frecări uşoare… şi bărbatul se ridică, la puţină vreme, în plină formă, mergând cu paşi mici prin încăpere.

Este evident că toate cazurile limită cu care se confruntă maestrul Philippe din Lyon pun probleme. Este greu să explici repararea unui os rupt – constatat în mod clar de corpul medical – numai prin autosugestia bolnavului. Uneori e nevoie de curaj ca să recunoşti că nu

înţelegi, fără însă a tăgădui faptele.

„Pentru a trata prin magnetism obişnuit, trebuie să fii foarte puternic, spune maestrul Philippe; pentru a practica magnetismul nostru, dimpotrivă, trebuie să fii foarte slab, adică milos şi cu inima blajină, iar cel care va fi foarte mic va putea să spună: «Vreau ca acest copil să fie vindecat». Şi va fi”.

Suntem departe de magnetismul experimental al lui Durville şi mai aproape de „magnetismul spiritual”, cu alte cuvinte, de vindecarea prin rugăciune.

Maestrul Philippe nu a supravieţuit mult secolului XX. A fost măcinat din cauza cabalei dezlănţuite împotriva sa. Papus, în mod inconştient, a pus în mişcare maşina infernală.

Cu ocazia unui ciclu de conferinţe ţinut în Rusia ţaristă, Papus vorbeşte îndelung de omul pe care-l admiră şi de vindecaţii lui. Discursurile sale n-au rămas fără ecou. Două doamne din nobilimea rusă vizitează Franţa şi fac un ocol prin Lyon pentru a-l consulta pe Philippe. Ele sunt stupefiate nu numai de carisma şi personalitatea sa, ci şi de vindecările pe care le obţine. Îl iau cu ele la Cannes, unde sunt aşteptaţi de trei membri din familia regală. Impresia tuturor este atât de puternică, încât marele duce Vladimir îl invită la curtea imperială a Rusiei. În curând, Philippe devine acolo indispensabil. Ţarina insistă –

zadarnic – pe lângă cele mai înalte instanţe politice ale Franţei pentru ca să i se acorde taumaturgului o diplomă de doctor în medicină valabilă în ţara sa de origine. Dar intrigile de la curte se ţin lanţ şi toată lumea vede cu ochi răi influenţa crescândă a maestrului Philippe. Ţarul primeşte rapoarte care îl acuză de abuz de încredere, de sechestrare. Philippe preferă să plece.

În Franţa, defăimarea îl urmăreşte cu înverşunare. De aceea, când în 1903 marele duce Nicolae i-l aduce pe fiul său – care se va vindeca în urma îngrijirii lui –, îi cere să revină în Rusia şi Philippe acceptă. Acolo nu se mulţumeşte doar cu exersarea capacităţilor de vindecător. Philippe va determina, prin intermediul lui Papus, crearea unui ordin martinist (din care făcea parte ocultistul) în Rusia, care se amestecă periculos în politică. De asemenea, taumaturgul o iniţiază pe ţarină în spiritism, evocând frecvent spiritul împăratului Alexandru al III-lea, tatăl lui Nicolae.

În afara acestor uneltiri „subversive”, maestrul Philippe începe în mod serios să-l deranjeze pe un anume Rasputin. De aceea se întoarce în Franţa, de unde continuă să trateze familia imperială „de la distanţă”. Dar e obosit. Primeşte o nouă lovitură – fata sa e grav bolnavă. Ginerele, soţia şi soacra se roagă pentru tânăra în vârstă de douăzeci şi şase de ani. Dar Philippe declară, cu moartea

în suflet, că „voinţa cerului e ca ea să-i părăsească”.

„Această moarte m-a crucificat de viu”, mărturiseşte el. Pune capăt consultaţiilor, se retrage din lume şi moare după un an, în urma unei scurte boli, lăsând în urmă mulţi adepţi şi lucrări originale. Mormântul său de la Loyasse este, ca cel al lui Allan Kardec de la Paris, tot timpul plin de flori. Mulţi oameni vin să se roage acolo pentru vindecarea durerilor.

4. Rugăciunile ciudate ale abatelui Julio

O altă figură a „magnetismului spiritual” contemporan, monseniorul Julien-Ernest Houssay, avea să cunoască gloria sub numele de abatele Julio. De la el ne-au rămas câteva lucrări de rugăciuni heteroclite. Acestea se referă atât la elevaţia spirituală cât şi la vindecarea bolnavilor, descoperirea duşmanilor ascunşi, reuşita unui proces sau creşterea legumelor şi fructelor? Aceste „bizarerii” sunt susceptibile să-l desconsidere în ochii persoanelor străine cercurilor esoterismului, totuşi, în timpul vieţii sale, abatele Julio a fost un vindecător uimitor, folosindu-se doar de sus-numitele rugăciuni.

Julien-Ernest Houssay s-a născut la 3 martie 1844 la Cossé-Le-Vivien, un sătuc din Mayenne. Tatăl său era zidar. Spre regretul părinţilor săi, viitorul abate Julio alege

cariera ecleziastică. În timpul războiului din 1870, el dă dovadă de un mare curaj în calitate de preot militar.

Dar în 1888, existenţa sa ia o întorsătură decisivă, în urma întâlnirii cu Jean Sempé, magnetizator şi prezicător.

Acesta, care simte că i se apropie ceasul de pe urmă, îi mărturiseşte că puterile i-au fost transmise, în tinereţe, de un bătrân vindecător. Îl numeşte pe Julio să îi continue opera şi îi destăinuie ceea ce i se pare a fi cheia oricărei vindecări – rugăciunea şi binecuvântarea elementelor. Acestea alungă, spune el, orice suferinţă, orice prezenţă malignă „în numele lui Cristos”.

Fascinat, Julio aplică sfaturile maestrului său şi, spre marea lui uimire, îşi vede practicile încununate de succes. Rugăciunile sale au asupra bolnavilor un efect curativ sigur. În parohia sa se înghesuie o mulţime din ce în ce mai mare.

Aceste „Vindecări” se pot explica într-un mod mai „raţional” decât prin intervenţia sfinţilor. Prin intermediul rugăciunii, credinciosul intră într-o stare de conştiinţă modificată care face mult mai uşor schimbul de energie între bolnav – el însuşi în stare de receptivitate – şi taumaturg.

Biserica catolică, la acel sfârşit de secol al XIX-lea, nu-i apreciază deloc „miracolele”. Timp de secole, creştinismul a uzat frecvent de ritualuri de vindecare, dar

în acel moment predica prudenţa şi raţionalitatea.

Episcopul Parisului începe să-l privească cu ochi răi pe aceeaşi ecleziast care, fără să-l consulte, magnetizează, exorcizează şi dezleagă de farmece. Publicarea lucrărilor sale înrăutăţeşte şi mai mult situaţia. Cardinalul Richard îi propune să plece capul în schimbul unui post mai important. Dar abatele Julio îşi susţine cauza şi în cele din urmă cardinalul renunţă în faţa unei astfel de hotărâri.

Julio e mutat într-un sat mic de tot, lângă Tours. Aici descoperă o carte datând din secolul al XVII-lea, din care va extrage multe exorcisme.

În acel sătuc, abatele Julio va face multe vindecări, având şi un caz de maladie mentală.

„Dacă Dumnezeu, drept dovadă a misiunii noastre, ne-a acordat unele puteri, scrie el, suntem dispuşi să ne folosim pe larg de ele pentru binele fraţilor noştri de aici sau din spaţiu”.

Abatele Julio îşi continuă misiunea de vindecare, emigrând succesiv la Fontenay-sous-Bois, apoi la Paris, unde pune să se construiască o capelă, în arondismentul XVII. Se stinge în 1905, lăsând şase lucrări de rugăciuni la care mulţi magnetizatori spirituali au recurs şi în zilele noastre, precum şi lucrări diverse, azi epuizate, care poartă nume ciudate precum ***Un loc muncitorilor*** sau ***Un puşcăriaş al ocnei clericale***.

Două fapte ni se par deosebit de frapante în cazurile personalităţilor pe care le-am studiat. Chiar dacă metodele lor pot părea ciudate, chiar divagante, în niciun caz nu li se poate atribui calificativul de „şarlatani”, nu numai din cauza rezultatelor, ci şi pentru că niciunul dintre ei nu era preocupat de imperative financiare. Abatele Julio se consacra sacerdoţiului său. Cayce a preferat să-i lase pe ai lui să trăiască în sărăcie decât să ceară bani pentru consultaţii. Maestrul Philippe din Lyon, după ani de zile de vindecări, nu a cerut decât o taxă de intrare foarte modestă.

Al doilea punct caracteristic este faptul că, spre deosebire de magnetizatorii din secolul al XVIII-lea şi secolul al XIX-lea, care căutau o recunoaştere şi o explicaţie ştiinţifică a activităţilor lor, marii magnetizatori de la sfârşitul secolului trecut şi începutul acestui secol sunt esenţialmente spirituali şi în consecinţă ar fi suspecţi pentru epoca noastră materialistă dacă rezultatele n-ar depune mărturie în favoarea lor.

5. Cazul George Chapman

George Chapman a dus şi mai departe limitele magnetismului. Acest magnetizator lucra în strânsă colaborare cu chirurgul William Lang… care decedase de

câteva decenii.

Orfan de mamă de la vârsta de cinci ani, George Chapman s-a născut la Liverpool, în ziua de 4 februarie 1922. A făcut de foarte tânăr cunoştinţă cu asprimea vieţii, exercitând tot felul de munci pentru a supravieţui. Intră în aviaţie, dar serveşte şi în marină şi în diferite regimente. Încă nu manifestă nicio atracţie deosebită pentru paranormal. Totul însă se va schimba în 1945.

Cu un an în urmă, se căsătorise cu o tânără pe nume Margaret. Din unirea lor s-a născut o fată, Vivian, care a murit la mai puţin de o lună după naştere. Acest eveniment tragic l-a tulburat profund pe Chapman şi l-a pus pe gânduri. Există o lume de dincolo, sau moartea constituie un sfârşit definitiv? Chapman vrea să obţină un răspuns. Religia nu-l satisface. Ecleziaştii cărora li se adresează consideră întrebarea jenantă. Atunci se îndreaptă spre cărţile ocultiştilor, esoteriştilor şi spiritiştilor.

În 1946, Chapman intră în corpul pompierilor din Aylesbury. Unul dintre colegii săi practică spiritismul, prin intermediul unui pahar răsturnat şi nişte litere de alfabet. Tehnică clasică şi uneori periculoasă pentru persoanele cu picioarele nu prea solid fixate pe pământ, precum viitorul magnetizator. În curând, mulţi pompieri se alătură activităţilor lor, cu rezultate care le depăşesc uneori cele mai mari speranţe.

La întoarcerea acasă, Chapman continuă, împreună cu soţia lui, activităţile spiritiste. Astfel „intră în contact” cu mama lui. După cum ştim, aceasta murise când el avea cinci ani. Deci ştie puţine lucruri despre ea. Mama sa îi dă informaţii despre viaţa ei în această lume şi în lumea de dincolo. Pragmatic, Chapman verifică fiecare detaliu, şi toate se dovedesc exacte.

Mai uimitor este faptul că multe mesaje fac aluzie la puterile lui de vindecător. Chapman nu vrea să se sustragă drumului care i-a fost trasat, dar nu ştie cum să-l abordeze… până în ziua în care se manifestă o entitate care spune că se numeşte Lone Star şi că face parte dintr-un trib de indieni. El îl informează pe Chapman că va fi înconjurat de o echipă de control, un fel de lanţ spiritist care va interveni prin intermediul său. Greu de verificat identitatea şi existenţa unui vindecător făcând parte dintre pieile-roşii!

Chapman însuşi recunoaşte că „foarte des, aşa-zişii ghizi din lumea de dincolo nu rezistă la un examen critic”.

În curând, prin intermediul lui Chapman, intervine cel care va „conduce operaţiunile” de acum înainte, un anume William Lang, chirurg englez decedat. Chapman dă de urma unora dintre colegii săi încă în exerciţiu precum şi a unor pacienţi trataţi de el. Ei acceptă să participe la o şedinţă, pun întrebări la care numai Lang ar fi putut

răspunde şi îl identifică cu certitudine.

Prin intermediul lui Chapman se fac numeroase vindecări, uneori în prezenţa unor membri ai corpului medical.

Această metodă de vindecare spiritistă, nu prea ortodoxă, nici din punct de vedere al magnetizatorilor, ar putea să-i deruteze pe mulţi. Dar esenţial este să vindeci şi să uşurezi suferinţele aproapelui tău!

III
ANTRENAREA PENTRU MAGNETISM

Sunteţi atraşi de magnetism, dar nu ştiţi cu ce să începeţi. Să începem cu începutul. Magnetismul uman, la fel ca muşchii, trebuie întreţinut. Pentru a-ţi dezvolta fluidul, este esenţial să-l soliciţi în mod regulat.

1. Automagnetismul

Înainte de a-ţi pune la încercare fluidul magnetic, trebuie să devii conştient de prezenţa lui în tine. Nu în mod mental, intelectual, ci fizic. Pentru asta există un exerciţiu foarte simplu.

Închide ochii şi aşază-ţi palmele faţă în faţă, la o distanţă de zece centimetri. Apropie-le foarte încet una de alta. Când vei avea impresia că sunt pe punctul de a se atinge, încetează orice mişcare. În mod normal, vei simţi o căldură sau pişcături în vârful degetelor. Contrariul nu este deloc anormal. La început, ne lipseşte uneori concentrarea, sau poate că n-am apreciat bine disponibilitatea pentru acest tip de exerciţiu. Toţi marii magnetizatori au trecut prin această fază. Depărtaţi-vă mâinile şi repetaţi operaţiunea de mai multe ori.

Practicarea automagnetismului ne poate face să

simţim concret existenţa propriului nostru fluid. Câmpul de acţiune este bineînţeles limitat, ceea ce e bine, căci unii, vrând să ajungă prea repede în „curtea celor mari”, riscă să-şi deregleze propriul organism vrând să-l magnetizeze.

În cazul de faţă, numai poziţionarea palmară este posibilă, fie statică, fie executând uşoare rotiri. Operează totdeauna cu aceeaşi mână, dreapta de obicei, sau stânga dacă eşti stângaci.

Ai o migrenă sau o digestie dificilă? Nu te costă nimic să încerci. Nu are importanţă dacă la început experienţele tale nu sunt încununate de succes, adică de dispariţia durerii sau a jenei pe care o ai. Principalul este să simţi, în mâna ta, ca şi în zona dureroasă, o senzaţie de căldură sau pişcături.

2. Experienţa atragerii în spate

Atunci când poţi, aşază-ţi mâna deasupra unei persoane, de preferinţă fără ca ea să ştie. Simţi o furnicătură în vârful degetelor?

Poţi face pase şi poziţionări ale mâinilor „în gol” asupra unui desen reprezentând un corp omenesc, fără să neglijezi concentrarea. Scopul acestei experienţe este să devii conştient de magnetismul care se află în tine şi de a

asimila pase şi poziţionări ale mâinilor înainte de a încerca să le aplici asupra unei persoane reale.

O altă experienţă permite „testarea” posibilităţilor tale magnetice. E vorba de „atragerea în spate”.

Plasează o persoană în picioare, în faţa ta, cu spatele la tine. Cere-i să păstreze o neutralitate absolută şi să fie relaxată, fără să-i spui ce se va întâmpla. Aşază-ţi palmele pe umerii ei, sau mai curând în partea de sus a spatelui, între clavicule şi omoplaţi. Apasă uşor ca să simţi bine contactul. Stai aşa aproximativ un minut. Apoi, brusc, retrage-ţi mâinile păstrându-le paralele în spatele subiectului: acesta va fi atras în spate. Fii gata să-l prinzi în caz de dezechilibru, lucru care se întâmplă în mod frecvent.

Bineînţeles – şi ar fi absurd să neglijăm asta –, există o anumită parte de fizică ştiinţifică în această experienţă. Persoana, obişnuindu-se cu sprijinul mâinilor tale, va veni automat pe spate când acestea vor fi brusc retrase. Dar asta nu constituie decât prima fază a experienţei.

Aşază acum subiectul în poziţia lui iniţială. Plasează-te la fel, cu o singură excepţie: de data asta, mâinile nu vor intra în contact cu corpul persoanei, ci se vor menţine paralele cu spatele ei, la o distanţă de doi-trei centimetri. Acum nu va mai putea să simtă prezenţa fizică. Retrage-ţi din nou brusc mâinile: rezultatul va fi identic cu cel obţinut

în prima fază.

Prin urmare, fluidul tău a creat această atracţie. Se întâmplă destul de frecvent ca subiectul, după vreo treizeci de secunde, să fie cuprins de înfiorări sau chiar tremurături, deşi nu ştie ce faci. Această experienţă cere un oarecare antrenament. Practic, e inevitabil ca, la început, să ai câteva eşecuri. Nu te grăbi să tragi concluzii pripite**...**

3. Respiraţia magnetică

Există un tip de respiraţie specifică magnetismului. Nu e vorba de respiraţia obişnuită a magnetizatorului, ci de cea pe care trebuie să o adopţi în timpul unei şedinţe de magnetism – într-un fel, o „respiraţie magnetică”.

Mai întâi, înainte de fiecare şedinţă, respiră adânc de câteva ori, pentru a-ţi oxigena mai bine plămânii şi sângele. În momentul efectuării paselor, rotirilor sau poziţionării mâinilor, inspiră profund. Apoi, în timp ce faci gestul magnetic, expiră

Practicarea automagnetismului ne poate face să simţim concret existenţa propriului nostru fluid. Câmpul de acţiune este bineînţeles limitat, ceea ce e bine, căci unii, vrând să ajungă prea repede în „curtea celor mari”, riscă să-şi deregleze propriul organism vrând să-l

magnetizeze.

În cazul de faţă, numai poziţionarea palmară este posibilă, fie statică, fie executând uşoare rotiri. Operează totdeauna cu aceeaşi mână, dreapta de obicei, sau stânga dacă eşti stângaci.

Ai o migrenă sau o digestie dificilă? Nu te costă nimic să încerci. Nu are importanţă dacă la început experienţele tale nu sunt încununate de succes, adică de dispariţia durerii sau a jenei pe care o ai. Principalul este să simţi, în mâna ta, ca şi în zona dureroasă, o senzaţie de căldură sau pişcături.

2. Experienţa atragerii în spate

Atunci când poţi, aşază-ţi mâna deasupra unei persoane, de preferinţă fără ca ea să ştie. Simţi o furnicătură în vârful degetelor?

Poţi face pase şi poziţionări ale mâinilor „în gol” asupra unui desen reprezentând un corp omenesc, fără să neglijezi concentrarea. Scopul acestei experienţe este să devii conştient de magnetismul care se află în tine şi de a asimila pase şi poziţionări ale mâinilor înainte de a încerca să le aplici asupra unei persoane reale.

O altă experienţă permite „testarea” posibilităţilor tale magnetice. E vorba de „atragerea în spate”.

Plasează o persoană în picioare, în faţa ta, cu spatele la tine. Cere-i să păstreze o neutralitate absolută şi să fie relaxată, fără să-i spui ce se va întâmpla. Aşază-ţi palmele pe umerii ei, sau mai curând în partea de sus a spatelui, între clavicule şi omoplaţi. Apasă uşor ca să simţi bine contactul. Stai aşa aproximativ un minut. Apoi, brusc, retrage-ţi mâinile păstrându-le paralele în spatele subiectului: acesta va fi atras în spate. Fii gata să-l prinzi în caz de dezechilibru, lucru care se întâmplă în mod frecvent.

Bineînţeles – şi ar fi absurd să neglijăm asta –, există o anumită parte de fizică ştiinţifică în această experienţă. Persoana, obişnuindu-se cu sprijinul mâinilor tale, va veni automat pe spate când acestea vor fi brusc retrase. Dar asta nu constituie decât prima fază a experienţei.

Aşază acum subiectul în poziţia lui iniţială. Plasează-te la fel, cu o singură excepţie: de data asta, mâinile nu vor intra în contact cu corpul persoanei, ci se vor menţine paralele cu spatele ei, la o distanţă de doi-trei centimetri. Acum nu va mai putea să simtă prezenţa fizică. Retrage-ţi din nou brusc mâinile: rezultatul va fi identic cu cel obţinut în prima fază.

Prin urmare, fluidul tău a creat această atracţie. Se întâmplă destul de frecvent ca subiectul, după vreo treizeci de secunde, să fie cuprins de înfiorări sau chiar

tremurături, deşi nu ştie ce faci. Această experienţă cere un oarecare antrenament. Practic, e inevitabil ca, la început, să ai câteva eşecuri. Nu te grăbi să tragi concluzii pripite**...**

3. Respiraţia magnetică

Există un tip de respiraţie specifică magnetismului. Nu e vorba de respiraţia obişnuită a magnetizatorului, ci de cea pe care trebuie să o adopţi în timpul unei şedinţe de magnetism – într-un fel, o „respiraţie magnetică”.

Mai întâi, înainte de fiecare şedinţă, respiră adânc de câteva ori, pentru a-ţi oxigena mai bine plămânii şi sângele. În momentul efectuării paselor, rotirilor sau poziţionării mâinilor, inspiră profund. Apoi, în timp ce faci gestul magnetic, expiră foarte lent. Când ai ajuns la capătul expiraţiei, opreşte mişcarea. Durata fiecărui gest trebuie să fie reglată după cea a suflului (prin gest înţeleg fie o mişcare unică – pasă cu amplitudine mare, poziţionare a mâinilor, rotire palmară –, fie o serie continuă de mici mişcări identice – proiecţii digitale, pase rapide cu amplitudine mică –, după caz). Imediat ce ai dat aerul afară din plămâni, inspiră profund.

Repetă de câte ori e necesar. Orice practică magnetică cere o coordonare perfectă; nu se recomandă

improvizaţiile, cel puţin la început.

4. Cum să te antrenezi cu o foaie de hârtie

Simultaneitatea suflurilor şi a paselor ţi se va părea la început foarte stingheritoare. De aceea trebuie să te antrenezi cu ajutorul unei foi de hârtie sau, de ce nu… cu ***Anatomie 2000***, joc educativ care reproduce corpul uman în multe bucăţi, excelent pentru aprofundarea cunoaşterii.

Pentru a te antrena cu hârtia, inspiră profund şi ţine-ţi respiraţia, apoi aşază-ţi mâinile deasupra şi în partea de sus a foii. Coboară lent de-a lungul foii (pe care poţi avea desenat un corp, dar iară să aibă legătură cu vreo persoană). Expiraţia trebuie să respecte ritmul progresiei mâinilor. Când ai ajuns în partea de jos a foii, închide pumnii şi inspiră revenind cu mâinile în punctul de plecare.

Repetă acest exerciţiu cât de des poţi în timpul zilei (în general, o dată dimineaţa şi o dată seara). Totuşi, înainte de a începe şedinţa de seară, după o zi de muncă, destinde-te înainte prin relaxare, meditaţie… sau pur şi simplu printr-o baie bună!

5. Primii paşi spre vizualizare

Vizualizarea este unul dintre elementele cheie ale magnetismului, după cum un mare număr de discipline pun în practică expresia de energie mentală. Ea constituie într-un fel „forma energetică” a ceea ce vei realiza.

Vizualizarea, după cum spune şi numele, constă în a-ţi reprezenta imagini „concrete” (ele trebuie să se deseneze ca şi cum ai avea în faţa ta persoana sau obiectul) pe ecranul tău mental. Ceea ce poate să pară uşor ***a priori***, se dovedeşte în realitate foarte complex. De fiecare dată când încercăm să evocăm o persoană, ne împiedicăm de detalii care, fie sunt vagi, fie se prezintă în mintea noastră în mod exagerat.

Când vei încerca să vizualizezi o persoană, gândul tău vagabond va zăbovi asupra nasului, a ochilor sau a altei părţi a anatomiei sale. Dacă îţi aminteşti perfect această zonă, ea îţi va apărea cu claritate, în timp ce restul corpului va rămâne nevăzut; iar dacă eşti tulburat de un detaliu care îţi scapă, ansamblul imaginii va dispărea. Totuşi, această dificultate nu e nimic pe lângă aceea de a-ţi imagina respectiva persoană în mişcare…

Începe deci prin a vizualiza obiecte simple: o gumă, un chibrit, o lumânare, un creion etc.

Pentru a evita o lumină prea puternică, nu lăsa aprinsă decât veioza. Lungeşte-te sau aşază-te confortabil într-un fotoliu (sau, mai bine, turceşte direct pe podea,

dacă eşti destul de suplu şi asta nu-ţi provoacă cârcei sau amorţeli).

Priveşte fix cu mare atenţie obiectul pe care vrei să-l vizualizezi, astfel încât să-i memorezi cele mai mici detalii. Apoi închide ochii, respiră lent şi încearcă să reproduci această imagine pe ecranul tău mental.

La început vei fi asaltat de gânduri parazite Nu încerca să le respingi, căci atunci vor căpăta o şi mai mare importanţă.

Mulţumeşte-te să aştepţi risipirea lor. Pe de altă parte, obiectul îţi va apărea la început neclar. Repetă până când vei obţine o imagine satisfăcătoare.

Antrenează-te zilnic pentru acest exerciţiu. Dacă nu te simţi destul de destins, nu ezita să recurgi la relaxare. Spiritul tău trebuie să fie calm şi gândurile parazite cât mai puţine cu putinţă. Când, prin viziune intraretiniană, obiectul îţi va apărea clar, fă la fel cu o ilustrată.

După aceste exerciţii preliminare, pregăteşte-te să exersezi asupra unei persoane. Începe cu un personaj istoric, folosind o fotografie în picioare. Imaginea unui înţelept este mai indicată decât cea a unui războinic. Înainte de a trece la vizualizarea propriu-zisă, în spaţiu, fără a omite niciun detaliu, priveşte bine fotografia. Urmăreşte forma generală a corpului, apoi cea a braţelor, a mâinilor, a picioarelor. Observă expresia feţei, ochii,

gura, urechile, aşezarea părului (după aceea vei putea compara vizualizarea cu fotografia).

Când ai reuşit să vizualizezi bine o fotografie, fă la fel cu o persoană adevărată. Mai întâi, vei obţine un fel de puzzle. Îţi vei aminti brusc de un detaliu pe care l-ai neglijat, iar acest detaliu îţi va ocupa întregul spaţiu mental. Nu te descuraja şi persevera până când vei obţine un rezultat la înălţimea aşteptării tale.

După care îţi vei putea imagina această persoană în mişcare, fără ca niciun detaliu să se estompeze. Această operaţiune îţi va lua cel mai mult timp. Te mai poţi antrena şi cu ajutorul unui aparat video, memorând o scenă cu toate detaliile şi mişcările ei, apoi derulând-o iar ca să vezi dacă ai uitat ceva.

Când vei stăpâni perfect mişcarea, densitatea şi detaliile, vizualizarea îţi va permite, înainte de şedinţă, de exemplu, să realizezi mai uşor acţiunea magnetică… sau să o completezi, după şedinţă.

Dacă faci vizualizarea unei persoane depărtate, nu vizualiza niciodată etapele necesare pentru ajungerea la ţintă, ci ţinta însăşi, ca şi cum ar fi deja realizată. De exemplu, vizualizează persoana respectivă perfect sănătoasă, îndeplinind cu uşurinţă ceea ce boala îi interzice să facă.

6. Mumificare şi magnetism

La începutul secolului nostru, un om de ştiinţă, André Bovis, a descoperit că toate cadavrele găsite în piramidele egiptene suferiseră un proces de mumificare, adică pierduseră o bună parte din apă, păstrându-se într-o conservare perfectă.

Bovis s-a întrebat dacă această modificare ciudată nu era cumva legată de forma piramidelor. El a realizat, la scară redusă, un model al piramidei lui Keops şi a obţinut rezultate semnificative cu plante, animale mici sau bucăţi de carne.

Bovis şi-a prezentat observaţiile Academiei de Ştiinţe, care nu a catadicsit să le ia în considerare, deoarece autorul se singularizase mai înainte prin interesul său faţă de cercetările parapsihologice.

A fost nevoie să treacă mai multe decenii pentru ca acest fenomen să atragă din nou atenţia. El a fost amplu recuperat de ***New Age***, în aşa măsură încât azi mulţi americani îşi „mumifică" biftecurile de carne sub piramide de carton, de cupru, chiar de cristal, sau îşi ascut lamele de bărbierit. Am amintit de acest proces deoarece este apropiat de cel a magnetismului. Magnetizatorul, chiar şi debutant, poate realiza cu rapiditate astfel de experienţe. Cum?

În şcolile de „magnetism animal”, „mumificarea” (uscarea) unui biftec este una dintre probele de sfârşit de an pe care trebuie să le treacă elevii. Magnetismul animal şi magnetismul spiritual merg pe căi diferite. Primul se interesează numai de efectele fizice ale magnetismului, al doilea recurge puţin la pase şi la poziţionarea mâinilor, îndeplinind o acţiune de vindecare prin rugăciune şi elevaţie spirituală.

Din fericire, există mulţi magnetizatori care nu fac parte din niciuna dintre aceste şcoli şi activează într-un mod mai nuanţat, aplicând un amestec fericit al unor „filosofii” proprii ambelor căi.

Susţinătorilor magnetismului animal li se poate reproşa o anumită îngustime de vedere căci, cu timpul, un magnetizator riscă să-şi piardă din eficacitate, din umilinţă şi din capacităţi (în sensul cel mai nobil al termenului) dacă nu lucrează şi asupra lui însuşi. În schimb, nu se poate nega că această cale pune în evidenţă efectele materiale ale magnetismului, elementele prin care se deosebeşte de sugestie şi de hipnotism. Prin ea va putea magnetismul să obţină o credibilitate ştiinţifică.

Tehnicile de mumificare permit înlăturarea îndoielilor ucenicului magnetizator. Evident, nu-ţi vei usca pacienţii magnetizându-i! în schimb, vei putea să acţionezi asupra unei răni purulente, a unor eczeme care supurează

sau să facilitezi cicatrizarea unei răni.

Nu există diferenţe fundamentale între „mumificare” şi magnetism.

În medicina legală, mumificarea este ansamblul de fenomene care se produc într-un loc foarte cald şi foarte uscat, sau când acţiunea bacteriilor răspunzătoare de putrefacţie este împiedicată.

Mumificarea poate să fie practicată şi artificial. În Egipt, cadavrele faraonilor, după ce erau golite de viscere, erau umplute cu unguente, plante aromate şi diferite alifii, apoi erau protejate la exterior cu pânze şi pomezi. Astfel de practici sunt aplicate şi azi de unele triburi.

De la cercetările lui Bovis ştiinţa a evoluat. Fenomenul undelor de formă rămâne încă un subiect de discuţii, dar mumificarea naturală a unui cadavru îngropat într-un anumit sol propice acestui gen de îmbălsămare a fost admisă în mod oficial.

Totuşi, am căutat zadarnic într-un dicţionar oficial sau o enciclopedie medicală (sau veterinară) măcar un rând despre mumificarea magnetică prin fluid magnetic uman. E greu să invoci puterea naturală a unui sol deosebit sau puterea unui unguent miraculos, şi cu atât mai puţin sacrosancta putere de sugestie, care explică totul şi nimic, atunci când mumifici în aer liber, numai cu mâinile goale, cadavrul unui mic animal – un şoarece găsit

mort în grădină –, cu viscere cu tot, lăsându-l apoi pietrificat!

După cum arată „magnetismul animal”, mumificarea este cea mai bună dovadă a realităţii fluidului magnetic uman. Chiar dacă încă nu se poate explica ştiinţific fenomenul mumificării magnetice umane, este destul de dezamăgitor, pentru un neofit cât şi pentru un detractor sistematic, să poţi atinge, pipăi, mânui un escalop sau un peşte mumificat de câţiva ani, de faţă cu martori, doar prin magnetismul mâinilor tale.

*7. **Cum mumificăm**?*

Mumificarea se bazează pe un procedeu foarte simplu, pe care îl poţi aplica după un minimum de antrenament.

Aşază în faţa ta, pe o hârtie izolatoare, ce anume vrei să magnetizezi: o floare, o bucată de carne sau de brânză etc. Atenţie! Nu folosiţi bucăţi mari la primele experienţe. Ar fi aberant să vrei să mumifici un antricot!

Ca în cadrul oricărei operaţiuni de magnetism, acţiunea voastră se va îndrepta simultan asupra planului fizic şi mental, eficacitatea primului fiind întărită prin punerea în acţiune al celui de-al doilea.

Să revenim la exemplul cu biftecul. Înainte de prima

şedinţă, concentrează-te vreo zece minute asupra rezultatului pe care doreşti să-l obţii, adică deshidratarea, uscarea bifteculuí.

Acţiune fizică

1. Plasează-ţi mâinile deasupra obiectului (poziţionarea mâinilor), la o distanţă de un centimetru, timp de douăzeci de secunde.

2. Lasă să-ţi alunece lent mâinile paralel deasupra obiectului, până când treci de el.

3. Închide pumnii şi refă traseul în sens invers ridicându-i mai sus decât obiectul.

4. Deschide mâinile, ţinându-le tot paralele ca la început, şi coboară din nou lent, ca în a doua fază a operaţiunii.

5. Termină cu un suflu rece, aşezându-ţi gura la o distanţă de cincisprezece centimetri de obiect.

Repetă operaţiunea de mai multe ori dacă este necesar. Totul durează înjur de zece minute.

Acţiune mentală

În timp ce acţionezi în plan fizic, cum am indicat mai sus, străduieşte-te să gândeşti foarte puternic această fază: „Vreau să mumific definitiv acest biftec (sau alt

obiect)”.

După prima mumificare, putând să-ţi reprezinţi fizic acest fenomen, îi vei întări efectele prin intermediul vizualizării. Imaginează-ţi nişte raze coborând din mâinile taie pentru a lovi obiectul supus experienţei.

Repetă această acţiune cel puţin o dată pe zi. După câteva zile, ar trebui să obţii un rezultat verificabil (persoanele cu o senzitivitate deosebită reuşesc după câteva ore): după o zi, pentru un trandafir, după şapte zile pentru o bucată de brânză.

După fiecare operaţiune, înfăşoară cu grijă obiectul în hârtia de suport şi pune-l într-un loc rece şi aerisit (pivniţă, marginea ferestrei…), în niciun caz în frigider!

Aveţi grijă ca obiectul respectiv să nu fie la îndemâna animalelor – mai ales dacă e vorba de un aliment –, să fie la adăpost de curenţii de aer şi de soare. E posibil să degaje un miros, uneori nu prea puternic, în primele zile, în special în cazul unei materii animale (carne, peşte întreg etc.) Nu te îngrijora; acest miros va dispărea şi nu va dăuna rezultatului.

Vei şti cu rapiditate dacă operaţiunile tale sunt pe calea cea bună: în acest caz, după patru-cinci zile, bucata de carne ar trebui să fie tare, fără sa de gaj e totuşi un miros pestilenţial. În momentul acela şi-a pierdut o bună parte din volum şi va semăna cu cartonul.

Obiectele cele mai spectaculoase de mumificat sunt o sardea întreagă (sau alt peşte mic), negolit şi fără să i se fi tăiat capul, sau un ou întreg, spart într-un mic recipient de aluminiu, uns uşor cu ulei. Poţi complica operaţiunea alegând un fruct copt, de exemplu o pară, şi practicând asupra ei o acţiune de mumificare.

În acest caz, rezultatele tale vor trebui să fie mai rapide, pentru a devansa fenomenul natural de fermentare şi putrefacţie. Dacă operaţiunea a reuşit, fructul ar trebui în trei zile să înceapă să se usuce şi să se constate oprirea extinderii petelor maronii. După evaporarea apei, para va fi complet uscată şi îşi va pierde trei sferturi din volumul iniţial.

Dacă vreţi ceva şi mai dificil, folosiţi un fruct de kiwi. Format în mare parte din apă, după operaţiune, el va fi redus la mărimea unei cireşe. Convinge-te că fructele sunt într-adevăr uscate şi nu mai prezintă nici cea mai mică urmă de umiditate, în acest caz, o şedere în aer liber va termina această muncă de deshidratare, fără să se manifeste fenomenul de putrefacţie.

Pentru a magnetiza o floare, formează cu mâinile în jurul ei un cerc de cinci-zece centimetri. În cazul unui fruct, apropie mâinile.

Pentru a vă păstra obiectele mumificate, folosiţi cutii din plastic, dar care nu se închid ermetic. Nu uita să

notezi, pentru flecare obiect, natura lui, data primei acţiuni magnetice şi timpul necesar pentru o mumificare completă. Astfel vei putea să evaluezi amploarea şi rapiditatea progreselor pe care le faci prin intermediul unei scări de valori foarte concrete şi materiale.

8. Sugestia şi ceilalţi factori activi

Se înţelege de la sine că mumificarea nu poate (era gata să spun „nu trebuie”) să constituie decât o operaţiune preliminară. Utilitatea ei majoră este de a pune în evidenţă acţiunea ta magnetică asupra celorlalţi, printr-un rezultat paralel – şi, în consecinţă, de a demonstra că, deşi sugestia joacă în acţiunea magnetizatorului un rol deloc neglijabil, ea nu este singurul factor terapeutic care acţionează, cu atât mai mult în cazul unei acţiuni alopatice. S-a demonstrat că un medicament prescris are mai multă eficacitate asupra bolnavului dacă a fost recomandat de un medic în care pacientul are încredere.

Trebuie însă subliniat că, dacă eşti capabil să mumifiezi o bucată de carne, asta nu înseamnă că te poţi considera ca având toate aptitudinile necesare pentru a uşura durerile celorlalţi. Diferenţa esenţială constă în starea de spirit şi voinţa magnetizatorului în momentul şedinţei de magnetism, căci ele vor declanşa o reacţie

pozitivă sau negativă a bolnavului.

În cazul mumificării, nu intervine, într-un fel, decât elementul „mecanic” al magnetismului în timp ce în cadrul acţiunii magnetice se stabileşte o legătură de la persoană la persoană şi, ca să spun aşa, de la suflet la suflet.

În momentul poziţionării mâinilor, trebuie să ai perfect în minte scopul urmărit. Când magnetizezi o persoană din propriul anturaj, scopul acţiunii trebuie să fie uşurarea durerii sau permiterea unei cicatrizări, în timp ce în cazul mumificării, singurul scop urmărit este uscarea. Sigur, mumificarea unui biftec cere aceeaşi stare de spirit ca în cazul uscării pielii unei persoane atinse de eczemă umedă sau de ulcere varicoase.

Contrar mumificării, magnetizarea vatei sau a unor haine nu are doar o valoare de experimentare susceptibilă să-ţi dovedească capacităţile. În anumite cazuri, ea capătă o eficacitate reală. Care e utilitatea unei astfel de acţiuni magnetice? Ea îşi găseşte întreaga raţiune de a fi în cazul unei persoane spitalizate sau a unui individ care nu se poate deplasa, şi de care eşti destul de departe pentru ca vizitele tale să nu poată fi regulate.

Bucata de vată pe care o vei folosi va trebui să fie relativ groasă (doi-trei centimetri) şi să aibă cam cinci centimetri pătraţi. Alege o vată hidrofilă. Această experienţă necesită un anumit antrenament al puterii tale

de voinţă, pentru că de data asta nu ai niciun „suport fizic” care să-ţi permită intervenţia directă.

O soluţie intermediară, pentru această operaţiune „la distanţă”, constă în folosirea unei fotografii a persoanei respective – dacă ai – sau, în lipsa ei, ceva scris de mâna subiectului. În radiestezie ca şi în magnetism, un astfel de obiect, reprezentativ pentru un individ anume căruia i-a aparţinut, se numeşte „martor”. Denumirea e relativ recentă, în schimb practica datează de mii de ani, din epoca în care magia ţinea loc de medicină… şi uneori obţinea rezultate!

Există două feluri de a proceda.

Poţi să-ţi plasezi ambele mâini deasupra vatei, sau pui vata în căuşul palmei stângi efectuând poziţionarea (pasă statică) mâinii drepte. Pe toată durata mişcărilor, gândul tău trebuie să fie fixat asupra unui singur scop, extrem de precis. Nu se poate folosi o singură bucată de vată pentru obiective diferite.

În cazul unei dureri articulare, de exemplu, adoptaţi cea de a doua metodă, aşezând mâna dreaptă deasupra bucăţii de vată la aproximativ trei-cinci centimetri, concentrându-vă asupra suprimării durerii. Această operaţiune poate să fie completată în mod eficace cu o vizualizare.

Dacă e posibil, în cazul unei persoane tratate la

domiciliu, cere-i să ţină acea bucată de vată magnetizată în locul durerii cu ajutorul unei bande adezive sau a unui elastic (alege un elastic relativ larg, ca să nu strângă prea tare), fără a stingheri circulaţia sanguină.

Este evident că o astfel de intervenţie trebuie să o preceadă pe cea a medicului, fără să pretindă să i se substituie.

Vata magnetizată îşi dovedeşte eficacitatea şi în cazurile de maladii mai grave, când pacientul este obligat să ia o mare cantitate de analgezice. Vata poate să-l facă să-şi diminueze consumul de calmante.

Dacă persoana este spitalizată, recurgerea la o vată magnetizată pare mai dificilă, deoarece personalul medical îi poate descoperi prezenţa. Or, în cazul operaţiunilor magnetice se impune o mare discreţie. Poţi recurge atunci la magnetizarea hainelor purtate de persoana bolnavă (pijamaua). Procedează în acelaşi fel ca în cazul magnetizării vatei, cu o eficacitate similară. În cazul în care voinţa de a face bine persoanei bolnave este foarte puternică, poţi să-i atenuezi durerile, să-i favorizezi odihna şi somnul, să-i scazi temperatura, să accelerezi o cicatrizare.

Indiferent de scopul urmărit, el trebuie fixat cu precizie înaintea şedinţei, iar gândul vostru trebuie să fie orientat spre el pe toată durata operaţiunii magnetice. În

multe cazuri, această operaţiune, dacă e efectuată cu toată sinceritatea, credinţa şi, abnegaţia necesare, aduce bolnavului o ameliorare a stării sale care nu poate fi tăgăduită.

Îmi amintesc de o tânără suferind de o maladie gravă, căreia i se scosese splina. Cicatrizarea era extrem de dureroasă. Purtatul unei cămăşi de noapte îndelung magnetizate a dus la încetarea aproape totală a durerilor, care fuseseră de-a dreptul insuportabile. Fata a putut să-şi revină astfel mai repede şi medicul să diminueze cantitatea de analgezice.

9. Magnetizarea bijuteriilor

Oamenii au considerat totdeauna că bijuteriile au o influenţă asupra persoanei care le poartă şi asupra comportamentului său, în funcţie de metalele şi pietrele preţioase din care sunt alcătuite. Se mai consideră că semnificaţia şi puterea unui inel este în funcţie de degetul pe care e purtat, iar brăţara după cum e purtată pe mâna stângă sau dreaptă.

Unii credincioşi, indiferent de religie (talismanele există atât la creştini, evrei, copţi, precum şi la adepţii voodoo), cred că purtatul unor medalii simbolice poate să-i protejeze în viaţa lor cotidiană sau să favorizeze unele

dintre acţiunile, lor. Această protecţie poate să fie de două feluri: materială sau spirituală

Dintotdeauna, deţinătorii de bijuterii au simţit deseori dorinţa să le încarce pozitiv. Multă vreme s-a recurs în acest scop la un cleric, indiferent de religia practicată. În orice credinţă există un ritual destinat binecuvântării bijuteriilor.

Rari sunt magnetizatorii cărora nu li s-a cerut să magnetizeze un colier, inele sau alte bijuterii. Pentru aceasta există două soluţii. Cea mai des practicată, fiind cea mai uşor de realizat, constă în a lua bijuteriile între mâini, dreapta deasupra stângii, şi a te concentra asupra laturii benefice stabilită de interlocutor, un timp care poate dura, în funcţie de importanţa bijuteriei, încărcătura iniţială şi gradul de magnetism al magnetizatorului, de la un sfert până la trei sferturi de oră.

O bijuterie prealabil încărcată, fie că de purtatul ei sunt legate anumite evenimente (de exemplu, e posibil să fi aparţinut unei persoane azi decedată), fie pentru că are un trecut bogat, fie că persoana care o poartă este deosebit de perturbată, ar putea să necesite mai multă energie.

A doua metodă – pe care o prefer – constă în a purta bijuteria direct pe piele în timpul duratei de întreţinere. Multe persoane, care vin să ne consulte, înţeleg că magnetismul este o energie care se dă şi care are

capacitatea de a se transmite de la o persoană la alta. Lor le place să simtă magnetismul transferat asupra unei bijuterii.

Influenţa unei medalii magnetizate va fi percepută diferit de cea a unei medalii „obişnuite”; ea va aduce o forţă morală celui care o poartă.

O bijuterie poate fi magnetizată într-un scop precis – o vindecare, de exemplu –, în acelaşi fel ca haina sau vata. Această metodă poate să fie utilă în special pentru o persoană spitalizată.

IV
CONDIŢIILE UNUI MAGNETISM REUŞIT

Persoana care s-a hotărât să studieze magnetismul trebuie să evite o practică anarhică a acestei arte şi să nu uite niciodată că magnetizatorul, ca şi magnetismul, are limite intrinsece.

1. Nu se face magnetism în stare de stres şi oboseală

Aşa cum magnetismul nu poate lecui totul şi trebuie de cele mai multe ori să fie practicat ca un complement al unui tratament alopatic sau homeopatic, tot aşa, nici magnetizatorul nu poate să fie o „maşină de vindecat, magnetizând indiferent de împrejurări şi de starea lui de sănătate.

Un magnetizator obosit, stresat, sau al cărui organism este slăbit dintr-un motiv oarecare, chiar dacă de o uşoară gripă, nu trebuie să se hazardeze să-şi magnetizeze aproapele, putând să declanşeze inversul efectului urmărit.

2. Darul de a magnetiza

Putem practica cu toţii magnetismul? Suntem toţi la

fel de sensibili la fluidul magnetic? Răspunsul la aceste două întrebări este negativ.

Dacă bărbaţii şi femeile pot să practice fără discriminare magnetismul, este însă periculos să lăsăm un copil să facă acest lucru, uneori chiar şi un adolescent, dacă nivelul său de stăpânire, de sensibilitate şi de maturitate este insuficient.

Receptivitatea variază şi ea de la un individ la altul. Femeile, care au o sensibilitate mai dezvoltată, captează mai intens efluviile magnetice, mai ales dacă magnetizatorul este un bărbat, în schimb, contrariul (o femeie magnetizând un bărbat) nu este neapărat adevărat.

Pe de altă parte, magnetizatorul se va lovi de mai multe dificultăţi cu un intelectual decât cu un om simplu, cu un om de afaceri decât cu un meşteşugar. Persoanele axate prea mult pe mental (oamenii de litere sau de ştiinţă) au deseori dificultăţi de a se relaxa, de a se deschide, de a se elibera de „gândurile rătăcitoare”.

3. Condiţii generale

Persoanele care practică yoga sau artele marţiale, în special kung-fu sau qi-gong-ul chinezesc, au o dispoziţie mai mare pentru magnetism, pentru că aceste discipline cresc sensibilitatea la curenţii de energie care circulă în

noi. Dacă subiectul este un copil, el trebuie să fie neapărat însoţit de un adult, care trebuie să păstreze o tăcere deplină în timpul şedinţei, căci comentariile sale ar putea să-l perturbe pe magnetizator.

În toate cazurile, e indispensabil să se stabilească un fel de complicitate între magnetizator şi magnetizat, pentru ca niciun gând negativ să nu se interfereze în operaţiune. Dorinţa de a ajuta a magnetizatorului trebuie să fie sinceră şi lipsită de idei preconcepute.

Se poate practica în orice condiţii? în general, nu este recomandabil. Magnetizatorul trebuie să lucreze de preferinţă într-o încăpere liniştită şi trebuie să aibă grijă să nu fie deranjat în cursul şedinţei. Încăperea nu trebuie să fie luminată prea puternic iar temperatura se recomandă a fi potrivită. Dacă e cazul – doar pentru a relaxa sau „deconecta” persoanele stresate –, magnetizatorul poate să difuzeze muzică „New Age”, pentru a restabili calmul interior al magnetizatului. Pentru a obţine rezultate nu e necesară dezbrăcarea magnetizatului. Acesta trebuie să rămână îmbrăcat şi să se lungească într-o poziţie confortabilă.

Pentru a testa sensibilitatea magnetică a subiectului, aşază-te mai întâi în faţa lui, cu genunchii şi picioarele în faţa genunchilor şi picioarelor sale. Pune genunchiul drept între genunchii lui, apoi degetele groase în contact cu ale

tale. Veţi simţi o ciupitură identică cu cea a unui curent electric cu o intensitate slabă. Rămâi în această poziţie până când senzaţia" încetează de la sine, adică, în medie, cinci-zece minute.

4. Cunoştinţe medicale

Dacă te preocupi serios de magnetism, este indispensabil să-ţi sporeşti cunoştinţele medicale. Consultă enciclopedii medicale, lucrări de popularizare despre anatomia omului (şi a animalelor familiare, care şi ele sunt sensibile la magnetism) şi funcţionarea normală şi patologică a organelor. Citeşte şi reciteşte lucrările şcolare referitoare la ştiinţele naturale şi, în special, la corpul omenesc.

Nu te mulţumi cu o vagă idee generală; încearcă să asimilezi cât mai mult posibil despre funcţionarea corpului omenesc. Numai persistând pe această cale vei putea să-i descoperi anomaliile. Este esenţial ca practica magnetismului să se sprijine pe baze anatomice serioase.

5. Partea intuiţiei

Intuiţia este uneori un sfătuitor bun, dar în multe cazuri, când nu e susţinută de o cunoaştere reală, poate să

ducă şi la rezultate catastrofice.

„Eroarea tip”, foarte frecventă, este cea a „transferului”. Magnetizatorul proiectează asupra subiectului simptome deja simţite, sau conchide prea repede în funcţie de acestea.

Deşi o practică refulată a magnetismului exacerbează sensibilitatea şi receptivitatea, vindecătorul nu este ***a priori*** un clarvăzător. Nu ezita să-ţi chestionezi pacientul despre situaţia lui psihologică în momentul consultaţiei, despre simptomele afecţiunii sale, despre medicii pe care i-a consultat etc. Nu te lăsa totuşi influenţat de diagnosticul medical. Medicul poate greşi şi el.

Se întâmplă ca unii magnetizatori (mai ales tămăduitorii de luxaţii, mai primitivi) să practice fără cunoştinţe medicale iniţiale, cu rezultate uneori bune. Părerea mea este însă că este esenţial să se restrângă cât mai mult posibil „marja de eroare”. Cunoscând ce organ guvernează o anumită funcţie şi interacţiunile posibile între diferite organe, ai posibilitatea unei acţiuni mai eficace şi mai „centrate”. Asta evită tatonările, rectificările şi posibilele erori.

6. Igienă de viaţă şi regim

Într-un fel, putem compara curentul magnetic cu curentul electric, considerând corpul omenesc ca un fel de acumulator magnetic. Ca la un automobil, cu cât bateria e mai puternică, cu atât e mai susceptibilă să emită curent. Tot aşa e şi cu magnetizatorul.

Pentru ca să ai o „baterie magnetică” cât mai puternică cu putinţă, nu uita niciodată s-o întreţii, să o reîncarci după fiecare folosire şi să o întăreşti. Un împătimit al muncii, în ciuda unor excepţii memorabile, va fi rareori un bun magnetizator.

Cine spune magnetism, spune neapărat igienă de viaţă. Este o concepţie pe care spiritualiştii purişti nu o împărtăşesc, pretinzând că numai gradul de elevaţie spirituală are importanţă pentru practicarea magnetismului, dedându-se acestei practici cu corpul slăbit de nealimentare. O zi de post din când în când e binevenită, dar dacă lucrul acesta devine sistematic, atunci se dovedeşte periculos.

Corpul rămâne, în special în magnetism, instrumentul de bază, canalul prin care se va exprima fluidul. Aici, dihotomia tradiţională a corpului şi a spiritului îşi pierde sensul: ambele trebuie cultivate.

Pentru a întreţine „puterea” magnetică, o bună igienă de viaţă este esenţială. Cum să poţi trata corpul altuia dacă al tău e poluat? Abuzul de droguri, de alcool,

de tutun sau excitante este categoric nerecomandabil. Un magnetizator aflat sub influenţa lor riscă să obţină numai rezultate mediocre şi chiar se poate dovedi nociv pentru pacient.

Evident că e vorba de doză, şi n-o să-ţi pierzi fluidul pentru că ai băut un pahar cu vin sau ai fumat o ţigară! Nu e cazul să vă asumaţi culpabilităţi deplasate!

Pentru a magnetiza este esenţial să fii sănătos. Totuşi nu e nevoie să adopţi un regim vegetarian sau macrobiotic (aş fi tentat să afirm contrariul, acest tip de regim fiind rareori echilibrat) pentru a ajunge la rezultate performante. Evită totuşi supraalimentaţia.

Va trebui să ştii să alternezi perioadele de activitate cu cele de repaus. Calmul, destinderea, relaxarea, meditaţia trebuie să facă parte din igiena de viaţă a magnetizatorului. Datorită acestei discipline, el va reuşi să-şi elibereze mai uşor fluidul vital fără să ajungă la epuizare.

7. Ascultarea corpului

Corpul tău ştie de ce are nevoie. Trebuie să ştii să-l asculţi, în această perspectivă, este recomandabil să practici activităţi sportive: arte marţiale, ciclism, mers pe jos, yoga, qi-gong sau gimnastică. Lucrul cel mai important

este să rămâi în contact cu corpul tău, să faci să-i funcţioneze mecanismele. Ca să sesizezi ce emană corpurile celorlalţi, trebuie neapărat să fii atent la reacţiile propriului organism.

8. Magnetism şi spiritualitate

Pentru a-ţi încărca „bateria magnetică”, cu alte cuvinte pentru a-ţi dezvolta fluidul magnetic, va trebui să lucrezi simultan pe două planuri: psihic şi spiritual pe de o parte, fizic pe de alta.

Mircea Eliade a arătat că spiritualitatea, departe de a corespunde, după cum s-a crezut multă vreme, unei faze istorice, constituie una dintre componentele fiinţei umane. Stigmatizând, în numele materialismului, orice formă de spiritualitate, lumea modernă n-a făcut decât să-i aţâţe focul.

Magnetismul nu se rezumă la un ansamblu de tehnici, chiar dacă corect aplicate. El implică o cunoaştere profundă a fiinţei umane, precum şi o activitate a individului la toate nivelele, deci şi la nivel spiritual. Marile figuri ale magnetismului de ieri şi de azi aveau o viaţă spirituală intensă. Asta nu e o întâmplare.

Prin viaţă spirituală, înţeleg orice căutare (sau acceptare) a unei transcendenţe, fie că o numim

Dumnezeu, forţă de viaţă, forţă a naturii, forţă de lumină sau energie cosmică. Din punct de vedere „pragmatic” pare evident că rugăciunea, indiferent de formă, meditaţia sau relaxarea permit o concentrare mult mai bună. În plus – şi asta poate să pară paradoxal –, o anumită formă de viaţă spirituală, cu condiţia să nu-şi aibă rădăcinile într-o viaţă materială şi fizică dezechilibrată, permite păstrarea picioarelor pe pământ.

Motivul e simplu. Acceptarea (sau cunoaşterea) unei transcendenţe ne permite să dezvoltăm în noi virtutea umilinţei. Aceasta nu are nicio legătură cu modestia, care constă în a-ţi denigra „talentele”.

Magnetizatorul trebuie să creadă în rezultat, în „darul” său, chiar dacă ştie că asta nu a apărut *ex nihilo*, şi că energia, pe care o poate dezvolta prin antrenament şi voinţă, nu vine de „nicăieri”.

Umilinţa este una dintre principalele virtuţi ale magnetizatorului. Este atât de uşor, în faţa fenomenelor provocate, să te crezi supradotat, încât unii sunt gata să creadă că pot să vindece cancerul sau sida…

Din păcate, chiar şi magnetizatorii dotaţi pot să eşueze Confruntat cu cazuri atât de extreme, magnetizatorul nu poate să refuze, sau să facă o tentativă, fără să provoace false speranţe. Materialiştilor convinşi le spun că spiritualitatea constituie răul cel mai mic. Ce e

mai puţin nociv? Cel care spune că orice putere vine de la Dumnezeu, sau cel care se consideră el însuşi Dumnezeu?

9. Mulţumirea şi gândurile negative

Există o „tehnică” foarte eficace care a reuşit unor magnetizatori eminenţi.

În fiecare dimineaţă, la trezire, trebuie să spui, cu voce tare când e posibil, sau în gând: „Mulţumesc Spiritului cosmic superior[2] pentru că mi-a mai acordat o zi şi îi mulţumesc că îmi permite să practic în mod eficace un magnetism curativ. Îl implor (sau mă rog) cu umilinţă să-mi permită să continui practicarea acestei discipline, pentru binele celorlalţi oameni”.

În fiecare seară, la culcare, trebuie să spui: „Mulţumesc Spiritului cosmic superior pentru că mi-a permis să practic cu eficacitate magnetismul şi îl implor cu umilinţă să mă reîncarce în această noapte cu putere magnetică, pentru a putea activa mai bine mâine şi în zilele următoare”.

Îţi poţi crea singur propriile „rugăciuni”, cu condiţia să respecţi perspectiva şi componentele. Niciun cuvânt nu trebuie să te contrarieze atunci când îl pronunţi. Adverbul „cu umilinţă” este esenţială, căci orgoliul trebuie izgonit

2 Acest nume poate să fie înlocuit cu un altul mai potrivit cu propriile convingeri (n.a.)

din practica magnetismului. Dacă te şochează, asta înseamnă că încă nu eşti gata să practici.

A mulţumi este la fel de esenţial, nu numai în „rugăciune” – dacă o putem numi astfel –, ci şi în existenţa ta cotidiană, indiferent de propriile convingeri.

E uşor să-l învinuieşti pe Dumnezeu sau să-l blestemi – chiar şi când eşti ateu! – atunci când se întâmplă un eveniment considerat, uneori pe nedrept, negativ. În schimb, prea se uită des să se mulţumească atunci când viaţa îţi aduce lucruri pozitive pe tavă.

Convingerea mea e că dacă universul nu e guvernat de conceptele noastre de bine şi de rău, el este în schimb guvernat de un joc de acţiuni şi de reacţii, atât la nivel aparent cât şi la nivel subtil. Îi atragem deseori la noi pe cei care ne seamănă sau pe cei de care avem nevoie ca să ne continuăm drumul.

Tot aşa, înainte de a începe practica magnetică, e important să întreprinzi o acţiune asupra propriilor gânduri. Începe prin a eradica gândurile negative, precum răutatea, ura, spiritul de răzbunare şi meschinăria.

Învaţă să te bucuri de ceea ce ţi s-a dat, în loc să te plângi pentru ceea ce nu ai. Evită alcătuirea unor raze negative. Prea des ne formulăm întrebările prin negaţii: „N-ai…”, „Nu crezi că…”; deşi ar fi mai simplu să se spună: „Ai…”, sau „Crezi…”, înlăturaţi frazele de tipul „E prea

frumos ca să fie adevărat (sau ca să dureze)”. Ele condiţionează o stare de spirit defavorabilă magnetismului.

Dacă respectaţi aceste sfaturi, rezultatele vor fi mult mai bune.

10. Somn, picioare goale şi respiraţie

Planul fizic este la fel de important pentru dezvoltarea potenţialului magnetic.

Somnul constituie, pentru o bună igienă de viaţă, o cheie indispensabilă. Pentru a avea un echilibru bun, e bine să dormi cât de mult şi de bine e necesar. Totuşi, abuzul de somn nu e recomandat, ca şi excesul invers. Evitaţi să adormiţi târziu, „Bateria” se încarcă mai greu dimineaţa decât seara; ideal e să te culci devreme şi să te scoli devreme**.**

Unele exerciţii permit reîncărcarea organismului.

În primul rând, e important să ai contact cu solul, cu pământul, ceea ce viaţa oraşelor nu facilitează. Mersul cu picioarele goale pe un sol umed, pe malul unui râu sau pe o plajă, sau chiar la tine acasă are un efect extrem de regenerator.

Acest exerciţiu, în aparenţă foarte simplu (dar lucrurile indispensabile nu sunt neapărat complexe) se poate conjuga în mod plăcut cu altul, prin care vă

antrenaţi să respiraţi corect, începând prin inspiraţii şi expiraţii ample. Asta e indispensabil pentru a canaliza în tine fluidul magnetic. Exerciţiul e şi mai profitabil dacă are loc în aer liber, la ţară, la munte, pe malul mării sau în pădure.

Deci, este foarte important să ai o activitate fizică constantă, pentru a-ţi ajuta corpul să ardă grăsimile inutile, excesele de proteine şi să favorizeze eliminarea deşeurilor, contrabalansând un mare efort de muncă intelectuală.

V
GESTURILE ŞI PASELE

Originea magnetismului pare să se piardă în negura timpurilor. La fel stau lucrurile şi cu tehnica lui?

Multă vreme transmisă prin tradiţie orală, ea a fost codificată în secolul al XIX-lea de teoreticieni străluciţi şi de atunci a rămas neschimbată.

Pasele – cheia de boltă a magnetismului de azi – sunt deci o descoperire relativ recentă. Basoreliefurile şi alte vestigii, care dovedesc existenţa magnetismului la civilizaţiile antice, nu reprezintă decât poziţionarea mâinilor, care nu se face în mod direct, pentru că acestea sunt plasate, cu palmele desfăcute, la câţiva centimetri de corp.

Magnetizatorul îşi concentrează gândul şi energia asupra bolnavului şi asupra răului pe care vrea să-l vindece în mod deosebit (ambele fiind unul şi acelaşi lucru căci, ca la şamani, maladia este în general considerată ca fiind rezultanta unei tulburări a sufletului). Cel puţin aşa spune un papirus egiptean datând de peste patru mii de ani înaintea erei noastre:

„Pune-ţi mâinile pe locul durerii şi spune răului să părăsească corpul”.

1. Pase şi polaritate magnetică

Practica „paselor” pare să dateze abia din secolul trecut. Mesmer a recurs la pasele magnetice în mod total empiric. Abia Durville a codificat pasele care de atunci n-au mai fost improvizate.

Pasele pot să fie longitudinale sau laterale.

Pentru a face o pasă longitudinală, mâinile magnetizatorului, ca în cazul poziţionării indirecte – în unele cazuri mâinile trebuie să intre în contact direct cu corpul –, sunt plasate la aproximativ cincisprezece centimetri de spatele bolnavului. Această distanţă nu se poate să fie decât aproximativă, în funcţie de sensibilitatea magnetizatorului şi de cea a magnetizatului. Tehnicile magnetismului constau într-un solfegiu căruia trebuie să-i uiţi imperativele tehnice pentru a-ţi crea propria partitură.

Palmele sunt iniţial închise, deasupra craniului, apoi se deschid, pentru a răspândi un fluid binefăcător, aşa cum ar face o stropitoare. Coborârea se face mai mult sau mai puţin lent, după efectul dorit. În funcţie de acest element, ea se va face pe spate sau pe faţă (trecând peste torace, deci şi peste plexul solar, loc cheie al energiei vitale). Concentrate în mijlocul corpului, mâinile coboară până la cincizeci de centimetri deasupra picioarelor, apoi urcă pe cele două părţi, dar de data asta cu palma deschisă.

Există două feluri de a face o pasă laterală. Prima – care se aplică în cazul în care suprafaţa suferindă este deosebit de mare (spate, şale, picioare, pântece etc.) – constă în a plasa mâinile depărtate, paralele, cu palmele deschise, la câţiva centimetri de zona dureroasă. Cu cât suferinţa e mai mare, cu atât mai puţin trebuie recurs la o aplicare directă a magnetismului, adică la poziţionarea mâinilor. Palmele vor coborî de-a lungul zonei dureroase, până când o vor depăşi uşor, apoi se vor închide, ca pentru a prinde fluidul. Apoi mâinile urcă. cu pumnii închişi, urmând acelaşi traseu ca şi la coborâre. La capătul acestei „ascensiuni”, se deschid din nou palmele pentru repetarea exerciţiului.

Atenţie: pasele trebuie totdeauna să înceapă de sus în jos, altfel se poate obţine un rezultat invers celui urmărit.

A doua metodă se aplică „spaţiilor restrânse” (genunchi, laba piciorului, mână, baza gâtului, umăr etc.). În acest caz se stabileşte o „polaritate magnetică”, mâna dreaptă deplasându-se în dreptul zonei dureroase, stânga cu faţa la ea, dar de cealaltă parte a corpului. În rest, se procedează ca în cazul primei metode.

Aceste pase, indiferent de metoda folosită, nu sunt eficace decât dacă se efectuează de vreo cincisprezece ori.

Rapiditatea de execuţie depinde înainte de orice de

rezultatul dorit. Pasele foarte lente vor insufla corpului o energie dublată de un efect relaxant. Ele sunt recomandate persoanelor surescitate, anxioşilor, nervoşilor şi stresaţilor. Aceste pase îi vor destinde şi vor răspândi în tot corpul o senzaţie de prospeţime.

2. Degajarea

Faza următoare acestei operaţii magnetice este cea a „degajării”. Prin ea se urmăreşte ca magnetizatorul să nu se încarce cu energiile viciate ale bolnavului, adică să nu se îmbolnăvească de fiecare dată când vindecă.

Pentru aceasta, pocneşte din degete scuturând mâinile, ca şi cum ai vrea să scapi de ceva lipicios. Repetă operaţiunea de câte ori e necesar, până când te simţi „în siguranţă”.

3. Curent mare şi curent mic

Pasele pot fi făcute mult mai repede, de data asta la aproximativ cincizeci de centimetri de corp, insistând în mod special pe laturi. Acestea sunt pasele cu „curent mare”. După cum spune Hector Durville, ele au o putere stimulantă, încălzesc extremităţile, eliberează capul şi pieptul, antrenează umorile şi regularizează circulaţia.

La nivelul craniului, pasele foarte lente pot duce la adormirea unor pacienţi. Ele sunt deci recomandate pentru tratarea celor care suferă de insomnii. Trebuie precizat că, după trecerea acestei stări de somnolenţă, ele pot să inducă o stare hipnotică. Lucrul acesta nu e de dorit când nu stăpâneşti fenomenul, magnetismul fiind, înainte de orice, o ascultare senzitivă a persoanei. Este deci inutil să vrei să te joci de-a ucenicul vrăjitor.

Dacă pacientul simte o indispoziţie, e inutil să mai insişti. Suflă de cinci ori peste fruntea lui. Dacă doreşte şi nu prezintă tulburări, poţi reîncepe şedinţa după cinci-zece minute.

Repunerea în circulaţie a unor energii blocate nu se face totdeauna fără dificultate. Ea poate, în unele cazuri, să provoace reacţii mai mult sau mai puţin violente din partea corpului. Particularitate care se accentuează când maladia tratată este de ordin psihologic.

Pasele cu „curent mic” permit tratarea unor dureri bine localizate. Ele acţionează asupra unei zone a corpului deja circumscrisă. Dar nu e inutil să facem înainte cercetări asupra cauzelor maladiei, a adevăratei surse care poate foarte bine să fie situată în alt loc decât cel unde se localizează durerea. De asta depinde modul de a acţiona şi tipul de pase care va fi folosit.

4. Rotiri palmare

Rotirile palmare constituie a doua cheie a aplicării magnetismului terapeutic.

Practica paselor nu necesită decât un singur tip de mişcări; mâinile se deplasează esenţial pe o axă verticală. Altfel stau luci urile cu rotirile palmare.

Pentru a realiza rotirile palmare, stabileşte o polaritate magnetică, mâna dreaptă plasată cu faţa spre zona afectată, mâna stângă aflându-se în dreptul ei (aceste poziţii trebuie să fie inversate – mâna stângă în faţa părţii bolnave, mâna dreaptă opusă – dacă persoana care practică magnetismul este stângace). Numai mâna aşezată cu faţa spre zona respectivă trebuie să intre în mişcare, cealaltă rămânând perfect nemişcată.

Rotirile trebuie să se facă totdeauna în sensul acelor de ceasornic, în raport cu partea anterioară a subiectului bolnav. Mâna activă este deci plasată la o constantă de doi-trei centimetri de zona deficitară a corpului. Mâna pasivă apasă, foarte uşor, pe partea opusă, pentru a limita mai bine mişcările reflexe ale bolnavului.

Mâna dreaptă descrie deci cercuri concentrice al căror diametru este echivalent cu lăţimea mâinii şi al căror centru se situează, aproximativ, în centrul zonei ce trebuie tratată.

Diametrul cercurilor nu este totuşi invariabil. Poate să fie necesară „dispersarea” răului, mai ales în caz de congestie sau de durere violentă, desenând cercuri care se lărgesc progresiv, ca pentru a respinge durerea afară din corp.

Pentru a întări acţiunea magnetică, procedează invers, începând prin cercuri largi şi micşorându-le progresiv, pentru a concentra fluxul magnetic. Ultimele rotiri trebuie să fie extrem de reduse, mâna rămânând practic nemişcată, deplasându-se doar cu câţiva milimetri.

5. Proiecţia digitală

Proiecţiile digitale diferă de rotirile palmare în principal prin poziţia mâinilor, mai exact a degetelor. Această tehnică, puţin cunoscută, este extrem de eficace pentru a lupta împotriva durerilor violente, ca în cazul congestiilor sau contracţiilor musculare sau nervoase.

Plasează-te ca în cazul rotirilor palmare, cu mâna dreaptă în faţa zonei deficitare şi cu mâna stângă în opoziţie. Şi în acest caz, numai o mână este activă. Totuşi, mâna dreaptă nu trebuie să se plaseze cu palma deschisă spre partea dureroasă, ca pentru o rotire palmară. Dimpotrivă, îndoaie degetele în jos, strânse unele lângă altele, astfel încât falangele superioare să se situeze

aproape la acelaşi nivel. Această „coroană” formată din cele cinci extremităţi ale degetelor mâinii drepte o vei îndrepta spre centrul durerii, ca pentru a concentra fluidul.

Concentrează-ţi gândurile asupra rezultatului pe care doreşti să-l obţii, în scopul de a amplifica acţiunea magnetică, cristalizându-ţi energiile asupra părţii corpului care necesită îngrijire.

Apoi rămâi douăzeci-treizeci de secunde cu falangele îndreptate spre *zona* dureroasă, începi cu rotiri uşoare, cu palmele închise, pornind din centrul acestei zone, tot în sensul acelor de ceasornic, timp ce vreo Cincisprezece secunde. Opreşte-ţi din nou degetele în faţa centrului cercului pe care l-ai delimitat. Scutură-ţi mâna perpendicular cu zona respectivă de parcă ai vrea să proiectezi cu brutalitate fluidul asupra persoanei magnetizate.

În cadrul acestei mişcări, mâna se trage înapoi cu aproximativ cincisprezece centimetri, înainte de se reîntoarce în poziţia iniţială. Acest gest trebuie să se facă foarte repede, de câteva ori pe secundă, fără a atinge corpul magnetizat.

Fiecare exerciţiu trebuie să fie urmat de o fază de „descongestionare” care se face prin intermediul unor pase cu curent mic şi cu curent mare.

6. Poziţionarea statică

Am început acest tur de orizont ale practicilor magnetismului prin „magnetismul indirect”, care nu impune un contact fizic cu corpul subiectului, pentru că cere mai multă rigoare şi pricepere.

Fiecare dintre noi a practicat, măcar inconştient, şi cunoaşte – sau aşa crede – poziţionarea mâinilor. Cine nu şi-a pus mâinile pe capul copilului său, sau pe capul unui apropiat, pentru a face să dispară o migrenă, cu mai mult sau mai puţin succes?

În ciuda unor idei răspândite printre novicii magnetismului, nu e deloc necesar să dezgoleşti zona corpului pe care dorim să o magnetizăm. Dimpotrivă, acţiunea este mai eficace dacă se face prin hainele persoanei magnetizate.

Mai întâi plasează-te la nivelul zonei dureroase, după ce ai delimitat regiunea corpului care necesită intervenţia.

Dacă organul ce trebuie tratat se situează în zona inferioară a corpului, magnetizatul va sta în picioare, cu faţa sau cu spatele, în funcţie de localizarea durerii. Magnetizatorul stă pe scaun, astfel încât să ajungă mai cu uşurinţă la zona respectivă. Se întâmplă totuşi ca subiectul să nu poată să stea multă vreme în poziţie verticală. În

acest caz, trebuie să adopţi poziţia cea mai comodă pentru efectuarea poziţionării mâinilor.

Dacă organul ce trebuie tratat se situează în zona superioară a corpului, magnetizatorul – şi magnetizatul trebuie să stea amândoi în picioare, cu excepţia cazului în care această poziţie îl oboseşte pe subiect.

Poziţionarea mâinilor se poate face în două feluri. Nu ascund faptul că o prefer pe a doua şi că recurg numai la ea. Totuşi, alţii vor găsi mai profitabilă practicarea primei variante, care constă în a plasa ambele mâini, paralel, una lângă cealaltă, cu palmele deschise îndreptate spre corpul bolnavului, în dreptul zonei ce trebuie tratată, la o distanţă de câţiva centimetri.

Dacă subiectul este suficient de îmbrăcat, poţi chiar să apeşi uşor mâinile pe hainele magnetizatului, cu condiţia ca asta să nu-l stingherească în niciun fel. Unii magnetizatori afirmă că acţiunea magnetică este mai eficace dacă cel care o practică lipeşte unul de altul degetele mari[3].

A doua metodă constă în stabilirea unei polarităţi magnetice, ca pentru o rotire palmară. Mâna dreaptă este deci plasată în faţa zonei dureroase a corpului şi mâna stângă în opoziţie. De exemplu, dacă tratezi gâtul (angină,

3 După ani de practică, eu n-am constatat nici o diferenţă notabilă între aceste două poziţii. Las această particularitate la aprecierea fiecăruia (na)

amigdalită etc.), plasează mâna dreaptă în faţa gâtului şi stânga în spatele cefei. Dacă tratezi ochiul drept, plasează mâna dreaptă în faţa lui şi cealaltă în spatele capului, uşor deplasată spre stânga. Dacă tratezi pântecele, plasează mâna dreaptă în dreptul durerii şi mâna stângă în spate, în opoziţie.

Deseori sunt întrebat, în timpul cursurilor, care trebuie să fie durata medie a unei poziţionări. Nu e uşor de răspuns la această întrebare în mod precis, căci intră în joc un anumit număr de elemente: capacitatea de emisie a magnetizatorului, dar şi receptivitatea subiectului magnetizat. Aceasta nu este neapărat proporţională cu capacitatea persoanei care magnetizează, dar poate să mai fie în funcţie de gradul de afinitate şi de încredere care există între magnetizat şi magnetizator.

Azi se ştie că la fel stau lucrurile în cazul raporturilor dintre bolnav şi medic, ca în cazul oricărei relaţii de tip terapeutic. Amplasarea maladiei sau a suferinţei trebuie luată şi ea în calcul. O durere persistentă de câţiva ani sau o durere deosebit de ascuţită, necesită nu numai câteva şedinţe de magnetism (completând tratamentul alopatic sau homeopatic, dacă e posibil), dar şi un timp de poziţionare mai lung.

În sfârşit, ultimul lucru care nu trebuie neglijat: magnetizatorul nu trebuie în niciun caz să treacă dincolo

de limitele propriilor forţe, ceea ce ar fi prejudiciabil atât pentru el cât şi pentru bolnav. Această limită e proprie fiecăruia.

În condiţii normale, o poziţionare „clasică” durează înjur de zece minute, timp în care magnetizatorul trebuie să se concentreze asupra rezultatului urmărit. Ea precede în general pase sau rotiri palmare. În funcţie de convingerile personale, poţi să te rogi sau să operezi o vizualizare în cursul acestui tip de poziţionări, numite „statice”.

Există şi alte tipuri de poziţionări, poziţionarea statică constituind, într-un fel, „baza” acestora.

Poziţionarea palmară se practică ţinând palma mâinii, la o distanţă de cinci până la cincisprezece centimetri, îndreptată spre partea pe care vrem s-o magnetizăm. Având o durată mai mare decât poziţionarea statică (cinci-zece minute), efectele ei sunt totuşi mai rapide.

Poziţionarea palmară nu se practică în principiu decât cu o singură mână, în dreptul zonei dureroase. Putem totuşi stimula organismul unui subiect anemiat sau depresiv folosindu-le simultan pe amândouă.

În acest scop, aşază-te în faţa subiectului, cu palma mâinii stângi în dreptul umărului drept şi cea a mâinii drepte în dreptul umărului stâng. Amplificarea stimulării

este posibilă, dacă e necesar, aşezându-te în spatele subiectului. Mâna dreaptă, menţinându-se la aceeaşi distanţă, se va plasa atunci, în această a doua fază, în dreptul umărului drept al subiectului, în timp ce stânga se va situa în dreptul umărului stâng.

Prin această tehnică se pot obţine rezultate uneori surprinzătoare. Are totuşi o contraindicaţie majoră: nu trebuie să fie practicată seara, deoarece riscă să provoace insomnie.

În sfârşit, în cazul poziţionării palmare, palma, nu degetele, trebuie să fie îndreptată spre partea bolnavă. Cu toate acestea, experienţa m-a învăţat că ceea ce poate să pară evident teoretic este departe de a fi şi în practică!

Nu e nevoie decât de mâna dreaptă. Se efectuează la aproximativ cincisprezece centimetri de zona dureroasă, cu degetele întinse şi răsfirate, ceea ce are ca efect activarea funcţiilor vitale. Ea nu va fi folosită în toate cazurile. Se potriveşte perfect în cazul constipaţiei cronice.

9. Poziţionarea circulară

Ea seamănă, prin anumite aspecte, cu rotirile palmare. În schimb, în acest caz, degetele, nu palmele, sunt orientate spre punctul anatomic care necesită o intervenţie terapeutică.

Ca şi poziţionarea digitală, poziţionarea circulară se practică exclusiv cu mâna dreaptă, plasată în apropierea subiectului, în dreptul părţii corpului care trebuie tratată, cu degetele întinse spre acel punct.

Începem o serie de cercuri cu amplitudine mică, de numai câţiva milimetri, înainte de a lărgi mişcarea. Cu cât cercul se măreşte, cu atât mâna trebuie să se îndepărteze mai mult de corp, (Reamintim încă o dată că extremităţile degetelor, nu palmele, trebuie să fie orientate spre locul respectiv).

Poţi să faci şi un pas înapoi ca să faci mişcările mai puţin stingheritoare. La sfârşitul poziţionării, mâinile trebuie să se afle la aproximativ un metru de corp. Diametrul cercurilor concentrice este evident în funcţie de poziţia ta în spaţiu. În realitate, rotirea desenează forma unei pâlnii, cu capătul de scurgere la nivelul corpului pacientului şi cu deschizătura spre magnetizator.

Prin această metodă se obţin rezultate remarcabile, atât ca efect cât şi ca durată. Aplicaţiile sunt numeroase, dar cel mai bine se potriveşte în tratarea depresiunii şi tulburărilor digestive (şi în consecinţă în majoritatea problemelor gastro-intestinale). În acest ultim caz, plasează-ţi degetele în dreptul stomacului sau al plexului solar, care constituie într-un fel cheia blocajelor emoţionale.

10. Poziţionarea perforantă

Se numeşte astfel din cauza mişcării care aminteşte pe cea a unui om făcând o gaură cu ajutorul unui burghiu. Fiţi liniştiţi, nu are are nimic dureros!

Această tehnică era tehnica preferată a lui Hector Durville, care poate fi considerat părintele magnetismului modem, căruia i-a stabilit regulile şi i-a structurat tehnicile.

Şi în acest caz este solicitată numai mâna dreaptă. Dar, contrar celorlalte poziţionări, palma trebuie îndreptată în sus, cu degetul mic depărtat de celelalte şi ţinut vertical. Îndreaptă-ţi mâna spre subiect la doi-trei centimetri de corp şi fa, uşor, o jumătate de răsucire. Palma mâinii drepte se va afla astfel întoarsă spre interior, aproape paralelă cu toracele tău, dacă zona dureroasă se situează în partea superioară, cu stomacul sau cu bazinul în cazul în care zona se află în partea inferioară a corpului subiectului. Aduci apoi mâna spre tine, tot în aceeaşi poziţie, ca şi cum ai vrea să extragi maladia din corpul pacientului, apoi plasează-ţi mâinile cu palmele spre cer şi repetă operaţiunea.

Dacă simţi nevoia – se întâmplă deseori magnetizatorilor începători –, între două poziţionări,

scutură-ţi mâinile spre sol ca să le degajezi. Primul efect produs asupra bolnavului este o căldură mare, căci poziţionarea perforantă facilitează circulaţia energiilor prin corp.

Acest tip de poziţionare este recomandat pentru tratarea constipaţiei cronice, neurasteniei, epuizării generale, indiferent că e fizică sau psihică. În schimb, niciodată nu trebuie practicată poziţionarea perforantă asupra unui hiper-nervos, a unei femei însărcinate, a unui spasmofil sau a unei persoane care suferă de colită spasmodică.

Motivul este evident. În majoritatea cazurilor, repunerea în circulaţie a unor energii prost canalizate poate să agraveze starea pacientului şi să provoace crize violente care – vor fi greu de calmat. Practicarea poziţionării perforante asupra unei femei însărcinate ar putea să declanşeze contracţii care să ducă la o naştere prematură.

11. Pasele transversale

Un alt tip de pase, deşi căzut în desuetudine la majoritatea magnetizatorilor moderni, cu excepţia anumitor circumstanţe, merită să fie semnalat. E vorba de pasele transversale.

Acţiunea lor, esenţialmente de degajare, explică în parte părăsirea lor, deşi au fost frecvent folosite în trecut de un mare număr de magnetizatori. Multă vreme s-a crezut că o energie fluidică negativă înconjoară bolnavii, justificând pe deplin folosirea acestor pase de degajare.

Începe prin a încrucişa braţele unul peste altul, astfel încât mâinile, deschise, să le depăşească uşor, spre partea de sus a cutiei toracice, cu palmele întoarse spre bolnav şi degetele mari spre sol. Întinde încet braţele, în faţa ta la orizontală, făcând o uşoară mişcare rotitoare pentru ca palmele să se afle tot timpul spre bolnav.

După ce ai întins complet braţele, reîncepe mişcarea, dar în sens invers, până când braţele se vor afla din nou încrucişate. Repetă operaţiunea de mai multe ori, dar mai repede.

Aceste pase se pot dovedi eficace împotriva migrenei şi congestiilor. Încă o dată, nu te substitui medicului şi nu face acest tip de pase decât după consultaţie sau aşteptând verdictul medicului. Ceea ce ţi se pare a fi o digestie dificilă poate foarte bine să ascundă o congestie cerebrală, iar intervenţia ta ar fi atunci periculoasă, întrucât ea ar face să „dispară” în ochii corpului medical simptome importante.

12. Suflul

Pasele şi poziţionările, deşi constituie o fază importantă în practica magnetică, nu sunt totuşi singurele tehnici aflate la dispoziţia magnetizatorului. La fel de esenţială este şi practicarea suflului, sau mai curând a suflurilor, pentru că există două tipuri cald şi rece.

La fel ca şi sângele, suflul rămâne, în toate tradiţiile esoterice şi mistice, simbolul prin excelenţă al transmiterii vieţii. Conform Bibliei, Dumnezeu a dat viaţă primei creaturi, Adam, suflând peste ea. Tradiţia indiană insistă asupra importanţei respiraţiei, strâns legată de viaţa spirituală.

Şamanii indieni din America de Nord, la fel ca cei din Siberia, folosesc suflul ca tehnică de vindecare. Este greu să vorbim aici de metoda psihosomatică, deoarece unii bolnavi sunt într-o stare care îi face inaccesibili oricărei forme de sugestie. Totuşi, astfel de vindecări au fost constatate chiar de medici şi etnologi sceptici.

Pentru a practica suflurile, este necesar să ai o igienă dentară impecabilă şi să respingi orice aliment care ar putea să-ţi dea o răsuflare urât mirositoare. Interzicerea fumatului pentru magnetizatori este pe deplin motivată în acest caz!

Combinarea paselor cu suflurile nu poate să fie făcută decât de un magnetizator cu experienţă, o proastă

sincronizare putând să provoace o reacţie inversă celei urmărite. În schimb, se recomandă ţinerea mâinilor în timpul suflurilor, mâna dreaptă în mâna lui stângă şi mâna ta stângă în mâna lui dreaptă. În momentul în care faci suflurile, gândeşte-te insistent la vindecarea bolnavului.

Suflul cald

Suflul cald se practică cu gura deschisă, maxilarele bine depărtate. Se numeşte astfel din cauza efectului provocat asupra bolnavului.

Această tehnică cere o risipă importantă de energie. Pentru a-i estima eficacitatea, pune-ţi pe braţ o pânză groasă (un prosop). Pune buzele bine deschise direct pe ţesătură. Inspiră puternic pe nas, apoi dă aerul afară din plămâni îndelung şi lent. Repetă de câteva ori dacă e necesar. Vei simţi, sub pânză, o căldură puternică, binefăcătoare.

Procedează în acelaşi fel asupra persoanei magnetizate. Dacă suflul se face prin haine, foloseşte ceva uşor. Dacă se face pe pielea goală, pune o ţesătură mai groasă în centrul zonei dureroase. Suflă de zece ori după această metodă.

Acest exerciţiu trebuie practicat lent din două motive fundamentale. Mai întâi, suflul mai rapid este mai puţin

eficace. Pe de altă parte, magnetizatorul se va epuiza repede în cazul unei respiraţii mai sacadate.

Suflul cald se aplică în afecţiunile în care este recomandată căldura: lumbago, contracţii musculare şi dureri artritice. Nu e recomandat în caz de febră sau de stare gripală. Practica suflului nu trebuie deloc să fie sistematică. Nu se aplică la toate tipurile de maladii susceptibile de a fi tratate prin magnetismul curativ.

În unele cazuri, e preferabil să se recurgă la pase, la proiecţii digitale şi la poziţionări. Dacă o persoană se dovedeşte reticentă la tratamentul prin suflu, dacă, de exemplu, simte o indispoziţie sau o creştere a durerii, sau dacă nu obţii niciun fel de reacţie, nu insista şi încearcă să abordezi problema din alt unghi, adică folosind alte metode mai potrivite pentru cazul particular al acelui bolnav.

Suflul rece

Numele se datorează, şi în acest caz, efectului. Suflul rece se practică cu buzele aproape închise, uşor arcuite.

Trage lent aer în plămâni, tot pe nas. Ţine o clipă acest aer în piept, apoi dă-l afară cu putere, dar cu regularitate. Respiraţia *nu trebuie să* fie *sacadată*, căci vei *altera efectul dorit.*

O expirare puternică şi regulată poate să pară dificilă unui începător şi poate să necesite un oarecare antrenament.

La început, fii propriul tău cobai. Pentru aceasta, pune mâna, cu palma spre exterior, la câţiva centimetri de faţă, apoi exersează cât timp va fi necesar. Trebuie să simţi o senzaţie constantă de frig, fără variaţie de intensitate, pe toată durata suflului.

Contrar suflului cald, care are o acţiune stimulatoare, suflul rece este un gest de degajare. Corect aplicat, el calmează durerile violente. Se potriveşte neurastenicilor, stresaţilor, deprimaţilor, cărora le restabileşte curenţii de energie vitală.

13. Detectarea zonelor deficiente

E imposibil să pui un diagnostic dacă nu eşti medic. Nu numai că nu e legal, dar nici nu stăpâneşti ansamblul de cunoştinţe medicale corespunzătoare, chiar dacă ai învăţat pe de rost catalogul Vidal[4]. Există însă şi alte soluţii. Pe de altă parte, orice bolnav, în principiu, cunoaşte maladia de care suferă, pentru că a consultat mai înainte medicul.

Există totuşi unele metode pentru detectarea zonelor

4 Catalog cu toate medicamentele din farmacii şi cu toate bolile ce pot fi tratate cu aceste medicamente (na)

deficiente ale corpului. Una dintre aceste metode este senzaţia de căldură şi de frig. Aplic-o direct asupra bolnavului, chiar mai înainte de a-l chestiona, pentru a nu te lăsa influenţat.

Plasează subiectul în picioare în faţa ta (cu excepţia cazului în care nu poate să stea în picioare) şi aşază-ţi mâinile ca şi cum ai vrea să-l magnetizezi, adică una lângă alta, cu palmele spre el şi paralele cu corpul său. Nu încerca să emiţi un curent magnetic; dimpotrivă, străduieşte-te să „captezi" propriul lui curent magnetic, rămânând cât se poate de neutru. Deplasează lent mâinile, progresiv, deasupra întregului corp, la câţiva centimetri de el, fără să-l atingi. În dreptul zonelor sănătoase nu veţi simţi nimic deosebit, poate doar o foarte uşoară diferenţă de temperatură. Dar când mâinile tale vor intra în „contact" cu o zonă deficientă (organ sau sistem), ar trebui să simtă foarte clar fie o senzaţie de căldură (organ congestionat, inflamat sau atacat de agenţi patogeni etc.), fie o senzaţie de rece (organ „blocat", nefuncţionând sau funcţionând foarte prost, insuficient irigat de vasele sanguine, sau cu o joncţiune necorespunzătoare cu sistemul nervos).

Fireşte, acestea nu sunt decât semne; trebuie descoperite nuanţele şi evitarea „pistelor false". De aceea recomand practicarea acestei experienţe chiar mai înainte

de a şti de ce suferă bolnavul. Această tehnică, care necesită un antrenament intensiv, permite progrese importante în materie de magnetism şi facilitează rectificarea rapidă a erorilor.

14. Gestul bun cu bună ştiinţă

Există mai multe forme de tratament prin magnetism. Alegerea tehnicii folosite depinde de diferiţi factori. El e în funcţie nu numai de tipul maladiei, dar şi de temperamentul bolnavului… şi de al tău. E mai bine să se recurgă la o tehnică aparent mai puţin eficace, dar perfect stăpânită, decât la o tehnică mai complexă şi mai activă, dar aplicată fără convingere. Nu e niciodată bine să te încurci în pase.

Mai mult decât atât, unele practici, cu care un anumit magnetizator obţine rezultate remarcabile, poate că nu se potrivesc cu caracterul tău. Şi atunci ar fi periculos să le foloseşti Este esenţial să recurgi la gesturi cu care te simţi „în armonie”.

Numai ele vor putea avea o eficacitate reală în cadrul unei consultaţii. Vei descoperi acest lucru singur prin practică.

Pentru a magnetiza bine un subiect, trebuie respectate două reguli importante. Dacă ai recurs la

tehnici diferite, respectă o evoluţie progresivă, treci de la poziţionarea mâinilor la proiecţii, apoi la pasele cu curent mic, pe urmă la pasele cu curent mare. Pe de altă parte, acţiunea ta magnetică trebuie totdeauna să se facă de la cap spre picioare, niciodată urcând de jos în sus. În rest, totul e o problemă de preferinţă personală şi de intuiţie.

15. Durata tratamentului

Este imposibil să se determine dinainte şi cu exactitate durata unui tratament. Acesta depinde de mulţi factori şi în primul rând de starea fizică şi psihică a magnetizatorului în momentul şedinţelor. De multe ori am semnalat importanţa sănătăţii magnetizatorului.

Cu toate acestea, nimeni nu e scutit de oboseală, de stres sau de proastele dispoziţii pasagere. Magnetizatorul nu e un supraom. Nu poate în permanenţă – chiar dacă e „supradotat” – să fie în cea mai bună formă şi disponibilitate mentală. Problemele personale pot slăbi eficacitatea acţiunii.

Un alt factor important este receptivitatea şi cooperarea bolnavului. Unii bolnavi „există” prin maladie, care nu mai constituie atunci doar simptomul unei deficienţe fizice, ci mai ales un mijloc de a exprima şi de a suscita compasiunea. Maladia e un limbaj care permite

uneori exprimarea unei dificultăţi de a trăi.

Dialogul dintre practician şi pacient este un element esenţial în practica terapeutică a magnetizatorului, ca şi a medicului sau a oricărui alt terapeut alternativ. Natura maladiei este şi ea importantă. Este cronică? Acută? Ce zonă a corpului este afectată? Prin ce simptom se manifestă? Afectează una sau mai multe regiuni ale corpului? Evident, de cât de avansată e maladia depind stabilirea tratamentului şi durata sa magnetică. Un pacient urmărit cu regularitate de un medic în care are încredere, dacă doreşte un tratament complementar cu un magnetizator, se va vindeca mai repede.

16. Durata şedinţei

Ea depinde de alegerea şi de numărul de practici directe şi indirecte (poziţionări ale mâinilor, proiecţii digitale, pase cu curent mic şi mare, sufluri calde sau reci etc.) şi de propria ta stare fizică şi psihică, cu alte cuvinte, de capacitatea ta de a magnetiza.

Ca regulă generală, o şedinţă poate să dureze de la cinci la douăzeci de minute. Excepţie făcând cazurile de extremă gravitate (care trebuie să beneficieze de un tratament medical alopatic), o şedinţă cu un singur subiect nu trebuie să depăşească treizeci de minute. Mai trebuie

prevăzută o discuţie de cinci minute înainte de a începe, mai ales prima dată, pentru pregătirea mentală a subiectului. Alte cinci minute vor fi necesare la sfârşitul şedinţei ca să te destinzi şi să te relaxezi, permiţând în continuare subiectului să beneficieze de efectele şedinţei Această ultimă parte a programului trebuie să se deruleze într-o tăcere aproape completă. Nu vorbi decât de subiecte uşoare. Pacientul nu trebuie să se ridice prea brusc, deoarece şedinţa i-a modificat metabolismul. La fel trebuie să faci şi tu când faci şedinţe de relaxare sau de meditaţie.

17. Numărul şedinţelor

E greu să fixezi dinainte numărul şedinţelor necesare tratamentului prin magnetism. Fiecare pacient este un caz aparte, iar capacităţile de regenerare sunt extrem de diferite de la un individ la altul. Totul depinde de progresul stării pacientului şi deci de regresia maladiei, lucru de care nu-ţi poţi da seama decât pe parcursul şedinţelor.

Unele maladii benigne pot să fie tratate într-o singură şedinţă. Maladiile grave sau cronice, mai ales când sunt însoţite de deficienţe morale sau psihice, necesită un mare număr de şedinţe. Totuşi, se întâmplă uneori ca o maladie benignă să reziste, mai ales dacă ascunde o

problemă psihologică pe care pacientul, sănătos, trebuie s-o înfrunte.

Atenţie! Trebuie să ştii că beneficiul primei şedinţe nu se va face simţit imediat, ci uneori abia după câteva ore, chiar câteva zile. Din acest motiv, între şedinţe trebuie să fie cel puţin o pauză de două zile, cu excepţia unor cazuri de urgenţă sau accident. Un tratament medical de urgenţă sau un tratament chirurgical poate fi însoţit de practicarea unor şedinţe scurte şi repetate, mai întâi la fiecare treizeci de minute, apoi din oră în oră etc. Şedinţele se răresc în funcţie de evoluţia favorabilă a tratamentului general.

VI
MAGNETISMUL ŞI SĂNĂTATEA

Practica magnetismului impune o anumită formă de colaborare din partea pacientului. Pentru ca şedinţa să poată atinge întreaga eficacitate, pacientul trebuie să respecte o anumită igienă de viaţă, să-şi supravegheze alimentaţia, consumul de ţigări şi de alcool şi să păstreze un echilibru între timpul de repaus şi de lucru.

Mai trebuie să înveţe să se destindă, să se oxigeneze. Când pacientul ţine cont de aceste recomandări înainte de acţiunea de poziţionare a mâinilor, rezultatele sunt mult mai rapide.

Pacientul ar face bine ca, după o şedinţă de magnetism, să se odihnească şi să ia o masă frugală.

1. Febra

Recurgerea la magnetism n-ar trebui să se facă decât pentru febrele mici care nu necesită intervenţie medicală, precum febrele sporadice datorate creşterii, apariţiei unui dinte sau a unei răceli la copii.

Operaţiunea magnetică, în cazul stărilor febrile, este deosebit de delicată. Febra nu trebuie lăsată să crească prea mult, dar a o face să scadă prea brusc se poate

dovedi periculos, căci anumite stări febrile sunt salutare, permiţând o epurare a corpului prin transpiraţie.

Dacă febra e prea ridicată, magnetizatorul va putea, prin fluxul său magnetic, să o facă să scadă pentru a o stabiliza la 38,5 grade Celsius, dar pacientul ar face foarte bine să consulte cât mai repede un medic. Febra e provocată deseori de o răceală, dar ea poate să constituie şi un simptom al unor maladii foarte grave care să necesite spitalizarea, ba chiar, în anumite cazuri, o intervenţie chirurgicală, ca în cazul unei crize de apendicită.

Dacă pacientul vostru suferă de febră, corpul lui trebuie baleiat prin pase longitudinale. Poziţionează mâinile pornind din creştetul capului, apoi coboară progresiv de-a lungul coloanei vertebrale, deplasând de fiecare dată mâinile cu aproximativ cinci centimetri, nemişcate faţă de zona de poziţionare astfel delimitată, timp de cincisprezece secunde. Magnetizează, prin poziţionări statice, şi cutia toracică la nivelul *pieptului*, ia subsuori şi pe abdomen. Magnetizează apoi talpa picioarelor goale. Toate aceste operaţiuni durează înjur de cinci minute fiecare.

Nu ezitaţi să masaţi, să fricţionaţi talpa picioarelor, metodă care dă rezultate eficace. Se mai recomandă stimularea plexului solar, făcându-l, fără a apăsa, pentru a favoriza o mai bună circulaţie a energiilor prin corp.

Febra e provocată deseori de o infecţie, fie pulmonară, fie situată la nivelul abdomenului. Dacă originea afecţiunii se află la nivelul gâtului, plasează mâinile în opoziţie, mâna stângă la cinci centimetri de organul afectat, dreapta în dreptul cefei şi stabileşte o polaritate magnetică.

Dacă pacientul e copil, practică un suflu rece în creştetul capului.

Atenţie! Nu uita că, în toate cazurile de febră, acţiunea magnetizatorului trebuie să preceadă sau să succeadă pe cea a medicului. Dacă pacientul nu şi-a luat această precauţie, nu ezita să iei legătura cu un doctor. Orice febră necesită consultarea imediată a unui medic sau transportarea la spital. Mai bine te duci inutil la spital decât să te duci prea târziu, cu consecinţe uneori ireversibile. Dacă medicul e receptiv, nu ezita să-i aduci la cunoştinţă intervenţia ta magnetică ca urmare a febrei copilului.

În caz de febră uşoară, ameliorarea se poate constata într-un răstimp mai mic de două ore după consultaţie. Acest rezultat se poate manifesta şi mai rapid. Dacă febra e mai mare. se impune un consult medical de urgenţă.

În această perspectivă, poziţionarea magnetică nu se poate face decât în cadrul unei „terapii familiale”, care să

aducă o uşurare a bolnavului înainte de sosirea medicului. Repausul se impune totdeauna după consultaţie, scăderea temperaturii fiind deseori însoţită de o mare oboseală.

2. Probleme intestinale şi dureri abdominale

În caz de intoxicaţie alimentară sau aerofagie, practică masaje uşoare, cu mâna stângă în dreptul plexului solar, uşor deasupra buricului, cu mâna dreaptă în spate, de-a lungul coloanei vertebrale. Mâna dreaptă trebuie să rămână pasivă, în timp ce stânga efectuează o mişcare circulară în sensul acelor de ceasornic.

În caz de indigestie, ameliorarea va fi progresivă şi constantă de la o masă la alta.

În caz de constipaţie, faci cu ambele mâini pase laterale, în faţa plexului solar, la nivelul buricului şi a abdomenului, timp de cel puţin zece minute.

Şcolile de masaj, de la ***shiatsu*** la ***gelstat***, trecând prin masajul californian, ştiu că plexul solar este un centru emoţional important. Or, constipaţia constă deseori într-un blocaj al emoţiilor.

Medicina tradiţională ştie că supărările şi frustrările găsesc un teren propice în viscere. Când magnetizatorul operează aşa cum se cuvine, după regulile artei, pacientul se simte uşurat în mai puţin de o jumătate de oră.

În caz de constipaţie cronică, intervenţia magnetizatorului poate să necesite mai multe ore, chiar mai multe zile, caz în care vor avea loc mai multe şedinţe.

Durerile abdominale ies din cadrul specific al acestei lucrări, căci originea lor se poate dovedi extrem de diversă, simptome ale unor afecţiuni grave sau benigne. În caz de dureri violente repetate, poate să fie vorba de începutul unei crize de apendicită, faţă de care magnetismul e neputincios. Nu încerca să exerciţi o acţiune magnetică, mai bine ia legătura cu spitalul.

În schimb, magnetizatorul va putea să intervină după intervenţia chirurgicală, pentru a favoriza cicatrizarea rapidă şi reînchiderea ţesuturilor, mai ales în cazurile unor afecţiuni traumatizante ale pielii (arsuri, comoţii sau infecţii acute). Părţile atinse pot să fie dinamizate, la început o dată pe oră, apoi la două ore, la trei ore, la şase ore. La sfârşitul tratamentului, va fi de ajuns o dată la douăsprezece ore.

3. Arsuri şi comoţii

În caz de arsuri sau de comoţii, aplică principiul baleierii rapide. Pentru aceasta, foloseşte mâna stângă sau mâna dreaptă. Principiul baleierii este simplu. Mâna se deplasează rapid la orizontală ca şi cum ai vrea să

deplasezi aerul de deasupra unei flăcări ca s-o faci să tremure. E vorba, evident, de primele îngrijiri, care trebuie completate prin aplicarea unei pomade, pentru care trebuie consultat farmacistul sau medicul. Dacă există rană, repetă tratamentul magnetic oră de oră. până la ameliorarea stării pacientului. Din cauza frecventei acestui tratament, intrăm din nou în domeniul „terapiei familiale”. Când operaţiunea magnetică este corect făcută, pe piele nu mai rămâne nicio urmă colorată, ca în cazul majorităţii traumatismelor.

4. Amenoree

Intervenţia magnetismului poate să favorizeze şi apariţia ciclului. Se întâmplă ca femeile să sufere, în anumite perioade, de amenoree, cu alte cuvinte, o întârziere mai mult sau mai puţin importantă a ciclului menstrual.

Amenoreea e provocată în mod obişnuit de o disfuncţie a sistemului glandular, situat în cutia craniană. Plasează deci mâna dreaptă, deschisă, cu degetele îndreptate spre frunte, mâna stângă în dreptul părţii de jos a pântecelui, timp de vreo zece minute, făcând o poziţionare statică. Deplasează apoi mâna stângă ca s-o plasezi în faţa tiroidei, la aproximativ cinci centimetri de

gât. Această operaţiune va avea maximum de eficacitate la data presupusă a ovulaţiei, adică la paisprezece zile după începutul ciclului precedent, sau a perioadei în care acesta ar fi trebuit să aibă loc.

În caz de amenoree prelungită – cazul e destul de frecvent, unele femei având o întârziere de trei-patru luni –, se poate practica şi la douăzeci şi una de zile după data teoretică a precedentului ciclu. În caz de întârziere prelungită, e bine să fie consultat un ginecolog; cauza ar putea să fie mai profundă, necesitând o intervenţie medicală sau chirurgicală.

5. Entorse şi luxaţii

În caz de luxaţie sau pentru durere musculară, operează rotiri palmare, făcând o mişcare largă a palmelor, la câţiva centimetri deasupra părţii lezate. Elementul determinant al reuşitei intervenţiei magnetice va consta în principal în sufluri. Trebuie să recurgi la suflul rece, care aduce o ameliorare netă, îndeosebi în cazul entorselor, mai ales când sunt recente. Pasele sunt relativ lungi, pentru că se pot eşalona până la un sfert de oră.

Contrar multor cazuri, mişcările în spirală trebuie să fie făcute în sens contrar acelor de ceasornic.

Uşurarea simţită de pacient indică o ameliorare. Ea

va determina durata suflurilor şi paselor. În cazul traumatismelor articulare, este important să se urmeze în mod regulat tratamentul până la restabilirea totală. Acest tip de traumatism poate să fie generat atât printr-un blocaj energetic precum şi printr-o deteriorare a articulaţiilor. În ambele cazuri, nu trebuie niciodată să se forţeze o articulaţie deficientă, existând riscul provocării unor mari dureri.

Cum să apreciezi dificultatea şi lungimea tratamentului?

Cere-i pacientului să ridice braţul. Nu-l ajuta, ca să nu-l forţezi. Cunoaşte mai bine decât ţine de unde începe durerea. Plasează-ţi mâna dreaptă (sau stânga în cazul stângacilor) la doi centimetri deasupra părţii superioare a articulaţiei şi mâna stângă sub braţ, la aproximativ cinci centimetri sub subsuori.

Această poziţionare statică trebuie să dureze între zece şi cincisprezece minute. Plasează apoi mâna dreaptă pe acea parte a umărului situată între articulaţie şi ceafa. Dacă simţi o căldură intensă la nivelul mâinii, asta indică o vindecare în scurt timp.

6. Hipertensiunea

În cazurile de hipertensiune, se cuvine să fii deosebit

de prudent. În această perspectivă, nu trebuie să se conteze decât pe aportul pe termen lung al magnetismului. Un tratament prin magnetism poate să dureze mai multe zile, chiar câteva săptămâni.

O creştere a tensiunii se poate dovedi dramatică, provocând chiar paralizia dacă se sparge un vas al capului. Este deci indispensabil, în cel mai scurt timp, să se apeleze la medic, până atunci, poţi să practici cu eficacitate suflul rece, alternativ pe frunte şi deasupra capului, pe o durată de aproximativ cinci minute.

7. Insomnia

Magnetismul este deosebit de eficace în lupta împotriva insomniei.

În timp ce activitatea cerebrală, ca şi cea a glandelor suprarenale, cunoaşte în mod obişnuit o încetinire în timpul nopţii, la cei care suferă de insomnie, ea este surescitată în mod anormal. De această dereglare poate să sufere atât copiii mici care deosebesc cu greu ziua de noapte, precum şi adulţii care, din acest motiv, trebuie să lupte toată ziua cu somnolenţa, pomenindu-se seara şi noaptea într-o stare de activitate intensă.

Poţi recurge la pase cu curent mic, făcute foarte lent. Pacientul fiind îmbrăcat, trece-ţi extremitatea

degetelor de-a lungul coloanei sale vertebrale, deplasându-te în zigzag pe vertebre, apoi în linie dreaptă pe fiecare dintre ele. Plasează mâna stângă în partea stângă a spatelui şi dreapta în partea dreaptă. Insistă în mod deosebit asupra părţii situate între ceala şi vârful inferior al omoplaţilor. Poţi face şi mişcări rotitoare uşoare la nivelul plexului solar.

8. Înţepături de insecte

Magnetizatorul este în mod constant confruntat cu înţepături de ţânţari sau alte insecte mici – nu de albine şi viespi, care uneori necesită tratament medical, netratarea lor putând să ducă la umflături însoţite de tulburări cardiace în caz de alergie.

Magnetismul nu poate să constituie decât un ajutor de urgenţă aplicat în aşteptarea medicului.

Înainte de a acţiona, e bine să fie extras acul veninos pentru a fi arătat medicului. Dacă zona atinsă începe să se umfle, cheamă imediat un medic. Lungeşte pacientul şi fă astfel încât să nu respire prea rapid, pentru ca veninul să nu se propage prea repede în corp.

Dacă înţepătura a avut loc la nivelul capului sau al gâtului, pacientul va trebui să consulte un specialist în cel mai scurt timp.

În cazul înţepăturilor de ţânţari, poţi recurge la rotirile palmare, în sens invers acelor de ceasornic. Mişcarea trebuie să fie localizată asupra unei mici zone corporale şi în mod relativ superficială. Acţionează apoi în mod similar, dar folosind de data asta degetele, aproximativ la doi centimetri de zona respectivă.

După un tratament magnetic, durerea şi roşeaţa sunt mult atenuate.

9. Furunculele

Pentru a trata un furuncul, extremităţile degetelor fiecărei mâini a magnetizatorului vor trebui să se atingă. Plasează-le la un centimetru şi trimite mental energia lor în interiorul furunculului. Această proiecţie mentală, repetată de mai multe ori pe zi, va face să coacă şi să iasă furunculul.

10. Sughiţ

Un sughiţ cronic poate să aibă consecinţe grave, mai ales la persoanele cardiace, şi face foarte penibilă viaţa zilnică. Pentru a-l trata prin magnetism, foloseşte suflurile calde la nivelul plexului solar şi al coloanei vertebrale, mai ales asupra dorsalelor a şasea şi a şaptea.

11. *Sângerări ale nasului*

Împotriva sângerării nasului, după ce-i ceri pacientului să lase capul pe spate, plasează degetul mijlociu al mâinii stângi la rădăcina nasului.

În aşteptarea unui tratament specific, aşază o cârpă umedă pe ceafă.

12. *Oreion*

Magnetismul se dovedeşte eficace în tratarea unui anumit număr de maladii infantile.

Dacă copilul suferă de oreion, poţi să recurgi la pase rapide, bazate pe degajare, la nivelul urechilor şi al părţii superioare a maxilarului inferior, al gâtului şi al cefei.

Aceste pase vor trebui să fie urmate de mişcări ale degetelor şi ale palmelor la nivelul tălpilor picioarelor. Palmele vor fi plasate la o distanţă variind între trei şi cinci centimetri de aceasta. Tratamentul oreionului prin magnetism nu trebuie în niciun caz să se substituie unui tratament medical, ci trebuie să fie complementar.

Un copil (şi oricare altă persoană) care a făcut oreion trebuie să consulte medicul specialist şi să-i urmeze neapărat recomandările.

VII
UN MAGNETISM EFICACE

Am precizat că magnetizatorul nu va obţine o eficacitate deplină decât dacă el însuşi se află într-o formă ireproşabilă. E necesar să facă să circule în el viaţa, pentru că trebuie să transmită energie vitală pacientului.

În acest scop, magnetizatorul trebuie să-şi întreţină capacităţile respiratorii. Exerciţiile fizice sunt indispensabile pentru practicarea magnetismului. Magnetizatorul trebuie să evite fumatul, căci tutunul murdăreşte organismul, diminuează oxigenarea corpului şi încetineşte circulaţia energetică în interiorul organismului. Dacă fumează, îi va fi mai dificil să-şi transmită energia în condiţii bune.

1. „Tăcerea paselor”

Relaxarea şi meditaţia se completează atât de bine încât sunt uneori confundate, şi mulţi esoterişti vorbesc de „relaxare” atunci când ar trebui să vorbească de „meditaţie”.

Există numeroase forme de relaxare care duc la o destindere perfectă a corpului şi spiritului (faimosul „vid mental” propriu orientalilor, care poate fi definit drept

„tăcerea gândurilor”), creând o stare propice magnetizării. Practicienii sofrologiei numesc această stare „stare sofronică” iar adepţii parapsihologiei, „starea alpha”, deoarece creierul emite atunci unde alpha.

Relaxarea se poate obţine prin metode foarte diferite precum fosfenismul (fixarea unei lumânări sau a unui bec de 75 w timp de câteva minute), concentrarea asupra unui obiect, o culoare etc. Totuşi, cea mai folosită este metoda numită a „survolării corpului”.

2. Meditaţii pasive şi meditaţii active

Meditaţia este mai complexă decât relaxarea.

Meditaţiile pot fi „active” şi „pasive”. Acestea din urmă sunt o formă de relaxare mai profundă, care permite întreţinerea stării obişnuite. De exemplu, te imaginezi pe o plajă sau într-o pădure, într-o viziune atât de completă încât apare în cele mai mici detalii (sunete, mirosuri etc).

Pentru acest exerciţiu, poţi să recurgi la propria putere de evocare sau să optezi pentru o meditaţie ghidată, adică cu ajutorul unei casete înregistrate. Sau poţi folosi propria înregistrare.

Dacă optezi pentru prima şi a treia soluţie, insistă asupra senzaţiei de plăcere şi destindere.

Meditaţia activă constă în introducerea – atunci când

te afli în „stare sofronică” – a unei sugestii deosebite, uneori însoţită de vizualizare, pentru a o face mai eficace. Poate să fie vorba de proiecţia unui gând-forţă spre altcineva pentru realizarea unui proiect sau a unei acţiuni asupra ta pentru propria evaluare individuală şi spirituală. Gândurile voastre nu trebuie să se îndrepte în niciun caz spre mijloace, ci spre scop.

3. Vizualizarea

Dacă recurgi la ea, vizualizează situaţia realizată şi nu etapele realizării ei. În cadrul magnetismului, îndreaptă-ţi gândurile spre vindecare şi îndeplinirea cu bine a operaţiunilor tale magnetice. Dacă eşti începător, poţi să te vizualizezi făcând cu succes pase magnetice, ceea ce te va ajuta să le realizezi mai bine.

Dacă cunoşti persoana pe care vrei s-o magnetizezi, vizualizează-te ducând operaţiunea la bun sfârşit. Această „repetiţie generală îţi va face gesturile mai sigure şi vei obţine rezultate mai bune.

4. Acompaniamentul muzical

Pentru exerciţiile tale de relaxare şi de meditaţie, poţi să foloseşti un acompaniament muzical. Alege din

oferta vastă a muzicii „New Age”, fie că e instrumentală sau vocală. Dacă optezi pentru muzica vocală, recomand în mod special cântecele gregoriene, unde domină doar puterea vocii, şi care par în mod deosebit adaptate meditaţiei şi relaxării.

Mai poţi folosi şi unele bucăţi muzicale clasice, cu condiţia să fie liniştitoare. Unele nocturne de Chopin, *Marea* de Debussy, câteva sonete de Mozart, muzică de clavecin (Couperin, Rameau, D’Anglebert, Bach, Haendel), de violoncel (Marais, Sainte-Colombe, Forqueray) sau orgă (Bach, Buxtehude, Vierne).

Sunetul să fie încet, astfel încât să pară că vine de foarte departe.

5. *Relaxarea*: *mod de folosire*

Relaxarea se practică în general îmbrăcat sau îmbrăcat uşor, stând lungit pe pat sau direct pe podea (această ultimă poziţie are avantajul că te poţi relaxa în orice încăpere). Ca să eviţi durerea de spate, aşază perne pe jos, pune-le sub ceafă şi sub şale. Temperatura încăperii nu trebuie să fie nici prea ridicată, nici prea scăzută.

Practică relaxarea într-un moment în care eşti sigur că nu vei fi deranjat. Nu uita să scoţi din priză telefonul, soneria lui este deosebit de neplăcută în cazul unei

destinderi profunde. Poţi să stai în întuneric, sau ţinând aprinsă o lampă slabă, sau o lumânare, care favorizează „reculegerea”.

Închide ochii, inspiră de câteva ori (pe nas) şi expiră (pe gură), amplu şi lent, apoi respiră din nou ca de obicei. Vei putea atunci remarca faptul că ritmul respiraţiei, ca şi ritmul cardiac, se încetineşte deseori pe măsura relaxării.

Survolarea corpului

Conştiinţa ta se va deplasa acum, lent, de-a lungul corpului, începe cu creştetul capului, apoi coboară spre umărul stâng, braţul, mâna, toracele, pântecele, bazinul, coapsa stângă. Pentru fiecare parte a corpului pe care o explorezi, trebuie să simţi poziţia ei în spaţiu, contactul cu solul etc.

Atenţie! Nu e vorba de a *imagina*, adică să-ţi reprezinţi o imagine mentală a acestei zone, ci de a-i *simţi* concret, fizic, prezenţa. În timpul experienţei, păstrează în minte scopul următor: destinderea.

Pe măsură ce se efectuează relaxarea, îţi vei simţi corpul îngreunându-se, ca şi cum ar încerca să intre în sol. Nu te nelinişti, nu e nimic anormal.

Poţi să practici şi relaxarea ghidată. Dacă înregistrezi chiar tu o casetă de relaxare pentru tine, trebuie să respecţi câteva reguli. Vocea trebuie să fie lentă

şi atonală, fiecare cuvânt trebuie să fie clar şi, la nevoie, repetat, ceea ce poate să-i mărească impactul. Vocea nu trebuie să fie nici prea puternică. Nu ezita să laşi spaţii de tăcere şi ai grijă ca explorarea verbală să nu fie mai rapidă decât etapele relaxării. E posibil să fie nevoie de câteva încercări prealabile.

6. Câteva sfaturi alimentare

Practicarea magnetismului necesită o anumită igienă alimentară. În acest sens, trebuie să respecţi anumite reguli dietetice.

Nu recomand regimul vegetarian, care e mai mult o problemă de etică personală. Unele proteine animale sunt indispensabile echilibrului nostru. În schimb, gândeşte-te să-ţi restrângi consumul de carne. Acordă o atenţie deosebită consumului de peşte. Aceste prescripţii nu sunt deloc de ordin mistic. Cauza este pur materială: carnea roşie este consumată, în ţările cu clima noastră, într-un anumit stadiu de putrefacţie, conţinând deci o cantitate considerabilă de toxine care, în exces, perturbă organismul.

7. Îngrijirea mâinilor

Mâinile sunt instrumentul privilegiat al magnetizatorului. Ele îi folosesc la canalizarea energiei şi la transmiterea ei. Este deci necesar să fie întreţinute.

Igiena lor trebuie să fie perfectă. Degetele fumătorilor, fiind impregnate de nicotină, constituie un motiv în plus pentru renunţarea la fumat. Poţi să-ţi parfumezi uşor mâinile, dar trebuie să se ştie că o mireasmă prea puternică, chiar agreabilă, l-ar putea împiedica pe pacient să se destindă.

Protejează-ţi mâinile atunci când foloseşti detergenţi.

Întreţinerea mâinilor nu trebuie să se limiteze la dermă şi la epidermă, ci trebuie să se aibă în vedere şi energiile care circulă prin ele, ceea ce hinduşii numesc ***prana***. În acest scop, există diferite exerciţii relativ simple. Primul constă în a-ţi freca mâinile palmă de palmă.

Înainte de a începe o consultaţie magnetică sau o discuţie cu o persoană căreia doreşti să-i rezervi o primire favorabilă, poţi recurge cu folos la această acţiune care trebuie să se facă într-un mod viguros şi rapid.

Această mişcare se poate face pe orizontală ca şi pe verticală sau în mod circular. Acest gest este făcut mai tot timpul de masorii profesionişti la începutul fiecărui masaj.

Poţi să foloseşti şi bilele chinezeşti. Ele permit dezvoltarea dexterităţii mâinii, mai ales rotindu-le într-o

singură mână.

Alte exerciţii pentru stimularea energiei magnetice: loveşte, cu braţele întinse deasupra capului, palmele una de alta, ca atunci când aplauzi. Asta provoacă un stimul magnetic nu numai în mâini, ci şi în întreg organismul. Practică acest exerciţiu pentru a te regenera după o consultaţie.

8. Privirea

Suflul şi mâinile sunt primele două „unelte” ale magnetizatorului. Dar mai există un al treilea element esenţial în practica magnetismului: privirea.

Când te afli în faţa interlocutorului tău, priveşte-l în ochi. Nu-l fixa totuşi cu ochii holbaţi, ceea ce ar însemna o dovadă de lipsă de educaţie. Privindu-ţi interlocutorul, vei percepe dacă e sincer sau nu – mai ales că unora le face plăcere să-l „încerce” pe magnetizator. Îţi vei putea transmite astfel mesajul de sinceritate şi dorinţa de a fi util în cadrul unui tratament terapeutic, creând un climat propice încrederii.

Cum să transmiţi o energie pozitivă prin intermediul privirii?

Două elemente sunt indispensabile. Mai întâi, obişnuieşte-ţi ochii să contemple lucruri frumoase.

Antrenează-te fie în propriul anturaj, sau cu ajutorul ilustratelor, sau plimbându-te în pădure, vizitând expoziţii de pictură, de sculptură etc. Această recomandare ar putea să pară unora puerilă, totuşi e esenţială.

În permanenţă suntem bombardaţi de imagini negative, mai ales cele de la actualităţile televizate, uneori cumplite. Or magnetizatorul trebuie să transmită o energie pozitivă. Dacă e impregnat cu imagini negative, nu-i va putea fi de niciun ajutor pacientului, care suferă şi transmite el însuşi un efect negativ.

Privirea ta trebuie să-l liniştească, să-i transmită o „forţă +" nu o „forţă –".

Trebuie să te antrenezi ca să poţi privi fără să clipeşti (sau cât mai puţin posibil), fără a ţine totuşi pleoapele foarte deschise, nici să ai acei ochi exorbitanţi pe care ni-i prezintă unii hipnotizatori de bâlci.

Când magnetizezi cu mâinile, dacă ochii stau deschişi, vei putea trimite şi pe această cale un fluid magnetic asupra părţii suferinde a subiectului.

VIII
MAGNETIZATORUL ÎN FAŢA LEGII

Nu e cazul să ne ascundem.

Exercitarea magnetismului, cel puţin în cadrul unor consultaţii remunerate, rămâne chiar şi în zilele noastre ilegală. Face parte din domeniul acelor profesiuni ilicite, dar tolerate, deoarece sunt totuşi supuse unui regim fiscal, la fel ca exercitarea capacităţilor de medium.

De fapt, legea este rareori aplicată *stricto sensu*. Trebuie totuşi să fie cunoscută. Prima parte a decretului de la 5 octombrie 1953, formulat în articolul 372 al Codului penal, stipulează:

„Exercită ilegal medicina orice persoană care ia parte în mod obişnuit, chiar şi în prezenţa unui medic, la stabilirea unui diagnostic sau la tratarea unor maladii sau a unor afecţiuni chirurgicale, congenitale sau dobândite, reale sau presupuse, prin acte personale, consultaţii verbale sau scrise, sau prin orice alte procedee oricare ar fi ele, sau practică unul dintre actele profesionale prevăzute într-un nomenclator fixat prin hotărârea Ministerului Sănătăţii, fără să fie titularul diplomei de stat de doctor în medicină”. Restul articolului nu se referă direct la magnetizatori.

1. Magnetismul, medicina şi fiscul

În unele sate, medicii, magnetizatorii şi tămăduitorii lucrează uneori mână în mână şi îşi recomandă pacienţii unii altora, conştienţi de limitele lor. E vorba de o colaborare inteligentă care, sperăm, va căpăta amploare în viitor. Încă nu am ajuns acolo, chiar dacă mai multe guverne s-au gândit să modifice legea şi chiar au recunoscut public acest lucru. Cu toate acestea, proiectele au rămas până în prezent literă moartă.

Nimic nu împiedică însă un medic să-şi completeze formaţia iniţiindu-se în magnetism… Faptul acesta e mai frecvent decât am crede. Eu însumi am predat tehnici magnetice unor medici deschişi tuturor metodelor susceptibile să aducă o uşurare bolnavilor.

Ai însă grijă să nu te aventurezi pe un drum periculos. Nimic nu te împiedică să-ţi aplici îngrijiri ţie sau să practici magnetismul în propria familie după cum crezi de cuviinţă, dar ar fi necinstit să spun că ai dreptul, din punct de vedere legislativ, să deschizi un cabinet de magnetizator-vindecător. Trebuie să fii prevenit.

Legea se loveşte de câteva contradicţii flagrante. Atotputernicul Ordin al medicilor nu recunoaşte în niciun caz eficacitatea magnetismului. Cum ar putea pasele şi acţiunile la distanţă prin intermediul unei bucăţi de vată

magnetizată să fie considerate acte medicale, chiar ilicite? Şi dacă, în această perspectivă, poţi fi acuzat de escrocherie, mai este totuşi nevoie ca unul dintre pacienţi să facă plângere, ceea ce nu se poate întâmpla dacă ai practicat tratamentul după regulile artei.

Jurisprudenţa arată că singurii care ar trebui să se neliniştească ar fi magnetizatorii care au dobândit un anumit renume. Dar aceştia, în general, scapă cu onoruri, pentru că pot să aducă în faţa instanţei o mulţime de martori „ireproşabili”.

Magnetizatorul Allalouf, în plină şedinţă a tribunalului, şi-a permis să-şi vindece avocatul de sciatică! Totuşi, nimeni nu e scutit de bârfa şi de invidia unui vecin.

De ani de zile, un număr mare de procese ale unor magnetizatori s-au încheiat cu neurmărirea în justiţie. E un mare progres, dacă ne gândim că abatele Jurion, magnetizator şi radiestezist emerit, care a fost unul dintre dascălii mei, a fost condamnat, în februarie 1969, la o amendă de zece mii de franci, şi aceeaşi sumă pentru daune în beneficiul Ordinului medicilor.

De aceea, pentru a te pune la adăpost de eventualele fulgere ale legii şi pentru a te proteja de sabia lui Damocles, numită „exercitarea ilegală a medicinei”, nu pune niciodată diagnostic. Lasă să facă asta un medic. E cel mai bun sfat care ţi se poate da.

Trebuie însă să mai ştii că, dacă profesia de magnetizator este oficial ilegală – şi ăsta e unul dintre cele mai mici paradoxuri ale legislaţiei – deşi e lipsită de orice drepturi, ea are în schimb îndatoriri faţă de stat. Din punct de vedere fiscal, magnetizatorul este supus unui regim de beneficii necomerciale (BNC), precum şi la un TVA de 20,6% din cifra de afaceri. El mai trebuie să achite şi o taxă profesională. După ce s-a declarat aşa cum se cuvine magnetizator, el mai trebuie să cotizeze la pensiile de bătrâneţe ale muncitorilor nesalariaţi.

2. Precauţii şi autorizaţii

Precauţia cea mai elementară este aceea de a nu pune niciodată diagnostic. Alt avertisment util: evită să atingi bolnavii, în unele cazuri, şi cu multă rea voinţă, tribunalul poate asimila acest gest cu chiropractia sau kineziterapia.

Pe de altă parte marea majoritate a paselor, suflurilor şi rotirilor nu necesită Un contact direct. Nu recomanda tratamente, chiar dacă e vorba de plante sau de homeopatic (poţi în schimb să dai sfaturi de igienă a vieţii). De câte ori e posibil, cere persoanei magnetizate să ateste în scris ceea ce a simţit. În caz de litigiu juridic, aceste declaraţii se vor dovedi, dacă e cazul, deosebit de

utile.

Mai presus de orice, refuză să magnetizezi pacienţi care nu au consultat mai înainte un medic. O boală poate să ascundă o alta şi unele simptome se pot dovedi înşelătoare. Numai medicul va putea să stabilească starea bolnavului.

Orice activitate terapeutică, gratuită, slab remunerată sau plătită în natură (aşa cum se întâmplă la ţară cu unii vindecători care cer să fie plătiţi în alimente), chiar dacă e rezervată unui mic cerc de prieteni, este considerată profesională şi trebuie neapărat să fie confirmată printr-o autorizaţie. Vizita la domiciliu cere o altă autorizaţie.

Orice formă de terapie este liber acceptată, cu condiţia să nu dăuneze sănătăţii pacientului, ceea ce te va face să răspunzi civil şi penal şi ar putea să ducă la retragerea autorizaţiei.

3. Legislaţia ţărilor europene

Unii spun că articolul L 372 constituie pentru vindecători şi magnetizatori un fel de protecţie care urmăreşte să *limiteze* numărul inevitabil al şarlatanilor. Sigur, numai că acest text face periculoasă exercitarea medicinei paralele sau complementare, şi împiedică

practicarea lor liberă. Pare mai simplă reglementarea acestor profesii decât interzicerea lor.

Unele ţări europene merg în acest sens, dar altele au o legislaţie şi mai rigidă decât a Franţei. Astfel Italia e un model de severitate şi de rigoare. Nimeni – nici chiar un practician cu un doctorat în medicină! – nu poate să exercite o „medicină alternativă”, toate fiind considerate că ţin de şarlatanism, fără să fie învinuit de „exercitarea abuzivă a profesiunii de medic” şi să plătească o amendă Ordinului naţional al medicilor.

Asta înseamnă că în Italia nu există nicio medicină alternativă? Nu, dar trebuie să se arate cât se poate de discrete, cu excepţia totuşi a acupuncturii.

Spania nu are nicio legislaţie deosebită în acest sens, dar asta nu înseamnă că e mai indulgentă faţă de magnetizatori.

În Luxemburg, legea din 29 aprilie 1983 seamănă *foarte* mult cu articolul L 327, la fel ca şi legea din Belgia.

În Germania profesioniştii medicinii alternative sunt recunoscuţi în mod oficial şi practica lor este reglementată. Orice individ care se prezintă în faţa unui *Heilpraktiker* este sigur că are în faţă un terapeut care deţine un minimum de cunoştinţe, „testat” de autorităţile oficiale pentru a determina dacă prezintă sau nu un pericol pentru bolnavi. Fiecare poate deci să consulte în deplină

siguranţă.

Pentru a deveni *Heilpraktiker* e necesară o autorizaţie oficială. Respectivul trebuie să fi dobândit un anumit număr de cunoştinţe, atât anatomice, biologice cât şi practice. Textele precizează că „legea înţelege prin «practicarea medicinei» orice activitate profesională şi lucrativă care vizează diagnosticarea, vindecarea şi uşurarea maladiilor, suferinţelor sau prejudiciilor corporale ale omului”.

În Marea Britanie nicio lege nu guvernează medicina alternativă. Este totuşi admis, de peste patru sute de ani, ca un drept de fapt, pentru orice cetăţean britanic, posibilitatea de a practica o tehnică curativă. Vindecătorii, ***healers***, beneficiază de o adevărată formaţie profesională şi trebuie să respecte o deontologie. Sunt deci perfect fiabili. Ei au permisiunea să elibereze un certificat de boală.

În Marea Britanie sunt vreo opt mii de ***healers***. În Norvegia, unde 80% dintre pacienţi folosesc serviciile unor „terapeuţi alternativi”, legislaţia este foarte precisă în ceea ce priveşte exercitarea actului terapeutic de altă persoană decât un medic. Interdicţiile, de altfel perfect logice, sunt clar precizate. Magnetizatorul sau practicianul unei medicine alternative nu are voie să-şi facă publicitate. Trebuie să se abţină de la tratarea bolilor venerice, care

necesită neapărat recurgere la antibiotice. Îi este interzis să practice anestezia şi orice act chirurgical.

În Suedia, interdicţiile sunt mai numeroase. Radiologia şi chirurgia sunt scoase din vocabularul practicianului liber iar acesta nu poate să trateze maladiile contagioase şi tumorile maligne. Nu poate să prescrie lentile de contact sau să asiste naşterea.

La 8 iulie 1992, Parlamentul european a hotărât să armonizeze legile europene asupra medicinei alternative.

Domnul Paul Lannoye, doctor în ştiinţe, deputat belgian în Adunarea europeană, a pregătit un raport în acest sens. Raportul a fost adoptat cu „majoritate de voturi de comisia de Mediu, sănătate publică şi protecţie a consumatorului, la 2 mai 1994, cu douăzeci şi şapte de voturi pentru, patru împotrivă şi o abţinere.

Un adevărat triumf!

Numai că, programat pentru ziua de 6 mai să intre în plenul adunării Parlamentului european, „proiectul Lannoye” nu a mai fost prezentat, cincizeci şi doi de deputaţi obţinând amânarea textului… până la calendele greceşti! Paul Lannoye a recunoscut că a fost supus unor presiuni politice. După toate aparenţele, medicina alternativă deranjează!

IX
MAGNETISMUL ŞI ŞTIINŢA

Tot ce ar putea să ducă la o schimbare paradigmatică este neapărat suspect în ochii ştiinţei. Deci nu vom fi deloc surprinşi când vom afla că acesta este şi cazul magnetismului.

După ce s-a dovedit că Pământul e rotund, a urmat o schimbare de paradigmă[5]. Această teorie, care azi nu mai e nevoie să fie justificată, a întâmpinat tot atâta opoziţie ca şi Einstein, atunci când a descoperit teoria relativităţii.

În mod ciudat, acesta din urmă a fost împotriva lui Max Planck, cel care a stabilit bazele fizicii cuantice.

Astfel au fost respinse, claie peste grămadă, teoria „memoriei apei" a profesorului Jacques Benveniste, „ipoteza Gaia" a lui James Lovelock, lucrările lui Jean Charon şi ale lui Costa de Beauregard, ca şi cele ale lui Louis de Broglie, laureat al premiului Nobel pentru fizică, despre influenţa locului asupra comportamentului. Tot fără niciun argument ştiinţific.

A descoperi că omul poate să emită magnetism şi prin asta să-şi vindece aproapele înseamnă să iei în considerare multe alte posibilităţi până acum nerecunoscute. Şi asta ar putea să ducă la o schimbare de

5 Paradigmă: mod de a considera lumea, pe care se bazează orice ştiinţă (n a.).

paradigmă.

E uşor să negi în bloc efectele magnetismului curativ, ale acupuncturii şi homeopatiei. Unii oameni de ştiinţă nu ezită s-o facă. Alţii, mai deschişi, s-au aplecat asupra acestor fenomene. Este în special cazul lui Yves Rocard, al lui Semion D. Kirlian sau Rupert Sheldrake, ale căror teorii au darul să suscite polemici, dar furnizează un început de explicaţie acestui tip de fenomene cărora nu li se poate nega realitatea, dacă te pretinzi cât de cât cartezian.

1. Fotografia Kirlian

„Fotografia Kirlian" a fost pusă la punct la sfârşitul secolului al XIX-lea de un inginer, cercetător în domeniul electricităţii, Iakov Narkevici-Todko. În 1898, la un salon fotografic organizat de Societatea rusă de tehnică, el a prezentat „fotografii electrografice obţinute cu ajutorul unor descărcări electrice calme".

Totuşi, procedeul nu-i poartă numele, pentru că punerea la punct a aparatului şi explicarea efectelor au fost făcute de Kirlian.

Cu totul întâmplător, în 1939, deşi descoperirea nu a fost făcută publică decât în 1960, doctorul Semion D. Kirlian. punându-şi mâna pe o placă fotografică, a simţit o

uşoară descărcare electrică şi a văzut apărând, spre marea sa surpriză, fotografia propriei sale mâini înconjurată de un halo luminos. Kirlian a repetat experienţa cu câţiva dintre colegii săi şi a obţinut rezultate similare.

Totuşi el a remarcat că formele pe care le au halourile diferă de la individ la individ. Împreună cu soţia sa, Valentina K.H. Kirlian (amândoi îşi desfăşurau activitatea la Universitatea de stat din Kazah), Kirlian hotărăşte să meargă mai departe cu cercetările, experimentând de data asta pe frunzele copacilor, pe alte obiecte etc., expunându-le la câmpuri electrice de înaltă frecvenţă. Radiaţia a fost şi acum diferită. Foarte slabă la frunzele uscate, mai pronunţată la cele proaspăt tăiate.

Experienţele au dus la concluzia că ceea ce se captează este foarte aproape de ceea ce misticii numesc „aură”, deşi pentru unii dintre ei e vorba mai exact de „corpul eteric”.

Kirlian şi soţia lui şi-au consacrat o parte din viaţă acestor cercetări. Ei au putut constata că aura se modifică în funcţie de starea de sănătate, chiar de starea mentală a indivizilor, şi au pus la punct un aparat care le poartă numele. Acest aparat permite fotografierea energiei care radiază din fiecare fiinţă vie, din regnul vegetal, mineral, animal sau uman. Unele obiecte cu un trecut încărcat au şi ele o aură puternică.

Apariţia fotografiei în culori a permis acestui aparat să facă un mare salt înainte. Azi el este folosit cam peste tot în Europa – inclusiv în Franţa – de medicina de avangardă, mai ales pentru confirmarea diagnosticului.

Unii chiar au recurs la fotografia Kirlian a sângelui sau a ţesuturilor corporale. Experienţele din ultimii ani au permis să se determine că aura magnetizatorilor şi a celor cu capacităţi de medium este mult mai colorată şi mai largă după o şedinţă de magnetism.

Încă reticenţi la ideea unei forţe magnetice umane, mulţi oameni de ştiinţă rămân perplecşi în ceea ce priveşte natura acestui fenomen, a cărui repetitivitate în orice împrejurări nu poate fi pusă la îndoială.

Pentru realizarea unui bun diagnostic pornind de la fotografiile Kirlian, e necesar să se fotografieze ambele mâini şi ambele picioare. Mâinile furnizează indicaţii despre sistemul limfatic, circulator, endocrin şi despre organe precum inima, intestinele, gâtul, urechile şi coloana vertebrală. Picioarele furnizează indicaţii despre ficat, splină, vezică biliară, stomac, rinichi, piele, articulaţii etc.

2. Undele alpha ale creierului

În 1875, aplicându-se electrozi pe creierul unei

maimuţe trepanate, un fiziolog englez a captat curenţi şi a descoperit că creierul emite unde electrice. Descoperirea a fost dusă mai departe de Hans Berger, în 1929. Acest cercetător a demonstrat că activitatea cerebrală modifică amplitudinea şi frecvenţa oscilaţiilor.

Azi, eletroencefalograma permite măsurarea şi analizarea activităţii cerebrale. Astfel s-au putut descoperi patru tipuri de unde cerebrale, cu frecvenţe şi amplitudini diferite: alpha, beta, theta şi gamma. În stare de repaus complet, atât senzorial cât şi mental, domină undele alpha. Or aceste unde pot să emită până la patruzeci şi trei de mii de kilometri!

Cele câteva experienţe încercate în acest sens arată că o persoană aflată în stare de relaxare sau de meditaţie emite aceleaşi unde. Aceste persoane sunt rare, deoarece puţine dispun de o practică suficientă a „vidului mental” pentru a reuşi să se relaxeze sau să mediteze cu electrozi puşi pe cap!

3. Un fenomen electromagnetic?

O explicaţie electrică a magnetismului?

Poate…

Raportul profesorului Desrobert înaintat judecătorului de instrucţie Groletty părea să meargă în

acest sens. „Magnetismul este un agent fizic deosebit, explică el, sursă de viaţă a organelor şi celulelor, care poate fi transmis celor care sunt bolnavi, prin intermediul unui magnetizat care e supraîncărcat. Magnetizatorul joacă rolul de acumulator, fluidul trece prin mâinile şi degetele sale şi pătrunde în organismul bolnavului, aşa cum pătrunde curentul electric, razele X, radiaţiile luminoase, ultrasunetele…”

În schimb, experienţe foarte complexe realizate de cercetătorii de la ***King’s College***, în condiţii ştiinţifice, cu ajutorul unui detector, par să ducă la concluzia că fenomenele de vindecare nu ţin de fenomenul electromagnetic.

Mai există un tip de explicaţie. Magnetismul s-a bazat pe acţiunea magnetitei[6]. Doi cercetători americani, doctorii Gould şi Kirschvink, au descoperit prezenţa feromagnetitei[7] în creierul animalelor. Or câmpurile magnetice terestre, acţionând asupra cristalelor, determină sensul orientării.

Supunând feromagnetita din creier acţiunii unor câmpuri magnetice artificiale, cei doi cercetători au constatat că animalele, brusc „debusolate”, pierd orice noţiune de orientare. Prin acest mijloc s-ar orienta păsările migratoare.

---

6 Oxid natural de fier dotat cu magnetism (n.a.).

7 Cristale de oxid de fier (n.a.).

Există feromagnetită în creierul uman? Aceasta e ipoteza profesorului Yves Rocard, fost director al laboratorului de fizică de la Şcoala Normală Superioară, părintele bombei atomice franceze, inventatorul batiscafului şi teoretician al radiesteziei. Iată ce scrie el:

„În Statele Unite s-a căutat magnetita din creier. Se ştie că sângele e format din globule roşii cu multă hemoglobină şi că acidul dezoxiribonucleic (ADN) cristalizează în siliciu şi, lucru ciudat, în feromagnetită. Este perfect demonstrat că omul posedă astfel de mici depozite în anumite locuri din corp, mai ales în arcade, ceafa, coate, partea de jos a spatelui, genunchi, glezne, degetele mari de la ***picioare*** (…). Fiecare dintre noi are feromagnetită şi siliciu în corp. Dar magnetizatorul are mâinile pline de feromagnetită şi creierul plin de siliciu”.

O experienţă făcută asupra unui magnetizator, în 1986, cu ajutorul unui magnetometru cu protoni, a permis consolidarea acestei ipoteze. Yves Rocard:

„Se constată că câmpul magnetic scade când mâinile magnetizatorului sunt lipite de sonda magnetometrului. Există magnetită în mâinile acestui magnetizator, pentru că atunci când îşi lipeşte mâinile orizontal pe sondă, face să scadă câmpul magnetic terestru cu 1,5 g, o valoare care mi se pare semnificativă”.

Asta ar explica un mare număr de fenomene.

4. Magnetoterapia

Puterile curative ale magneţilor au fost ilustrate în Franţa de lucrările doctorului Baron, care a devenit un colaborator al profesorului Yves Rocard.

Din anii cincizeci, japonezii comercializau magneţi mici în scop terapeutic. Suferind de un reumatism articular, doctorul Baron, aflat într-o călătorie la Tokyo, i-a experimentat. Punerea magnetului calma imediat durerea, care revenea după ce-l lua. Baron a repetat de multe ori experienţa, obţinând de fiecare dată acelaşi rezultat.

În ciuda acestor evidenţe, prezenţa magnetitei în cantitate semnificativă în corpul magnetizatorului este departe de a explica totul.

Ce explicaţie raţională poţi găsi vindecărilor spirituale, făcute fără niciun contact, prin recurgere numai la rugăciune? Cum se poate explica faptul că magnetismul se poate dezvolta în orice fiinţă omenească, datorită unei instruiri potrivite?

5. Păstrarea contactului cu materia

„Secolul al XXI-lea va fi spiritual sau nu va fi deloc”, a afirmat André Malraux. Trebuie să ne înţelegem asupra

sensului cuvântului „spiritualitate”. El este ansamblul de tehnici şi de moduri de gândire care urmăreşte ameliorarea sinelui, deschiderea spre ceilalţi, perfecţionarea capacităţii de a da şi de a primi. Ea este şi o căutare a transcendenţei, a unei stări de fuziune cu universul şi energiile care îl formează, într-un cuvânt, o armonie cu cosmosul şi – de ce nu? – o energie care ne e superioară, dar din care facem parte.

În fond, scopul spiritualităţii este de a ne găsi locul în univers şi de a ne asuma datoria de fiinţe omeneşti co-creatoare ale universului. Pentru asta e esenţial să se abandoneze spirala de violenţă şi de egoism, ceea ce nu înseamnă deloc să te îndepărtezi de materie astfel încât să nu mai ai niciun punct de contact cu ea.

Magnetizatorul eficace are uneori capul în nori, dar ştie totdeauna să-şi păstreze cu fermitate picioarele pe pământ. El e necesarmente spiritual, dar trebuie să încerce să uşureze durerile fizice. Materia ne-a fost dată ca s-o folosim şi s-o transformăm. Această spiritualitate nu are nimic de-a face cu misticismul radical, nici cu parapsihologia, ai căror susţinători sunt obsedaţi de căutarea unor efecte inutile, astfel încât şi-au ridicat „disciplina” la rang de pseudoştiinţă, cu aceeaşi rigiditate şi în acelaşi dogmatism ca ale unei ştiinţe tradiţionale.

Ştiinţa se află la originea „scientismului”, acea

credinţă filozofico-religioasă care constă în închiderea realităţii în teoreme şi în negarea evidenţelor care l-ar putea pune în discuţie.

6. Magnetismul văzut de comunitatea ştiinţifică şi medicală

Realitatea magnetismului nu s-a născut din întâmplare, ci dintr-un şir lung de observaţii care au permis stabilirea unor raporturi cauză-efect. Încă nu-i cunoaştem cu precizie modul de funcţionare, dar nu i se pot contesta efectele şi contra-efectele.

Să nu uităm, de exemplu, că modul de acţiune a acidului salicilic (adică aspirina) nu a fost descoperit decât la câteva decenii după începerea utilizării sale, deşi efectele şi contra-efectele erau bine cunoscute.

American Journal of Nursing, din luna mai 1975, a relatat despre experienţele făcute de profesorul Dolorés Krieger, care le-a predat infirmierelor de la şcoala universitară de infirmiere din New York tehnicile magnetismului, învăţându-le mai ales cum să îmbine poziţionarea mâinilor cu „gândurile-forţă”. Condiţia era ca infirmierele să fie perfect sănătoase. Criteriul de evaluare ales era creşterea procentului de hemoglobină în sângele bolnavilor trataţi prin această metodă.

Trei persoane au urmat astfel tratamentul complementar. Rezultatele obţinute au fost semnificative.

Dolorés Krieger a declarat că e „convinsă că practica atingerii terapeutice este o virtualitate naturală la persoanele sănătoase fizic care au o dorinţă puternică de a-i ajuta pe bolnavi, şi că această virtualitate poate să fie actualizată”. Astfel de experienţe rămân din păcate marginale.

În Franţa se pot observa – schematic – două „clanuri”, în cadrul comunităţii ştiinţifice. Pe de o parte, cei care neagă magnetismului orice posibilitate de vindecare sau de uşurare a durerilor, sau care, în cel mai bun caz, o atribuie „efectului placebo”. Pe de altă parte, cei care sunt interesaţi de fenomenul magnetismului, dar caută mai mult să-l înţeleagă decât să-i măsoare efectele.

De cele mai multe ori, explicaţiile ştiinţifice sunt incomplete, precum cele ale profesorului Yves Rocard. Totuşi, un număr din ce în ce mai mare de medici doresc să se iniţieze în tehnicile magnetismului, dar preferă să fie discreţi, pentru a nu-şi atrage fulgerele Ordinului medicilor.

Unii totuşi fac excepţie, precum doctorul Roger Halfon, care nu ezită să declare: „Dacă mi s-ar cere să scuip în sus pentru vindecarea unui bolnav, n-aş ezita nicio secundă şi aş scuipa în sus. căci esenţialul rămâne

vindecarea bolnavului”.

Profesorul Claude Jasmin, oncolog, şeful serviciului de hematologie, de imunologie şi de biologie a tumorilor de la spitalul Paul-Brousse din Villejuif, declară:

„De prea multe ori plângerile pacienţilor rămân fără răspuns din partea medicilor (…). Să nu încercăm să eradicăm iraţionalul! Omul se caracterizează prin raţiune şi prin înclinaţia spre magie. Chiar şi medicii au uneori tentaţii de acest fel. Pe scurt, sunt împotriva unei medicini care ar suprima iraţionalul şi, deci, vindecătorii (…). Aprob pe deplin genul de studiu comparativ propus de profesorul Louis Dubertret, dermatolog, a acţiunii magnetizatorilor asupra zonei zoster, pentru a i se evalua eficacitatea. Este frapant faptul că vindecătorii înşişi doresc să li se măsoare puterile”.

7. Spre o colaborare magnetism/medicină

Istoria magnetismului ne învaţă că tehnicile şi teoriile, departe de a rămâne rigide, au evoluat de-a lungul timpului. Astfel recurgerea fa poziţionarea mâinilor direct pe corp, atât de răspândită în Antichitate, a căzut în mare parte în desuetudine, fiind înlocuită cu pasele mai distanţate, pentru că în unele cazuri atingerea se poate dovedi periculoasă.

Magnetismul a ajuns treptat la perioada adultă. El e ilustrat uneori de iluminaţii de geniu precum abatele Julio, sau de persoane excepţionale precum Edgar Cayce, dar istoria magnetismului nu cuprinde numai „credincioşi” entuziaşti, ci şi spirite sceptice şi totuşi curioase să se iniţieze în tehnici diferite, pentru a-şi spori cunoştinţele.

Mesmer, chiar dacă scopurile urmărite spre sfârşitul vieţii deveniseră mai mercantile, a studiat medicina şi funcţionarea corpului uman înainte de a teoretiza magnetismul şi a se consacra aplicării lui.

Deleuse a împins scrupulele până acolo încât s-a oferit el însuşi drept cobai. Maestrul Philippe din Lyon, care avea şi formaţie medicală, a fost respins de medici pentru că a dus la bun sfârşit experienţe magnetice reuşite asupra unor bolnavi condamnaţi de ştiinţă.

Pe de altă parte, magnetismul nu rezultă doar dintr-un fenomen de acţiune psihosomatică, chiar dacă şi acesta participă – ca de altfel în orice formă de terapie. Se poate vorbi de psihicul unui biftec „mumificat” prin acţiunea magnetică? Ar fi iraţional!

Magnetismul este deci un fenomen perfect raţional şi concret. El a provenit din observaţii succesive care au permis eliminarea balastului şi fixarea tehnicilor dovedite eficace. Dacă în Franţa Ordinul medicilor are drept de veto asupra artei de a vindeca şi de a uşura durerile aproapelui,

nu la fel stau lucrurile în alte ţări ale Europei, unde o legislaţie mai suplă a permis coabitarea armonioasă a medicilor şi a magnetizatorilor, ca şi în alte regiuni ale lumii.

Astfel, într-un spital public din Ulan Bator, capitala Mongoliei, preoţii tibetani care folosesc rugăciunea, acupunctura, masajul şi pasele magnetice, îşi exercită practicile alături de corpul medical. Cinci lama au primit de la Ministerul Sănătăţii autorizaţia de a oferi îngrijiri după metodele lor proprii – căci magnetismul şi medicina nu sunt opuse, ci complementare.

Acţiunea magnetizatorului trebuie totdeauna să fie o completare a tratamentului alopatic, cu excepţia cazurilor în care medicina îşi constată neputinţa.

În unele sate ale Franţei, vindecătorii şi medicii îşi trimit reciproc clienţi, spre marele câştig al bolnavilor, precum la Cholet (Maine-et-Loire), unde o pacientă, mărturisindu-i medicului generalist că a consultat un magnetizator, acesta i-a răspuns: „Dacă acest vindecător vă face bine, continuaţi”.

Câmpurile de intervenţie ale medicului şi magnetizatorului sunt foarte distincte, iar acesta din urmă, când se dovedeşte necesar, trebuie totdeauna să-şi îndrepte pacientul spre un specialist alopat.

Totuşi nu e bine să se magnetizeze fără

discernământ. Această practică implică mult devotament, dar şi rigoare şi disciplină. Cel care doreşte să devină magnetizator trebuie să ştie să se respecte pe sine înainte de a pretinde respect din partea bolnavului. Nu numai că trebuie să respecte o igienă de viaţă reală, ci şi unele condiţii morale, psihologice, fizice şi spirituale şi mai trebuie să cunoască bine anatomia umană.

La un congres european, în prezenţa unui mare număr de miniştri ai sănătăţii, doctorul Malher a propus creşterea colaborării dintre medici şi magnetizatori, pentru a oferi acestora din urmă cunoştinţele medicale elementare necesare.

8. În căutarea unei respectabilităţi ştiinţifice

După ce a ieşit din ghetoul superstiţiilor, al magiei (bunăvoinţă lui Papus n-a făcut decât să învenineze situaţia deja complexă), a parapsihologiei, magnetismul a reuşit în sfârşit să câştige o credibilitate ştiinţifică. Asta ar permite magnetizatorilor competenţi să lucreze în colaborare cu medicina oficială?

Poate că încă nu e vorba decât de un vis, dar multe vise au devenit cu timpul realitate concretă… în acest sens, descoperirea unui Kirlian a constituit un pas mare înainte, chiar dacă preluarea lui de către mişcarea „New

Age” i-a adus deservicii.

Orice om are o energie magnetică care poate fi dezvoltată, nu fără a respecta o anumită disciplină. Îl poţi vindeca pe cel pe care îl iubeşti şi la care ţii; dar vindecarea unui necunoscut, arătându-i acelaşi devotament, este cu mult mai grea şi nu se află la îndemâna oricui.

Dacă medicii şi magnetizatorii s-ar hotărî să colaboreze reciproc, mulţi bolnavi ar putea fi trataţi şi vindecaţi mai bine şi mai repede. Nu acesta e scopul oricărei acţiuni terapeutice?

Magnetismul nu se reduce doar la simpla poziţionare a mâinilor; el se bazează şi pe diferite tipuri de pase şi de insuflări foarte precise. De aceea „magnetismul sălbatic” e periculos. Ca şi în muzica, improvizaţia nu e posibilă decât după o ucenicie riguroasă.

X
AURA UMANĂ

În urmă cu mulţi ani, poziţionând mâinile pe o pacientă, am constatat prezenţa unei lumini verzi în dreptul urechii stângi. La început am crezut că mi se pare, că sunt victima unui joc al luminii din încăperea în care ne aflam. Dar, câteva săptămâni mai târziu, acelaşi fenomen s-a repetat, la aceeaşi persoană. Condiţiile de iluminat erau altele.

Am luat atunci hotărârea să-i pun întrebări acestei persoane despre viaţa ei profesională. Mi-a spus că e infirmieră.

Imediat am început să mă documentez asupra culorilor aurei.

Într-o carte a pastorului englez Leadbeater, am descoperit un tabel explicativ care îmi satisfăcea curiozitatea. Conform acestui tabel, verdele, în cazul aurei umane, ar fi culoarea acelora care se devotează îngrijirii bolnavilor, culoarea dominantă fiind aceea de verde smarald…

Atunci mi-am amintit că îmi apăreau deseori culori în momentul în care poziţionam mâinile asupra pacienţilor. Dan de fiecare dată, spiritul meu raţional respinsese acest fenomen. De atunci, am aflat că mulţi vindecători şi

magnetizatori îl percep.

Începătorii vor rămâne poate insensibili la aceste explicaţii despre aură şi corpurile sale luminoase. Totuşi nu le vor fi inutile.

După ce vor practica magnetismul simplu, mulţi vor percepe forme şi lumini mai mult sau mai puţin departe de corpul fizic.

E posibil ca unii cititori să aibă percepţii vizuale după exerciţiile recomandate în această carte. Acesta e semn că sensibilitatea lor „magnetică” este foarte ascuţită.

1. Aura şi corpul de energie

În mod paradoxal, dacă puţine persoane sunt capabile să vadă şi să interpreteze aura, fiecare a auzit de ea. Acest fenomen e studiat de secole. El apare în curentele filosofice greceşti din şcolile de la Eleusis, şcolile pitagoreice, medicale şi esoterice din vechiul Egipt.

Oamenii, animalele, plantele şi toate vegetalele au o aură care le e proprie. Acest halo de energie, această lumină energetică invizibilă care înconjoară toate corpurile omeneşti, întrepătrunde corpul fizic al fiinţelor vii şi se întinde pe aproape un metru.

Multe civilizaţii au figurat acest corp subtil, în Egipt, în Grecia şi în Roma antică. Făcea parte din tradiţiile

populare şi un medium putea să vadă aura oamenilor obişnuiţi.

De atunci, secol de secol, clarvăzătorii au perceput culoarea şi forma aurelor, analizând sentimentele legate de ele şi nivelul spiritual al contemporanilor. Paracelsus, Swedenborg, printre alte celebrităţi, şi-au explicat concepţia despre boală printr-o micşorare a aurei – ca şi cum această armură de lumină ar avea falii energetice.

Energia magnetică se proiectează perpendicular pe suprafaţa corpului fizic. Aceste raze energetice, numite „raze de viaţă”, pătrund în interiorul aurei.

Aura se întinde dincolo de contururile precise ale corpului fizic. Cea a unei persoane bolnave prezintă o „ruptură” în faţa organului deficient. În acel loc, corpul e susceptibil de infectare.

Capacitatea vindecătorului depinde de „tonicitatea” energiei magnetice.

Aura, de obicei foarte luminoasă, este percepută la doi-trei metri în jurul corpului fizic. De cele mai multe ori e multicoloră, foarte radiantă şi are forma unui ou inversat, cu vârful cel mai ascuţit în dreptul picioarelor.

Culorile diferite rezultă din emoţiile interioare (albastrul pastel este de exemplu caracteristic timizilor) sau stresurile exterioare (roşul şi violetul colorează aura persoanelor agresate fizic).

Cei care văd aura spun că persoanele sănătoase au o aură foarte groasă şi foarte întinsă. Iar persoanele obosite, depresive sau bolnave prezintă o aură foarte apropiată de corp. Apariţia aurei în jurul corpului ar semnala şi boli încă nedepistate. Astfel „citirea” aurei umane ar permite să se prevadă tulburările înainte de manifestarea lor.

Cei din vechime practicau oare o astfel de medicină preventivă?

Şcolile din lume care predau şi azi perceperea şi analizarea aurei spun că e destul să te antrenezi în mod serios şi regulat vreo zece ore în total, pentru a reuşi să percepi invizibilul[8].

Orice perturbare emoţională sau nervoasă, precum şi orice eveniment stresant, provoacă o breşă în aură. Agresiunile fizice, o cădere gravă, un accident de maşină, ingerarea de otravă sau alcool, tutunul distrug provizoriu sau definitiv o parte din aură.

„Senzitivii” antrenaţi vor putea chiar să simtă congestiile (umflături) sau carenţele energetice (goluri), care au o anumită incidenţă asupra formei aurei. O armonie, un echilibru între umflături şi goluri constituie semnul unei stări de sănătate foarte bună. Adică, conform filosofiei orientale, yin şi yang se echilibrează. Sănătatea

8 Aceste şcoli – cel puţin cele pe care le cunoaştem – nu trebuie să fie asimilate cu sectele. Sectele nu corespund cu concepţia noastră despre învăţătură, care trebuie să fie deschisă spre toţi (n.a.).

nu este o stare permanentă. Viaţa oscilează între bine şi rău, între boală şi sănătate.

2. ***Perceperea aurei***

În urma unui antrenament adaptat perceperii subtile, sub îndrumarea unui profesor, elevul poate învăţa să localizeze, cu ajutorul mâinilor, „umflăturile” şi „golurile”. Bineînţeles, mai înainte trebuie să se fi antrenat corect pentru practicarea magnetismului şi să fi reuşit exerciţiile propuse.

Perceperea se practică în modul unui scaner, cu mâna dreaptă (cu stânga, pentru stângaci). Mâna e întinsă la un metru de corp. Ochii operatorului sunt închişi. La fel şi cei ai subiectului. Lent, fără sacadări, operatorul îşi duce mâna în apropierea corpului, începând cu capul şi coborând progresiv spre picioare.

Trebuie mai întâi să se palpeze o faţă, de exemplu partea anterioară, apoi cealaltă faţă. Ceea ce simţi e comparabil cu un curent de aer cald sau rece.

Părţile corpului unde s-au simţit „umflături” sau „goluri” marchează sectoarele unde se află organele afectate, perturbate sau bolnave. Nu trebuie să se pună niciun diagnostic. Doar se va indica medicului regiunea

unde se află organul care provoacă tulburarea simţită de subiect.

În regiunile congestionate magnetic, e necesar să se trateze prin poziţionarea mâinilor sau prin reglarea meridianelor chinezeşti.

Clarvăzătorii antrenaţi percep simultan culori semnificative. Interpretarea acestor culori nu trebuie să se facă numai în funcţie de propria lor vibraţie, ci mai ales în funcţie de localizarea în jurul corpului[9].

Dacă zona respectivă este inflamată, ea va apărea deseori de un roşu închis sau de un galben ca lămâia. În cazul unei apendicite, zona e verde, mărginită cu un roşu carmin; în cazul afecţiunii urechilor, culoarea este portocalie.

Iniţiatul trebuie acum să caute explicaţii la percepţiile sale.

3. Din ce e făcută aura?

Mulţi magnetizatori ***spun*** că au „perceput” o culoare ***în jurul*** unei persoane aflată într-o stare de meditaţie sau reculegere. Care este natura acestui fenomen?

Aura este un ansamblu electromagnetic de energii

---

9 Această percepere colorată cere un antrenament psihic intensiv. Se face la cursuri şi seminarii în general sunt necesare cam cincizeci de ore (n.a.).

cu densităţi diverse care sunt excitate de fizic, de minte şi de energii aşa cum le concep asiaticii (meridiane, Ch'i s-au Ki). Emoţiile şi spiritualitatea modifică considerabil forma şi densitatea aurei.

Aceste particule de energie, aflate în suspensie în jurul corpului uman, au o aparenţă ovoidă (ou răsturnat); ele radiază de la unu la doi metri în jurul corpului (acest halo e mult mai redus pentru alte corpuri vii). Aura se întinde destul de sus deasupra capului şi, atunci când subiectul este în picioarele goale, coboară până la sol.

Un al doilea corp fluidic, superior celui dintâi, se întinde şi mai deasupra. Mult mai puţin fluid, mai puţin structurat, el se poate întinde la peste douăzeci şi cinci de metri în jurul spiritelor foarte evoluate. Călugării din toate religiile şi persoanele antrenate pentru meditaţii foarte profunde au o astfel de aură, numită „*corp spiritual*" de unele *şcoli budiste*.

4. ***Cum percepe ochiul aura***?

Fiecare ochi e dotat cu 107 milioane de receptori vizuali (şapte milioane de conuri şi o sută de milioane de bastonaşe). Conurile permit vederea diurnă, perceperea culorilor, a formelor şi contrastelor.

Viaţa modernă îi înfăţişează omului de azi mai multe

culori diferite decât strămoşilor săi. Computerele oferă ochilor sute de milioane de nuanţe de toate culorile. Nici iniţiaţii şcolilor faraonice n-ar fi putut să distingă atâtea nuanţe ca omul din secolul XX.

Cum e posibil aşa ceva?

„Funcţia creează organul”, au spus cu un secol în urmă naturaliştii Lamarck şi Darwin. Conurile ochiului s-ar fi „perfecţionat” de-a lungul timpului. Astfel, se pare că vederea culorii albastre este relativ recentă (câteva mii de ani) în evoluţia noastră.

Nu suntem toţi egali în ceea ce priveşte vederea. Unele animale au o vedere în spectre cu infraroşii; altele percep razele ultraviolete cu o mai mare precizie; altele au o vedere nocturnă perfectă.

Conurile sunt într-adevăr sediul vederii colorate, în schimb, bastonaşele joacă un rol important în reglarea vederii luminoase. Ele permit percepţia în alb şi negru şi, în anumite condiţii, purpuriul retinian descompus de lumină pentru a se regenera în întuneric. Vitamina A favorizează aceste percepţii.

Receptorii ochiului (conurile şi bastonaşele) sunt parcurşi de curenţi de mică intensitate. Unii cercetători sunt de părere că cei care văd aura se bucură de un curent deosebit de favorabil**...**

8. Ce să vezi în aură?

Aura copiilor mici lasă să se vadă punctele forte directoare ale unei vieţi. Forţa intelectuală care îi deosebeşte de alţi copii de vârsta lor este marcată, la fel ca ereditatea intelectuală şi psihologică a fiecăruia dintre părinţi.

La o vârstă fragedă, copiii percep aura celor din jurul lor. Comportamentul lor faţă de persoanele apropiate (şi de animale) dovedeşte acest lucru. Sunt puţin sensibili la aparenţa fizică, estetică.

Mulţi copii desenează feţe înconjurate cu o coroană dublă sau triplă, sau desenează raze ieşind din cap. Aceste reprezentări nu trebuie considerate „fanteziste”. Alţi copii desenează un curcubeu în jurul capului personajelor lor. Iar culorile sunt uneori semnificative pentru caracterul modelului lor!

Toţi „vizionarii” aurei admit că absenţa luminii aurei în jurul corpului înseamnă că subiectul este foarte bolnav sau că va muri[10]. Budiştii constată că acest halo se estompează progresiv în trei zile de la moarte. „Senzitivii”, studiaţi în mod ştiinţific, spun că toate persoanele atinse de accidente colective, precum accidentele de maşină, de

10 Cunosc o femeie medium care percepe o viziune caracteristică pe fruntea persoanelor aflate la sfârşitul vieţii. Ea a putut, în multe împrejurări, să anunţe personalul medical care a intervenit preventiv (n.a.).

tren sau de avion, au o aură considerabil diminuată, atât în luminozitate cât şi în grosime.

„Senzitivii antrenaţi” pot să perceapă spontan în aură formele semnificative ale reuşitei sau eşecului.

Intuitiv, toţi percepem această aură, fără să ştim. Fiecare întâlnire din viaţa cotidiană ne inspiră impresii extreme (bun/rău, cinstit/necinstit etc). Acest halo cu o amplitudine de câţiva metri influenţează şi întrepătrunde aura celorlalte persoane din apropiere.

Chiar şi *Biblia* vorbeşte de corpul luminos al lui Cristos ieşind din mormânt…

6. Animalele şi vegetalele au aură?

Toate fiinţele vii sunt înconjurate de un halo luminos, chiar şi vegetalele, de la miozotis la stejarul centenar. Nu se deosebeşte decât prin grosime. Floarea are o aură de câţiva centimetri, copacul una de zece până la douăzeci de metri.

Îmi amintesc de un stejar mare şi de un cedru imens. Participanţii la stagiile mele observau cu regularitate aura acestor copaci. Haloul luminos era vizibil fără eforturi. Umiditatea dimineţii şi a serii, precum şi aversele, favorizau această viziune la începutul stagiului, o persoană din patru putea să perceapă fenomenul. După sensibilizare

şi antrenament adecvat, toţi au reuşit la sfârşitul stagiului.

*7. **E posibilă o viziune continuă*?

După un antrenament constant, intens şi prelungit, pe o durată de câţiva ani, perceperea vizuală a aurei se manifestă aproape spontan în cursul celor mai obişnuite activităţi din viaţă.

Vizionarul şi profetul Edgar Cayce a relatat cum a scăpat de un accident cumplit într-un mare magazin american. Pe punctul de a urca într-un ascensor, el a avut un sentiment ciudat. Cayce a lăsat să plece ascensorul, plin cu clienţi, fără să înţeleagă de ce După câteva clipe, magazinul a fost zguduit de un cutremur. Un cablu al aparatului se rupsese şi ascensorul se prăbuşise în gol Toţi pasagerii au murit. Cayce îşi amintea că se surprinsese constatând că aura pasagerilor era uimitor de redusă şi de temă.

Această întâmplare pune încă o dată problema predestinării Ea deschide şi o perspectivă: analiza aurei poate să prevină o boală sau chiar un accident?

Pentru un număr mare de oameni de ştiinţă, corpul fizic nu mai poate fi considerat singurul factor al sănătăţii, al bolii şi al sfârşitului vieţii. În joc intră şi alţi factori, nedeterminaţi până în acest moment.

8. Este aura sediul sufletului?

Pentru adepţii gândirii orientale, precum budiştii şi hinduşii, existenţa sufletului nu poate fi pusă la îndoială. Ei nu se întreabă decât: „Dacă există un suflet, asupra cărui corp acţionează el?”

Această întrebare, foarte surprinzătoare pentru un european raţionalist, este cea a unor spirite care – pe lângă faptul că le datorăm înţelepciunea tradiţională orientală, cunoaşterea şi practicarea unei acupuncturi de câteva ori milenară şi… inventarea prafului de puşcă – cred că sufletul se încarnează în mai multe corpuri. Cum să transpunem această enigmă în practica magnetismului?

Tradiţiile orientale consideră că suntem formaţi din patru corpuri, în afara corpului fizic. Acestea sunt corpul eteric-fizic, corpul eteric, corpul vital şi corpul astral.

Să examinăm succint aceste „corpuri invizibile”.

9. Aura fizică

Dacă considerăm că corpul fizic se află în centrul unui ou, la distanţă egală de margini, primul corp pe care multe persoane l-au văzut cel puţin o dată în viaţa lor este aura fizică.

Ea se manifestă sub forma unei bande luminoase – deseori de un cenuşiu luminos, alteori de un albastru pastel foarte strălucitor – care apare la suprafaţa pielii, având o grosime variind între 1 şi 3 – 4 cm. Este foarte uşor de văzut această emanaţie la extremitatea degetelor, în condiţiile unui iluminat precis. Pentru că e foarte aproape de corpul fizic, acest halo are o densitate scăzută. De aceea mulţi l-au văzut deja.

Aura fizică este intim legată de tot ce are legătură cu corpul fizic. Ea apare perturbată şi-şi pierde din frumoasa ei luminozitate cu câteva zile înainte de manifestarea unei maladii. Specialiştii orientali afirmă că aura însăşi este „contaminată" sau, mai simplu, deformată de aura eterică. Orice rană a corpului fizic marchează aura fizică.

În cursul unei conferinţe mondiale de medicină naturistă ţinută la Geneva, publicul a putut să audă un participant interpretând direct aura a câtorva sute dintre persoanele prezente. „Diagnosticele" erau foarte precise, dar lucrul cel mai uimitor pentru public a fost faptul că „senzitivul" a putut să detecteze o proteză articulară la şold sau, ceea ce e mai rar, la umăr. El explica faptul că vederea lui decela o anomalie caracteristică aurei fizice în această regiune.

Celebrul „efect Kirlian" permite fixarea aurei fizice pe peliculă fotografică, contrar celorlalte părţi mai

sensibile ale aurei.

10. Aura eterică

Această parte a haloului luminos al aurei se situează la aproximativ 8 sau 10 cm de corpul fizic. Conform tradiţiilor, el are drept misiune menţinerea corpului fizic într-o stare bună. Misticii pretind că aura eterică trebuie să ducă în lumea de dincolo chintesenţa experienţelor trăite pe Pământ.

După părerea tibetanilor, când o persoană declarată clinic moartă revine la viaţă în orele sau zilele următoare, asta înseamnă că aura ei eterică încă nu s-a detaşat de corpul fizic, şi deci individul nu şi-a încheiat misiunea terestră. Această teorie surprinzătoare ar explica unele „false morţi”…

Aura eterică participă la menţinerea dinamismului. Ea asigură buna funcţionare a muşchilor. Unele atrofieri musculare pot să provină dintr-o deficienţă a acestui corp subtil – din naştere sau în urma unei modificări a structurii vibratorii. Este foarte sensibilă la magnetismul uman. Din această cauză, orice poziţionare a mâinilor prin magnetism sau oricare altă practică similară permite acestor vibraţii subtile să se regenereze.

În felul acesta, unii indivizi sănătoşi pot să

depăşească agresiuni fizice grave, supravieţuind „miraculos” în urma unui accident cumplit de maşină, a unei otrăviri sau muşcăturii unui animal, fără sechele grave.

Aura eterică a celor cu calităţi de medium este foarte groasă. Ea permite şi amplifică toate fenomenele de viziune, de clarviziune, precum şi toate fenomenele zise „paranormale”. Deseori am observat că antrenamentul pentru producerea de fenomene extrasenzoriale sau toate meditaţiile care urmăreau explorarea unor spaţii interioare întăresc „soliditatea” aurei eterice. Şi, în consecinţă, sănătatea participanţilor se ameliorează.

Pentru a practica magnetismul, este indispensabil să fii sănătos. Or, am observat că femeile cu aptitudini de medium sunt în general deosebit de rezistente. În schimb, ele prezintă deseori insuficienţă renală. Aura eterică este de vină.

11. Aura vitală

La o distanţă de aproximativ 50 cm de corpul fizic, „clarvăzătorii” disting un voal foarte fin şi deosebit de strălucitor. E aura vitală.

Acest halo este greu de distins. Totuşi „senzitivii”, care au lucrat mult asupra lor spiritualiceşte, reuşesc

acest lucru.

Acest halo este spontan vizibil în jurul subiecţilor aflaţi în stare de meditaţie, precum călugării sau orice persoană concentrată spiritual. Haloul prezintă forma unor degete groase de lumină destul de scurte, dispuse pe mai multe nivele. În el se află toate excesele noastre, bune sau rele, şi e în contact cu corpul astral.

„Clarvăzătorii" orientali afirmă că acest corp subtil are drept sarcină determinantă să ne lege de viaţă sau să ne desprindă în unele cazuri (maladie gravă). El e în legătură directă cu chakrele[11] plasate de-a lungul coloanei vertebrale.

Budiştii disting nouă chakre principale, şapte pe corp şi două complementare situate la 30 – 50 cm deasupra capului, într-o zonă invizibilă majorităţii muritorilor. Or, mulţi magnetizatori îşi plasează mâinile chiar în acea zonă, deasupra capului pacienţilor lor – similitudine tulburătoare a tradiţiei budiste cu gesturile empirice ancestrale din provinciile franceze…

Aura vitală este bogată în indicaţii despre personalitatea psihologică şi maturitatea subiectului examinat, indiferent de vârstă. Ea e susceptibilă de schimbări profunde, în funcţie de starea fizică şi mentală, precum şi de gânduri. Orice consum medicamentos „de confort", tutunul sau alcoolul provoacă o modificare

11 Adică „roate" în sanscrită (n.a.)

durabilă a vibraţiilor. În schimb, dacă medicamentele sunt prescrise armonios, pentru a păstra sănătatea, vibraţiile nu vor fi decât temporar modificate.

În ceea ce priveşte consumul de droguri, el lasă urme de neşters. Aceste observaţii, descrise de „senzitivii” angrenaţi în acest gen de analize, nu sunt valabile decât în cazul unui consum abuziv timp de peste douăsprezece luni.

12. Aura astrală

Aurei astrale i se spune pur şi simplu aură atunci când se confundă cu ansamblul celorlalte corpuri subtile aflate, conform tradiţiei, în jurul nostru.

Aura astrală se situează la 80 – 110 cm de corp şi influenţează toate celelalte corpuri ale haloului luminos. Ea joacă un rol esenţial în vindecarea prin magnetism şi dă informaţii foarte precise asupra evoluţiei noastre, a calităţilor noastre, a puterilor psihice vădite sau ascunse.

Astfel, ea evocă deseori meseriile în care subiectul s-ar fi putut realiza; de aceea e util să poată fi vizualizată aura astrală a adolescenţilor. A nu ţine cont de influenţa ei sau a porni într-o direcţie contrară celei pe care ea o indică, duce aproape obligatoriu la eşecul unei vieţi.

Puţini adulţi îmi spun că exercită o meserie pe care şi-au ales-o de bunăvoie. În general, alţi adulţi (părinţii,

psihologii, consilierii etc.) au ales în locul lor. Dacă am asculta cum trebuie, vocea noastră interioară, am fi în legătură directă cu aura astrală şi am putea atunci să ne urmăm steaua norocoasă”…

Vocaţiile profesionale sunt deci marcate în aura astrală, mai ales vocaţiile religioase.

Vibraţiile acestor părţi ale aurei ne fac să trăim experienţe pe care le analizăm global ca bune sau rele, necesare sau inutile.

Este ceea ce se numeşte: „experienţele de viaţă”. Misiunea lor este să ne aducă înţelepciunea care ne lipseşte.

Traumatismele naşterii, şocurile inconştiente sau conştiente trăite în cursul copilăriei şi adolescenţei lasă în această aură numeroase amprente.

13. Culorile aurei

Nuanţele colorate ale haloului luminos care ne înconjoară sunt nelimitate. Aceste culori rezultă din sentimentele şi emoţiile noastre. De aceea nu există două aure identice.

Voi transcrie o listă a culorilor percepute cel mai des şi a semnificaţiilor lor, după experienţa mea. E vorba de o analiză subiectivă. Am ţinut cont şi de sfaturile şi de

remarcile tuturor celor care puteau „citi” aura întâlnită de mine. Astfel, participanţii la stagii au inovat deseori, au inventat tehnici sau au emis ipoteze de interpretare profitabile pentru cititori.

Ca să interpretezi mai rapid culorile percepute în aură, poţi nota pe un carnet toate observaţiile făcute şi apoi să le reciteşti deseori.

Mi se pare necesar să precizez că toate culorile apropiate de corpul fizic corespund fizicului, sănătăţii, emoţiilor. Cu cât culorile percepute sunt mai depărtate de corp, cu atât sunt mai legate de mental, de copilărie, de vechile emoţii ascunse.

ROŞU Roşul reprezintă universul fizic, viaţa în general. El este semnul vitalităţii, al forţei, al vigorii. O aură foarte roşie semnalează o energie fizică puternică din toate punctele de vedere (vitalitate fizică, pasiune amoroasă, senzualitate, sexualitate accentuată), dar şi forţă spirituală şi volitivă. Aura roşie este mai mult semnul materialităţii decât al spiritualităţii. Negru şi maro indică o personalitate egoistă.

Roşu sângeriu	Dragoste pentru activitatea fizică. Prietenie mai presus de orice încercare. Reacţii instinctive. Vigoare, o sănătate foarte bună.
Roşu mărginit cu galben deschis	Culoarea „cavalerilor”, cei care îşi ajută totdeauna aproapele.
Roşu la nivelul sternului	Maladie nervoasă.
ROZ	Culoarea dragostei, a dezinteresului sau a posesiunii, în funcţie de intensitate. O aură roz este normală la copii. Peste douăzeci de ani, situată în jurul părţii stângi a capului, ea indică o lipsă de maturitate.
Roz albăstrui	Fraternitate, iubire universală. Încredere excesivă.
PORTOCALIU	Culoarea soarelui, deci a energiei. Aura portocalie este semnul energiei fizice (mai puţin totuşi decât roşul), dar şi a forţei mentale, energia conducătorilor şi a

	celor care iau decizii. Ea indică şi un spirit deschis precum şi altruism.
Porto caliu strălucitor	Încredere în sine, voinţă puternică, mare sociabilitate, virilitate puternică, control de sine.
Porto caliu închis	Orgoliu dominant. Lene. Tulburări renale.
galben	Culoarea intelectului. Aura galbenă este cea a raţionamentului, a studiilor, capacităţii de analiză şi de sinteză. Ea indică o personalitate fericită, prietenoasă, serviabilă. Este culoarea celor care se simt bine aşa cum sunt, care au grijă de ei înşişi, care învaţă cu uşurinţă.
Galben auriu	Dezinteres în servirea unei cauze. Înţelepciune, elevaţie spirituală.
Galben intens	Cercetare intelectuală sau ştiinţifică. Dominare a emisferei stângi a creierului.
Galben muştar	Viclenie.
VERDE	Culoare rareori dominantă. Cu cât tinde spre albastru, cu atât

	subiectul este mai util şi mai demn de încredere. Câteva *nuanţe de galben* indică o slăbiciune.
Verde pal	Sinceritate, diplomaţie, simpatie autentică.
Verde smarald	Aura verde cu o nuanţă de albastru indică mai ales psihologii, medicii, infirmierele, vindecătorii autentici, precum şi profesorii.
Verde ca lămâia	Înşelătorie, minciună, escrocherie.
ALBASTRU	Culoarea rugăciunii, a spiritualităţii, a călugărilor, a contemplativilor, dar şi a artiştilor „inspiraţi”.
Albastru închis	Culoarea călugărilor, a misionarilor, diplomaţilor.
Albastru regal	Devotament pentru o cauză nobilă.
Azur	Spirit superficial, dar care încearcă să se schimbe în bine. Medium, bun canal spiritual
INDIGO, VIOLET ŞI	Culoare (atât de excepţională) a adepţilor, a iniţiaţilor şi a maeştrilor, violetul reprezintă

PURPURIU „moartea eului”. Obţinută artificial, aura este semn de depresiune. Cu dominantă purpurie, deci rozalie, ea e semnul orgoliului. Cu dominantă indigo, ea semnalează tulburări cardiace sau afecţiuni stomacale.

Lavandă Spiritualitate foarte înaltă.

Orhidee Culoarea unui medium foarte bun, a vindecătorului spiritual.

Violet deschis, mov Devotament umanitar.

GRI Gri în dreptul oranjului semnalează manifestarea apropiată a unei maladii. Griul poate să fie perceput în jurul capului în caz de migrenă, în ritmicitatea unghiurilor.

ALB Culoarea perfectă spre care tindem, culoarea sufletului. Albul, culoarea fără pată a lui Cristos, este manifestarea „marii lumini universale”. Poate fi distinsă în special în jurul capului şi al umerilor, din cauza sistemului glandular foarte

activ în această regiune (hipofiză, tiroidă etc.).

ANEXE

1. MAGNETISMUL ETNIC

Magnetismul este practicat peste tot în lume, cu diferenţe importante în funcţie de ţară.

Există trei mari familii de medicină tradiţională, care uneori se amestecă:

— medicina vindecătorilor spirituali, al cărei principal mod de acţiune este recurgerea la rugăciune sau la incantaţia magică;

— medicina magnetismului animal, folosind masaje, sufluri calde şi reci, poziţionarea mâinilor etc., de care se ocupă această carte;

— medicina fitoterapeuţilor, care se folosesc de preparate pe bază de plante pentru a uşura suferinţele sau a vindeca.

În unele regiuni deosebit de izolate, unde medicina zisă „clasică” nu este totdeauna în măsură să acţioneze sau să intervină imediat, o cunoaştere aprofundată a naturii este o condiţie indispensabilă supravieţuirii. Totuşi, fitoterapia depăşeşte cadrul acestei lucrări, pentru că ea nu e decât prea puţin în legătură cu magnetismul, deşi magnetizează frecvent plantele utilizate, prin rugăciune sau prin poziţionarea mâinilor.

Şamanismul

„Medicina alternativă” occidentală poate fi într-un fel considerată drept ruda raţionalizată şi cuantificată a medicinei tradiţionale, care este puternic ancorată în obiceiurile populaţiilor care recurg la ea şi se transmite din generaţie în generaţie.

În cadrul acestei „medicini etnice”, şamanismul merită o atenţie deosebită. Îl întâlnim practic neschimbat – cu excepţia câtorva variante locale – de la Antile până în Siberia, de la indienii din America de Nord şi până la eschimoşi. El foloseşte un anumit număr de concepte azi reluate de medicina alternativă, care s-ar părea că îi datorează mult.

Conform medicinei holistice, care se ocupă de legăturile corpului cu spiritul, nu se poate trata primul decât ocupându-te şi de al doilea, afecţiunile corpului provenind dintr-un dezechilibru spiritual (cuvânt care trebuie înţeles aici în două accepţii, referitoare la spirit şi la spiritualitate).

Primul postulat al şamanismului spune că mai întâi trebuie tratat sufletul, sursă a răului şi a deficienţei fiziologice.

Atribuţiile şamanului sunt multiple. El e clarvăzător,

vrăjitor, medium (însoţeşte sufletul morţilor) şi vindecător. Deseori s-a spus că substanţele halucinogene le permit şamanilor să intre în transă. Totuşi, după cum semnalează majoritatea etnologilor (inclusiv Castaneda), recurgerea la aceste substanţe e departe de a fi sistematică. Emanaţiile de fum, absorbţia de suc de tutun sau simpla voinţă a şamanului sunt suficiente de cele mai multe ori pentru a crea starea necesară „călătoriei şamanice”.

Ritualul şamanic începe cu incantaţii, în sunetul tobei. E interesant de notat că aceste incantaţii nu au o semnificaţie deosebită, contrar rugăciunilor noastre, şi că nu pot fi transmise, nici măcar din tată în fiu. Revelate în vis şamanului de spiritele strămoşilor săi, ele capătă forma unei asamblări de cuvinte, sau mai curând de sunete, pe care le-am putea apropia de mantrele indiene.

Incantaţiile şi tobele îi permit şamanului să invoce spiritele şi să determine dacă acestea posedă sufletul bolnavului sau nu. Şamanul trebuie uneori să ducă o luptă înverşunată ca să recupereze sufletul captiv. Se mai poate ca sufletul unui animal să pună stăpânire pe corp. Şamanul face atunci apel la spiritele animalelor *protectoare* de la care *împrumuta* aparenţa mimând atitudinea lor fizică. În ultimă instanţă, şamanul invocă spiritul jaguarului. Dacă nici prin intermediul acestuia nu reuşeşte să amelioreze starea bolnavului, înseamnă că nu mai există nicio

speranţă.

Şamanul înlătură apoi agentul nociv respingându-l cu mâinile şi cu picioarele şi scuipând pe pământ. Se mai poate să-l extirpe din bolnav, sub forma unui obiect reprezentând spiritul de care e posedat. Aici se cuvine o explicaţie

Există un trucaj în acest stadiu al vindecării? La multe popoare, numite „primitive”, noţiunea de trucaj nu are, ca în Occident, un sens peiorativ. Deseori, vindecătorul vede în trucaj o cale necesară pentru declanşarea fenomenului mimat. Recurgerea la obiecte este aici pur simbolică; ea serveşte la vizualizarea răului, la exorcizarea lui.

Şamanii mai folosesc şi alte tehnici. Taumaturgul poate să recurgă la amestecuri de plante, pe care le aplică pe bolnav sau îl pune să le soarbă; poate să practice sufluri calde sau reci deasupra bolnavului, să absoarbă răul sau să practice masaje magnetice. Acţiunea lui urmăreşte realizarea armoniei corpului cu spiritul pacientului.

Şamanismul şi ştiinţa

Astfel de practici, în vigoare şi în zilele noastre, sunt eficace oare şi asupra persoanelor care nu aderă la sistemul de credinţe şamanice, deci la animism, conform

căruia fiecare element al universului este sediul unui suflet?

Se pare că da. Deţinem numeroase mărturii de la unii media şi etnologi care au putut să constate eficacitatea ritualului şamanic asupra unor occidentali bolnavi de maladii care nu ţineau neapărat de psihosomatică.

Astfel, în 1911, doctorul Sadler, unul dintre cei mai înflăcăraţi apărători ai chimioterapiei, a trebuit să-şi corecteze concepţia despre medicina tradiţională sau alternativă.

„Ţineam în mod regulat conferinţe publice pentru a demonstra inepţia acestor „vindecări”, scrie el, dar mi-am dat seama că nu convingeam pe niciunul dintre cei convertiţi. Şi în acest timp, unele dintre aceste metode continuau să vindece bolnavi pe care eu nu-i vindecasem şi pe care nu-i puteam vindeca”.

Sadler nu s-a oprit doar la această constatare. Dând dovadă de o disciplină cu adevărat ştiinţifică şi carteziană, el a studiat cu conştiinciozitate aceste metode ca să ajungă la concluzia că, chiar dacă în niciun caz nu se pot substitui medicinei oficiale, ele pot totuşi să constituie un aport considerabil pentru bolnav, cu condiţia să fie practicate complementar unui tratament alopatic.

În Africa

Medicina tradiţională africană se bazează în principal pe folosirea plantelor. Aceasta e departe de a fi empirică. Medicina Inyanga, practicată de zuluşi, are chiar şi o cartă. La Dakar, capitala Senegalului, serviciul psihiatric al profesorului Henri Collomb a recurs chiar şi la vindecători, care cunosc perfect *Coranul*. Plante, rădăcini şi rugăciuni se îmbină, în practicile lor, într-un tot armonios, cu rezultate uneori notabile. Eficacitatea lor se bazează înainte de orice pe câştigarea încrederii persoanei ce trebuie tratată.

În America Latină

În Brazilia şi în Caraibe, spiritismul rămâne extrem de răspândit. Allan Kardec, autorul lucrării *Cartea mediumului* e considerat acolo un semizeu. Vindecătorul este aici medium. Munca lui se bazează pe rugăciune, ofrande aduse zeilor şi invocarea spiritelor. Dar mediumul vindecător trebuie să aibă unele noţiuni anatomice. În tratamentul bolnavilor intervin şi tehnicile pe care le-am studiat şi care stau la baza magnetismului – pase, poziţionări, sufluri reci şi calde –, destinate să stabilească o armonie a omului cu cosmosul şi, în consecinţă, cu el

însuşi.

În America de Sud, vindecătorul, sau mai exact oricine apelează la tehnici de vindecare tradiţionale, este numit *curandero*. Multe guverne au încercat să-i facă să dispară pe aceşti *curanderos*. Puţine şi-au putut menţine interdicţiile. Terapia acestor *curanderos* se bazează în principal pe clasificarea în cald şi rece, mai ales a plantelor şi alimentelor – ceea ce aminteşte de medicina tradiţională chineză, conform căreia orice element din univers este fie *yin*, fie *yang*.

Unii *curanderos* folosesc şi tehnici moştenite de la indienii azteci, care se înrudesc cu cele al şamanismului.

2. VINDECĂRILE BIBLICE

„Iisus a întins mâna, s-a atins de el şi a zis: «Da, vreau, fii curăţit!» îndată a fost tămăduită lepra lui”.

Matei, VIII, 3

Sutaşul şi robul lui rănit. „Apoi a zis sutaşului: «Du-te şi facă-ţi-se după credinţa ta!» Şi robul lui s-a tămăduit chiar în ceasul acela”.

Matei, VIII, 13

Soacra lui Petru. „I-a atins mâna şi au lăsat-o

frigurile; apoi ea s-a sculat şi a început să-i slujească”.

Matei*, *VIII*, *15

„Vindecaţi pe bolnavi, înviaţi pe morţi, curăţiţi pe leproşi „scoateţi afară dracii”.

Matei*, *X*, *8

„Prin credinţa în numele lui Iisus, a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeţi şi-l cunoaşteţi; credinţa în el a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeţi cu toţii”.

Faptele Apostolilor*. *111.16

„Atunci Petru i-a zis: «Argint şi aur n-am, dar ce am îţi dau. În numele lui Iisus Cristos din Nazaret, scoală-te şi umblă!»… Dintr-o săritură a fost în picioare (…) şi s-a umplut de uimire şi mirare pentru cele ce i se întâmplaseră”.

„Mulţimea alerga la Ierusalim din cetăţile vecine şi aducea pe cei bolnavi şi pe cei chinuiţi de dureri necurate; şi toţi se vindecau”.

Faptele Apostolilor*, *III*, *6*, *V*, *16

„Dar Simion a văzut că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor…”

Faptele Apostolilor*; *VIII 18

„Enea, i-a zis Petru paraliticului, Iisus Cristos te vindecă. Scoală-te şi fă-ţi patul. Şi Enea s-a sculat îndată”.

Faptele Apostolilor*, *IX*, *34

„Căci din mulţi îndrăciţi ieşeau duhuri necurate şi scoteau mari ţipete; mulţi slăbănogi şi şchiopi erau tămăduiţi. Şi a fost o mare bucurie în cetatea aceasta”.

Faptele Apostolilor VIII*, *7 – 8

„Tatăl lui Publius căzuse la pat cuprins de fierbinţeli şi dizenterie. Pavel s-a dus la el, s-a rugat, şi-a pus mâinile deasupra lui şi l-a vindecat”.

Faptele Apostolilor

„Felinarul corpului este ochiul. Dacă ochiul tău e sănătos, tot corpul tău va fi scăldat în lumină. Dar dacă ochiul tău e bolnav, tot corpul tău va fi cufundat în întuneric. Dacă lumina din tine e întuneric, mare întuneric va fi”.

Faptele Apostolilor

„Şi Iosua a fost umplut cu duhul înţelepciunii pentru că Moise îşi pusese mâinile asupra lui”.

Deuteronom

3. RUGĂCIUNE DE VINDECARE[12]

„Doamne, fă din mine un instrument al păcii. Acolo unde e ură, să aduc iubire.

Acolo unde e jignire, să aduc iertare.

Acolo unde e discordie, să aduc înţelegere. Acolo unde e greşeală, să aduc adevăr.

Acolo unde e îndoială, să aduc credinţă. Acolo unde e disperare, să aduc speranţă. Acolo unde e întuneric, să aduc lumină. Acolo unde e tristeţe, să aduc bucurie.

O, Doamne, să nu umblu după consolare, ci mai mult să consolez, mai mult să înţeleg decât să fiu înţeles, mai mult să iubesc decât să fiu iubit.

Căci dăruindu-te primeşti, uitând de tine te regăseşti, iertând eşti iertat, murind renaşti la viaţa eternă”.

4. GÂNDURI POZITIVE

Metodă afirmativă la distanţă

---

12 Puteţi adapta această rugăciune în funcţie de convingerile personale înlocuiţi, de exemplu, „Dumnezeu” cu „Forţe ale luminii”, „Forţă a vieţii”, „Energie cosmică” etc. (n.a.)

„Acest tratament rugăciune este pentru. (El sau ea) este destins(ă) şi împăcat(ă), echilibrat(ă), senin(ă) şi calm(ă). Înţelegerea şi spiritul său sunt înţelegerea şi spiritul Domnului. Inteligenţa curativă care i-a creat corpul transformă în prezent flecare celulă, fiecare nerv, fiecare ţesut, fiecare muşchi şi fiecare parte a corpului său conform prototipului perfect al lui Dumnezeu. În tăcere, în linişte, toate prototipurile mentale negative sunt îndepărtate, risipite, iar vitalitatea, integritatea şi frumuseţea Spiritului se manifestă în fiecare atom al fiinţei sale. El (ea) este acum receptiv(ă) la această putere de vindecare, care curge prin el (ea) ca un fluviu, redându-l (o) sănătăţii, armoniei şi păcii perfecte. Toate neînţelegerile, toate imaginile-gânduri urâte sunt acum măturate de oceanul infinit de iubire şi de pace care curge prin el (ea)”.

Aplicaţie

Pronunţaţi acest text de mai multe ori pe zi până la vindecarea completă (cam până la două săptămâni**).**

Energia cosmică

„Energia cosmică este un felinar pentru picioarele mele şi o lumină pe drumul meu. Aud vocea adevărului şi îi dau ascultare. Prin intuiţie, urechile mele aud şi ochii mei

văd tot ceea ce mă binecuvântează, mă vindecă şi mă îmbogăţeşte spiritual şi material; intuiţiile mele sunt spirituale, ele emană din înţelepciunea divină, şi disting cu claritate ceea ce e fals de ceea ce e adevărat. Dumnezeu îmi dezvăluie tot ce am nevoie să ştiu în orice moment, peste tot. Dumnezeu este pentru mine un ajutor permanent şi îi mulţumesc".

Rugăciune de protecţie

„Lumina Domnului mă înconjoară.
Iubirea Domnului mă învăluie.
Puterea Domnului mă protejează.
Prezenţa Domnului veghează asupra mea.
Oriunde mă aflu, Domnul e cu mine".

Rugăciune de vindecare pentru sine

„Spiritul care se află în mine este pentru vecie perfect, integru şi fericit. Complet în el însuşi. Reflect splendoarea şi frumuseţea Domnului. Lumina Celui care trăieşte în veci străluceşte în mine şi în jurul meu.

Fiecare atom al fiinţei mele palpită în ritmul Celui Veşnic.

Lumina Domnului străluceşte prin ochii mei. Iubirea

de Dumnezeu îmi umple inima. Corpul meu e corpul Domnului şi este deci perfect. Prezenţa care vindecă e în mine, chiar în acest moment curge prin mine în sănătate şi mă bucurie şi perfectă armonie. Domnul mă menţine într-o pace perfectă”.